ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ. 20

1928

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΤΩΝ
ΔΟΥΣΑΝΙΟΥ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΥ

ΚΛΕΩ

ΟΝΥΧΟΥΛΑΣΕΙΩΝ ΜΑΡΣΕΛΙΑΣ
ΟΝΥΧΟΥΛΑΣΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΝΕΡΟ
ΚΟΛΗ ΜΑΛΛΙΩΝ. ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ
ΠΕΝΤΙΚΙΟΥΡ. ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
ΛΟΥΣΙΜΟ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κεραγεώρη τῆς Σοφίας 33

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΤΑΛΜΑ

Χρησιμοποιήσατε ΤΟ ΤΑΛΜΑ εἰς τὰ φαγητὰ καὶ γλυκίσματά σας ἀντὶ βουτύρου.

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΤΑΛΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΥ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

ΤΟ ΤΑΛΜΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΧΗΜΙΚΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ
Ο ΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ Υ. Υ. ΑΡΙΘΜΟΝ
3264 ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ

Εἶνε ἐγγύησις τῆς ποιότητος, ὑγειινῆς, καὶ θρεπτικότητος τοῦ ΤΑΛΜΑ

Συσκευασμένον εἰσδοχεῖα τῆς 1 ὀκᾶς, 2 1)2 καὶ 5 ὀκάδων

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ καλὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα

ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ ΚΥΨΕΛΗ - ΒΥΡΩΝ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Εἰς τὰ Πρατήριά μας Εὐριπίδου 20—Σταδίου 49

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΛΙΣΧΥΛΟΥ 45 (Πάρεδρος Εὐριπίδου)

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΑΡΩΜΑ LOTUS
Ὁ βασιλεὺς τῶν ἀρωμάτων
ΠΟΥΔΡΑ LOTUS
Ποιότης ἀνωτάτη
ΚΡΕΜΑ LOTUS
Τὸ ἰδεῶδες καλλυντικὸν τοῦ δέρματος
ΤΑ LOTUS (Λοτοὺς) Πωλοῦνται παντοῦ.
Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανικὴ: Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Καλαμιώτου 13 Ἀθῆναι
Εἰς τὰς ἐπαρχίας στέλλονται ταχυδρομικῶς ἐὰν προμβάσητε δίκ τὸ ἄρωμα Δραχμ. 45. Διὰ τὴν πο δρα Δραχμ. 25. Διὰ τὴν Κρέμα Δραχμ. 15

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
τ. ἐπὶ πενταετίαν ἰατρὸς τῆς Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου εἰδικῶς. Ἐν Παρισίοις σπουδάσας. Δέχεται 3-6 ἐν τῇ κλινικῇ του 4 Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 4

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἐξαλείφει τὰ σημεῖα τῆς κόπωσεως καὶ τῶν φροντίδων τὸ ἀνεῖδος δίδουν τὸ ἀφρόλαιπον σῶμα. Η ΒΕΡΙΤΑΣ ΡΟΔΑΛΙΝΗ καὶ ἀποκαθιστᾶ τὴν ἐμφάνειαν τῶν ρυτίδων.

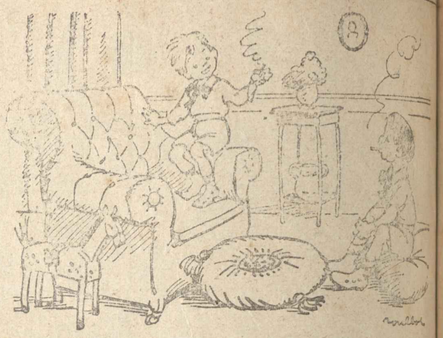

Ἡ μαμά θὰ μᾶς νοιώσῃ πῶς ἔχουμε καπνίσει. Ὅμως λάκα, θὰ πλύνουμε τὸ στόμα μας μὲ τὸ

DENTOL

Τὸ DENTOL (ὑγρόν, πάστα, κόνις, σάπων) εἶνε ὑπέροχον μέγιστα ἀντισηπτικὸν καὶ εὐχρηστον συνάμα, μὲ ἄφαμα λίαν ἡδύτατον.

Κατασκευαζόμενον συμφώνως μὲ τὰ ἔργα Πάστερ ἐπιτυγχάνει τὰ πάντα. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάμνει τὰ δόντια νὰ ἀποκτήσουν τὴν λευκότητα. Ἐξαλείφει τὴν δυσῶδεσιν ὁ τῆς τοῦ στόματος καὶ ἀποκαθιστᾶται ἰδιαιτέρως εἰς τὰς καπνίζουσας. Ἀφίνει εἰς τὸ στόμα μόνιμον ἄρωμα καὶ διατηρεῖ αἰσθησιν δροσερότητος.

Τὸ DENTOL εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ ἀρωματοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ φαρμακεῖα.

ΔΩΡΟΝ Ἀρκεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὸν κ. Φ. Ι. Κόρρη τὴν ἐπιστολὴ Κωνσταντινουπόλεως 8 τὴν παρεῦσαν ἀγγελίαν τοῦ Περιοδικοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἵνα λάβῃ δωρεὰν ἓν δείγμα DENTOL.

"Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ"

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Κατὰ νέον πρωτότυπον σύστημα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. ΘΕΟΔ. Γ. ΚΥΠΡΙΟΥ

Ὁλόκληρος Γαλλικὴ ἐγκυκλοπαιδεία. Διδάσκει τὴν Γαλλικὴν εἰς τοὺς ἀρχαρίους, τελειοποιεῖ τοὺς ἔχοντας ὁ ἴσως γνώσεις Γαλλικῆς.

Περιέχει Γραμματικὴν ἐφηρμοσμένην ἐπὶ Ἀσκήσεων καὶ Θεμάτων, Ἰδιωτισμοὺς, Ἀνέκδοτα, Διαλόγους, Ἀποσπάσματα Περισινῶν ἐφημερίδων κλπ.

ΕΚΛΙΔΕΤΑΙ εἰς τύχη δεκαπενθήμερα. Ἕκασιον τεῦχος δρ. 48 τιμᾶ αι δραχ. 7.50! Εὑρίσκεται εἰς τὰ περίπτερα καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα ἐφημερίδων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ἐκυκλοφόρησεν τὴν 15ην Μαρτίου

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΖΑΚΑ-ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ζητήσατε τὸ ἔναντι σῆμα Βαφῶν καὶ Ἀπογρωματιστικῶν

JACOBUS

Παγκοσμίως ἀνεγνωρισμέναι, ἀνώτεραι ὅλων. Πωλοῦνται παντοχοῦ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

ΚΙΜΩΝ Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΙΩΤΙΣΣΗΣ

ΓΡΑΜΘΥΡΙΣ 242

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΣΤΕΛΛΑ ΤΟΖΙ

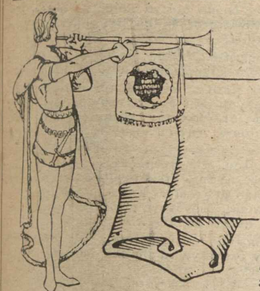

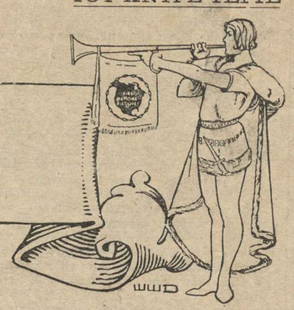

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε στὴ δύσι της, μιὰ μέρα σκυθρωπὴ καὶ πένθιμη, πλασμένη ἀπ' τὶς θλίψεις τοῦ χειμῶνος καὶ ζυμωμένη μὲ τὴ Δεκεμβριανὴ ὁμίχλη. Ἀργὰ-ἀργὰ ἔπεφτε τὸ σκοτάδι κι' ἔκανε πιὸ πένθιμη ἀκόμα τὴ δυστυχία τοῦ γέρω μαέστρου Τόζι.

Ἔξω ὁ ἄνεμος φυσομανοῦσε κι' ἡ βροχὴ ἐμαστίγωνε ἀλύπητα τὰ τζάμια. Ὁ Τόζι, ὅμως, δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἔνοιωθε τίποτε. Γι' αὐτὸν ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν πειὰ ἀπελπισία καὶ πένθος. Ὅλα εἶχαν τελειώσει γι' αὐτόν, ναί, ὅλα! Ἡ ὑπομονή, ἡ θέλησις, ἡ δραστηριότης του ἔσβυσαν σιγὰ-σιγά; τελείωσαν σὲ μιὰν ἀφάντασιην ἀπελπισία!

Στὴν ἀρχὴ εἶχε τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν μεγάλος δημιουργός. Τὴν ὀπερά του, τὴ «Μυζόλα», τὴν θεωροῦσε ἀριστούργημα. Δέκα σωστὰ χρόνια τὴν εἶχεν ἐργαστῆ μὲ τὴν ψυχή του, μάταια, ὅμως, ἀγώνιζε ἀπὸ θέατρο σὲ θέατρο, μάταια ἱκέτευε νὰ τοῦ τὴν παίξουν... Εἶχε κουραστῆ πειὰ ἀπὸ τὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα διαβήματα, καὶ ἀπὸ τὶς βάναυσες ἀρνήσεις...

Ἔτσι ὁ πόνος τοῦ φτωχοῦ Τόζι ἦταν ἀγιάτρευτος. Λίγο τὸν ἔμελλε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἂν ἤθελε τὴ δόξα, ἂν ἤθελε τὸν πλοῦτο πρὸ πάντων ποὺ χαρίζει ἕνα ἐπιτυχημένο ἔργο, τὸ ἤθελε γιὰ τὴ μοναχοκόρη του τὴν Στέλλα, τὸ πολυαγαπημένο του κορίτσι, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένο τώρα τελευταῖα κι' ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ. Ἤθελε τὴν ἐπιτυχία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τῆς Στέλλας του τὴν τύχη, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ παιδί του ν' ἀντικρύσῃ καμμιὰ σκιὰ στὴ ζωή του...

Ἡ Στέλλα ἤξερε ἀπ' ἔξω τὴν ὀπερά του ὅλη κι' ἐπειδὴ εἶχε μουσικὴ μόρφωσι μεγάλη ἦταν πρόθυμη νὰ παίξῃ αὐτὴ τὸ ρόλο τῆς πρίμας.

Ἡ Στέλλα συνώδευε τὸν πατέρα της στὰ διαβήματά του ὅλα. Ἡ ἐμφορφιά της ἐξετρέλλαινε τοὺς ἀνθρώπους τῶν θεάτρων κι' ἔβλεπε νὰ πέφτουνε ἀπάνω της ματιὲς λιγωμένες, ματιὲς γεμάτες πόθο. Ἂν ἦταν ἄλλη ἡ Στέλλα, ἡ «Μυζόλα» θὰ εἶχε γίνει πρὸ πολλοῦ δεκτή. Ἡ κόρη, ὅμως, ἀγαποῦσε τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ δὲν ἐπρόσεχε σὲ τίποτε ἄλλο ἔξω ἀπ' τὴν ἀγάπη τους...

Τὸ βράδυ ἀκόμα ἐκεῖνο ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νέου Λυρικοῦ Θεάτρου» τῆς εἶχε δώσει κρυφὰ ἕνα γραμματάκι, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε μὲ τὸν πατέρα της, ὕστερ' ἀπὸ ἀόριστες ὑποσχέσεις γιὰ τὸ πάλεμο τῆς ὀπερας.

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔκρυψε στὸ στῆθος της γιατὶ νὰ θέλῃ, κι' ἔπειτα τὸ ξέχασε.

Στὸ σπίτι εἶδε τὴν ἀπελπισία τοῦ πατέρα της, δὲν ἤξερε τί νὰ κρυφῇ γιὰ παρηγορία, αἰσθανόταν πὼς καὶ ἡ ἴδια ἦταν ἀπηλπισμένη ὅπως ἐκεῖνος.

Ἐξαφνικὰ τότε θυμήθηκε τὸ γράμμα καὶ πῆρε τὰ ἀπὸ τὸν κόρφο της. Ἦταν τώρα κατακόκκινο σὰν ντροπιασμένη.

Ἀλ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔτρεχε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της ἀπὸ θέατρο σὲ θέατρο, εἶχε μάθει νὰ ἐσημαίνανε κάποια σημεῖα σφιξίματα χεριῶν καὶ ὁ κυνισμός μερικῶν λιγωμένων μαρκιζόν. Καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ Ντυμπόσκ—ἔτσι ἔλεγαν τὸ διευθυντὴ τοῦ «Νέου Λυρικοῦ Θεάτρου» ἦταν ὅμοιο μὲ τ' ἄλλα.

Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα. Τὸ ὕφος ἀρχοῦσε τόσο καὶ κοκκίνιζε... Ὅσο κι' ἂν ἦταν μὲ λεπτότητα γραμμένο τὸ γραμματάκι αὐτό, ἄφηνε νὰ φαίνουνται καθαρὰ ἡ διαθέσεις τοῦ Ντυμπόσκ, τοῦ χυδαίου αὐτοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Νέου Λυρικοῦ Θεάτρου».

Ὁ Ντυμπόσκ μιλοῦσε γιὰ τὸ μεγαλειῶδες ἔργο τοῦ πατέρα της καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ ξαναγύριζε μόνη της κατὰ τὶς 9 τὸ βράδυ. Θὰ τάλεγαν τότε μιὰ χαρὰ καὶ ἡ ὑπόθεσι τοῦ πατέρα της θὰ τελείωνε! Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπιτύχῃ ἕνα ἔργον σὰν τὴ «Μυζόλα» μὲ πρωταγωνίστρια μάλιστα, μιὰ τόσο ὄμορφη κοπέλλα σὰν κι' αὐτήν! Κι' ἐπακολουθοῦσαν ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν ὀμορφιά της καὶ κάποιοι ὅροι ποὺ δὲν ἄφηναν καμμιὰν ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγοραπωλησία ποὺ τῆς ἐπρόσφεραν.

Σιγὰ-σιγὰ εἶχε ἁπλωθῆ ἡ γαλήνη ἔξω. Ὁ ἄνεμος δὲν οὐρλιαζε πειά, ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Ἡ Στέλλα ἄκουσε τ' ὡρολόγι μιᾶνῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας ποὺ χτυποῦσε. Καὶ μηχανικά, μέσα στὸν πυρετὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε, μετροῦσε τὰ χτυπήματα: «Μία... δύο.... τρεῖς...»

Ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ πάλλῃ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ σταμάτησε καὶ τὸ ρολόγι... Ἐννέα! Ἦταν ἐννιὰ ἡ ὥρα!

Πολλὴν ὥρα ἔμεινε σιωπηλή, γεμάτη ἀγωνία. Ἀπ' τὴ διπλανὴ κάμαρη ἀντηχοῦσαν οἱ πνιγμένοι λυγμοὶ τοῦ γέρου πατέρα της...

— Θάρρος, πατέρα! τοῦ ἐφώναξεν, ἐνῶ ἔτρεμε σύγκορμη.

Αὐτὸς, ὅμως, δὲν ἀπάντησε. Τὸν εἶχεν τσακίσει ἡ ἀγία πάλη τῆς ζωῆς καὶ ἡ παντοτεινὴ ἀποτυχία. Κι' ἡ Στέλλα ἔμπρὸς στὴν ἀπελπισία αὐτὴν ἐστάθηκε ἀμφίρροπη. Σιγὰ-σιγὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία γιὰ τὴ ντροπιασμένη σκέψι της... Μά, ναί, αὐτὴ κρατοῦσε στὰ χέρια της τὴν εὐτυχία τοῦ πατέρα της... Ἴσως καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα, γιατὶ τὸν ἔβλεπε ποὺ πέθαινε μέρα μὲ τὴ μέρα!... Ποιὸ ἦταν τὸ καθῆκον της, λοιπόν;... Ποιὸ ἄλλο παρὰ νὰ θυσιαστῇ αὐτὴ γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἐκεῖνος ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει τὴ ζωή;

Μ' ἕνα λυγμὸ τότε δυνατώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους πήδησε τ' σερες-τέσσερες τὶς σκάλες, σὰν νὰ φοβόταν μὴν ἄλλαξε ἀπόφασι.

Ἔξω στὸ δρόμο, ὅμως, ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας ἐψύχραν τὴν ἔξαψί της. Ἐγύρισε τότε πίσω κι' ἀνέβηκε πάλι τὶς σκάλες. Ἂν ἔκανε αὐτὸ ποὺ σκέφθηκε, θὰ ἦταν πειὰ χαμένος γιὰ πάντα ὁ Λορέντζο, ἅμα μάθαινε τὴ ντροπή της;...

Ὅταν ἔφτασε, ὅμως, πάλι ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ στάθηκε νὰ πάρῃ ἀναπνοῇ, ἄκουσε πάλι τὸ βογγητὸ τοῦ πατρικοῦ πόνου, γεμάτο ἀφάντασιη ἀπελπισία... Ὁ φτωχός της ὁ πατέρας!... Αὐτὸς ποὺ ἤπανε ὅσο ἔπρεπε καλός, νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι!... Αὐτὸς ποὺ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀφοσιώθηκε στὴν εὐτυχία της!... Κι' ἐξαφνικὰ τὸν ἔβλεπε νὰ πεθαίνῃ ἐκεῖ ἔμπρός της... Νὰ πεθαίνῃ ἐξ' αἰτίας της, ἀφοῦ αὐτὴ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ!...

Ἔμπρος στὸ φοβερὸ αὐτὸ ὅραμα τὰ ἔξεχασ' ὅλα. Κατέβηκε ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς σκάλες, ἔτρεξε στοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ σταματήσῃ μιὰ στιγμῆ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι της!

Δάκρυα νευρικὰ τῆς εἶχαν ἔλθῃ τώρα. Δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἔνοιωθε τίποτε!

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε στὸ θέατρο. Τότε ἄρχισε νὰ συναισθάνεται

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΣΤΡΟΦΕΣ,,

Τὸ ρόδο τί τὸ γνοιάζει τὸ [λαμπρό
Κι' ἂν ὁ βορριᾶς τὸ ξεγυμνώνει;
Τὸ χρυσοφτέρουγον ἀετό,
Τὸ βόλι, ἂν ματωμένον τὸν [ξαπλώνει;
Τί γνοιάζει καὶ τὴ λύρα μου [ἡ ὀργή
Κ' ἡ χλεύη ἡ ἄδικη; Τί ἐμένα,
Κι' ἂν πῆρε ἀκόμα κι' ὅλη [μου ἡ ζωή,
Τὸ πέταγμά της ἔτσι στὰ χα [μένα;

Μεταφρ. Μ. Μαλακκάση

πάλι τὴ πράξη της. 'Εκεὶ σ' ἕνα καθρέφτη κοίταξε τὸ πρόσωπό της. Εἶδε πὼς ἤταν πολὺ ἄσχημη τώρα, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ συνεσπασμένα ἀπ' τὴν ὀδύνη, μὲ τὸ στόμα σφιχτὸ ἀπ' τὸν πόνο καὶ φοβήθηκε... Θὰ τὴν ἤθελαν ἔτσι ποὺ εἶχε γίνει ;... 'Εσκούπισε τότε τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντῆλι, ἔτριψε τὰ μάγουλά της γιὰ νὰ ξαναφέρῃ τὸ αἷμα καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ. 'Επειτα, ἀδίστακτα ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ σὲ λίγο γινότανε δεκτὴ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

. . . . . .

'Υστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες ὅλο τὸ Παρίσι μιλοῦσε γιὰ τὴν πρώτη της «Μυζόλα» ποὺ θὰ δινότανε σὲ λίγες μέρες. 'Η ἐφημερίδες δημοσίευαν τὴ βιογραφία τοῦ συνθέτου, τῶν ἠθοποιῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου, ποὺ δὲν ἐδίστασε ν' ἀνεβάσῃ τὸ ἔργο ἑνὸς ἀγνώστου ὡς τότε μαέστρου.

'Εξεθείαζαν τὴν ὡμορφιὰ τῆς πρίμας, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ μαέστρου. 'Ανάφεραν τὰ κοστούμια ποὺ θὰ φοροῦσε. 'Ηταν πρὸ πάντων θαῦμα, ἔλεγαν, τὸ κοστοῦμι τῆς τελευταίας πράξεως στὴν ὁποία θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ Στέλλα Τόζι ὡς 'Ινδή, ντυμένη σὲ χρυσάφι καὶ μαργαριτάρια μὲ τὸ «τομαχάβη»—τὸν 'Ινδικὸ μπαλτᾶ—στὸ πλευρό της, μεταμορφωμένη ἐντελῶς, μὲ μιὰ θεία αἴγλη μέσα στὴν ἀποθέωσι τοῦ φινάλε..,

Ναί, εἶχε προκληθῆ τεράστιο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παριζιάνικου κοινοῦ. 'Η Στέλλα εἶχε πετύχει. 'Ο Ντυμπόσκ, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του ἐκράτησε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ λόγο του κι' ἀνέβασε τὴ «Μυζόλα». 'Ο Τόζι δὲν ἦταν πειά ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Εἶχε ξαναγίνει νέος, εἶχεν ἀποχτήσει καινούργιο ἠθικό. Δὲν ἐκουραζότανε πειά, δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία... Μιὰ ἀτέλειωτη μόνο χαρὰ ἐπλημμύροῦσε τὴ ψυχή του, ἔτσι ποὺ ξανάβρισκε πάλι τὴ μεγαλοφυΐα του, τὴν ὁποία ἐθεωροῦσε χαμένη γιὰ πάντα !

'Επὶ τέλους ἔφτασε ἡ βραδυὰ τῆς πρώτης παραστάσεως; καὶ ὅλα του τὰ ὄνειρα πραγματοποιηθήκανε. Τὸ κοινὸ, τὸ ἔκλεχτὸ κοινὸ τῶν πρώτων παραστάσεων, συναρπάσθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ἀπὸ τὴν οὐβερτοῦρα τῆς ὀπερας, ἡ ὁποία ἀμέσως ἔδινε τὴν προαίσθησι κάποιας ἔντονης δημιουργίας. Καὶ ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία μεγάλωνε διαρκῶς ὅσο προχωροῦσε τὸ ἔργο.

'Εμπιζαρίσθηκαν τὸ φινάλε τῆς πρώτης πράξεως, τὸ εἰσαγωγικὸ κόρο καὶ ἡ βαρκαρόλα τῆς δευτέρας. Οἱ ἀκροαταὶ ἐπευφήμησαν ἔπειτα τὸ πρελούντιο τῆς τρίτης πράξεως καὶ τὸ 'Ινδικὸ μάρς. 'Η τέταρτη πράξι, ὅμως, μὲ τὸ ἐρωτικό ντουέττο, τὴ μανία τοῦ λαοῦ, τὶς κραυγὲς τοῦ μίσους του καὶ τὴ μονῳδία τῆς Μυζόλα-ποὺ τὴ συνώδευαν ἡ ὄρπες καὶ ὅλα τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, ἐκορύφωσαν τὸ θρίαμβο. Δὲν ἦταν πειὰ ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ σωστὴ παραφροσύνη.

'Ολη ἡ σάλα ἐπευφημοῦσε τὴ Στέλλα Τόζι καὶ τὸ ἔργο τοῦ πατέρα της. 'Η γυναῖκες ἔβγαζαν τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ κορσάζ τους καὶ τὰ πετοῦσαν στὴ σκηνή. Οἱ ἄντρες ἐξέσχιζαν τὰ γάντια τους μὲ τὰ φοενηιώδη χειροκροτήματά τους καὶ οὐρλιαζαν ἐπευφημώντας.

'Η Στέλλα τότε μπρὸς στὸ θρίαμβο ἐκεῖνο αἰσθάνθηκε μιὰ τέτοια παραζάλη εὐτυχίας, ὥστε ξέχασε μιὰ στιγμὴ πόσο πολὺ τῆς εἶχε στοιχίσει καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο τὸ θρίαμβο καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ πατέρα της.

'Η αὐλαία ἔπεσε σιγὰ-σιγὰ, μὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν θεατῶν ἐξαχολουθοῦσε ἀσυγκράτητος. 'Η Στέλλα, ὅμως, δὲν ἄκουγε τίποτε πειά. 'Ενα μόνο πόθο εἶχε τώρα, νὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα της, ν' ἀντικρύσῃ τὴν χαρά του καὶ νὰ χαρῇ κι' ἡ ἴδια. Καὶ τὸν ἀναζητοῦσε τώρα στὰ παρασκήνια ποὺ ἦταν γεμάτα περιέργους. Τὸ διευθυντὴ τοῦ θεάτρου, ποὺ ἔλαμπε ὅλος καὶ ἦταν κατακόκκινος, τὸν εἶχαν τριγυρίσῃ οἱ δημοσιογράφοι κι' αὐτὸς δὲν ἐπρόφταινε νὰ σφίγγῃ τὰ χέρια τόσου κόσμου.

'Α, αὐτὸς ὁ Ντυμπόσκ !... Αὐτὸς ὁ Ντυμπόσκ !... Εἶχε ἀληθινὴ ἰδιοφυΐα νὰ ξετρυπώνῃ ἀριστουργήματα καὶ νὰ τ' ἀνεβάζῃ μὲ μοναδικὴ ἐπιμέλεια.

«Τὶ καλλιτέχνης !... Τὶ μεγάλος ἄνθρωπος !...» ἔλεγαν ὅλοι. 'Απὸ καντοῦ δὲ ἄκουγε κολακεῖες, τόσο πολλές, ὥστε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ντυμπόσκ πίστευε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς τὶς ἄξιζε σ' ἀλήθεια...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε κι' ὁ μαέστρος Τόζι, καταϊδρωμένος, λαχανιασμένος, λαμποκοπώντας ὅμως ὅλος ἀπὸ μιὰ οὐράνια εὐτυχία. Μόλις εἶδε τὸ διευθυντή του, ἀναρθροι τόνοι ξεφύγανε ἀπ' τὸ στῆθος του.

Μὲ μιὰν ἔκστασι ἔτεινε τὰ χέρια του πρὸς τὸ καλό του πνεῦμα, πρὸς τὸ δημιουργό του, στὸ δεύτερο πατέρα τοῦ ἔργου του, στὸν εὐεργέτη του, στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε πιστέψει τὴ μεγαλοφυΐα του καὶ τὴν ἀπεκάλυψε στὸν πολὺ κόσμο.

'Ανοιγε μὲ τοὺς ἀγκῶνες δρόμο γιὰ νὰ φτάσῃ κοντά-τρυ. Στὴ τρέλλα του ἀπάνω ἔπεσε γοναιστὸς ἔμπρός του, τοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια, ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί.

'Η αὐλαία εἶχε ξανασηκωθῆ. 'Ολος ὁ κόσμος ἀναζητοῦσε μεγαλόφωνα τὴ Στέλλα, ποὺ εἶχε ξεπεράσει κάθε προσδοκία.

Αὐτὴ, ὅμως, δὲν ἄκουγε τίποτα. Εἶχε δῆ τὸν πατέρα της ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ Ντυμπόσκ κι' ἔτρεχε κοντά του γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ. Ξαφνικὰ, ὅμως στάθηκε σὰν κεραυνόπληκτη ἐμπρὸς στὸ θέαμα ἐκεῖνο ποὺ ἐσκότωνε τὴν εὐτυχία της, θυμίζοντάς της τὴ ντροπή της.

'Οχι, δὲν ἐγελιότανε διόλου. 'Ο Ντυμπόσκ, ἐκεῖνος ποὺ τὸν μισοῦσε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, στεκότανε ἐκεὶ μπροστά της ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ ψεύτικο μεγαλεῖο. Καὶ ὁ πατέρας της, ὁ ἀληθινὸ μεγάλος κι' εὐγενικὸς, σερνότανε μέσα στὴ σκόνη ἐμπρὸς στὰ πόδια του, στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ τέρατος!

Τὸ ἀντίκρυσμα τῆς ταπεινῆς αὐτῆς σκηνῆς τῆς ἀνέβασε ἀπὸ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, τὴν ἔκανε νὰ τὰ δῇ ὅλα κόκκινα, τυφλωμένη ἀπ' τὸ αἶσχος της.

Ἐξαφνικὰ τότε, χωρὶς νὰ θέλῃ, παρασυρμένη ἀπ' τὸ ἔνστικτο, χύμησε πρὸς τὸν ὄμιλο μὲ κραυγὴ θηρίου, ἔφτασε τὸν διευθυντὴ κι' ἔκανε νὰ τὸν πλέξῃ μὲ τὰ χέρια της. Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, ὁ κόσμος ποὺ τὰ εἶχε χάσει, πρὶν μπορέσῃ νὰ νιώσῃ κι' ἡ ἰδία ἀκόμα σὲ τὶ τὴν ἐξωθοῦσε ἡ φριχτὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως, τοῦ ἄνοιξε σὲ δυὸ τὸ κεφάλι μὲ τὸ χρυσὸ της «τομαχάβη» !

'Ολοι ἀποτραβήχτηκαν πιτσιλισμένα ἀπὸ αἷμα. Μακρυὰ ἡ σάλα τοῦ θεάτρου οὐρλιαζε πάντα κι' ἀναζητοῦσε τὴ Στέλλα Τόζι μὲ δυνατὲς φωνές. Σὰν μεθυσμένη τότε αὐτὴ ἀπ' τὸ αἷμα κι' ἀπ' τὸ ἔγκλημα, ἄρπαξε μὲ ἄγρια σαρκαστικὴ φωνὴ τὸ πτῶμα τοῦ Ντυμπόσκ, τὸ συρε ὡς τὴ σκηνὴ καὶ τὸ πέταξε μπροστά της μ' ἕνα γέλιο νευρικὸ, γέλιο τρελλῆς.

Καὶ τὸ εὔθυμο ἐκεῖνο πλῆθος, ποὺ πίστευε πὼς τὸ σκηνικὸ αὐτὸ ἦταν κάποιος ἀπρόοπτος ἐπίλογος τοῦ δράματος, ἐχειροκροτοῦσε σὰν φρενιασμένο, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν φοβερὴ ἀλήθεια, ἕνα ἄλλου δράματος ποὺ εἶχε ξετυλιχθῆ μπροστὰ στὰ μάτια του, ποὺ εἶχε ὡς φορμὴ τὸ ἀνέβασμα στὴ σκηνὴ ἑνὸς νεοῦ τοῦ ἔργου. 'Η «Μυζόλα» εἶχε κατσίσει στὴν πρωταγωνίστρια, ποὺ ποθοῦσε νὰ παιχθῆ τὸ ἔργο τοῦ φαινοῦ πατέρα της, μιὰ ἀνεπανόρθωτη συμφορὰ, ἐκείνη ποὺ χειροκροτοῦσε τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν !...

'Αντρὲ Τερέ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΓΙΑΣ

Πρὶν γίνῃ ἀντικείμενο πολυτελείας ἡ βεντάγια ἦταν εἶδος ἀρχῆς τῆς ἀνάγκης.

Στὴν ἀρχαία 'Ανατολὴ, ὅπου πρωτοφάνηκε, προορισμός της ἦταν νὰ διώχνῃ τὶς ἐνοχλητικὲς μύγες καὶ τὰ κουνούπια τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ νὰ δροσίζῃ τὸν καφτερὸν ἀέρα.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς 'Ασσυρίας συνωδεύοντο ἀπὸ δούλους ποὺ ἔφεραν τεράστιες βεντάγιες. στὶς ἄκρες μεγάλων κοντατριῶν. 'Η βεντάγιες αὐτὲς ἦσαν στρογγυλὲς καὶ ἀπὸ μεγάλα φύλλα βερνικωμένα ἢ ἀπὸ φτερὰ πουλιῶν ποικιλόχρωμα, ἔξυμεναν δὲ γιὰ νὰ διώχνουν τὰ ἔντομα καὶ γιὰ τὸ ἀέρισμα φυσικά.

'Η βεντάγιες ποὺ διπλώνονται, ὅπως ἡ σημερινὴ, εἶνε Κινέζικη ἐφεύρεσις. Κατασκευάζονται ἀπὸ χαρτιὰ ζωγραφιστὰ. 'Η μεσαιωνικὲς βεντάγιες στὴν Εὐρώπη ἦσαν πλουσιώτατες κι' ἐπαίζιζαν πανάκριβα, πολλὲς φορὲς καὶ ὁλόκληρες περιουσίες !...

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΜΕΤΖΟΦΑΝΤΗΣ

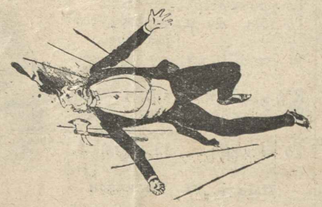

Τὰ Γαλλικὰ περιοδικὰ ἀναφέρουν κατ' αὐτὰς τὴν πρωτοφανῆ περίπτωση ἑνὸς παιδιοῦ 3 1)2 ἐτῶν μόνον, ποὺ ξέρει τέσσερες γλῶσσες, τὴν 'Ελληνικήν, τὴν Γαλλικήν, τὴν 'Αγγλικὴν καὶ τὴν Γερμανικήν !... Δὲν τὶς μιλεῖ, βέβαια, ὅλες καλά. ἐννοεῖ, ὅμως, μιὰ χαρὰ ὅλα ὅσα τοῦ λένε στὶς γλῶσσες αὐτές.

Θὰ πρόκειται ἴσως γιὰ κανένα νέον Μετζοφάντην. Κι' ὅπως ξέρετε βέβαια, ὁ Μετζοφάντης ἤξερε δεκάδας γλωσσῶν, ἤτανε δηλαδὴ ὁ γλωσσομαθέστερος ἄνθρωπος τῆς 'Ιστορίας !...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Ρ.

Ἕνα σπάνιο λουλοῦδι τῆς Αἰγύπτου μὲ χάρι ἐξωτική, κάτι μελαγχολικὸ ποὺ αὐξάνει τὴν γοητεία τῆς μελαχροινῆς της φυσιογνωμίας. Παράξενα μάτια γκρὶ καὶ μπλὲ μὲ μεταλλαγὲς ἀφάνταστες, στόμα ὡραῖο καὶ ἀνάλογο μὲ τὰ μαργαριταρένια δόντια της. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πέρασε μὲ λάμψι καὶ ταχύτητα διάττοντος ἀστέρος, μόλις προφθασε νὰ ἐμφανισθῆ σὲ δύο δεξιώσεις, ἀναχωρήσασα γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ τουαλέττες της δείγματα σπανίου γούστου. Οἱ εὐτυχήσαντες νὰ παραστοῦν σέ μιὰ τῶν δύο δεξιώσεων ἀπήλαυσαν τὸ σπάνιο ταλέντο της, ὡς ντιζέζ.

'Η Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολὺ εὐχάριστη δεξίωσις Τρίτη παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Βενιζέλου.

– Αἴθουσαι διακοσμημέναι μὲ φιλοκαλίαν, περιτριγυρίζουν μιὰ κυκλοτερῆ σέρρα, ἡ ὁποία εἶνε πλήρης ἀπὸ ὀλόδροσα λουλούδια καὶ σπάνια φυτά, καὶ χρησιμεύει ὡς πλαίσιον ἁρμονικὸν σὲ σιλουέττες τὸν πλὴν οὐλτρα σίκ.

– Ἡ οἰκοδέσποινα κομψοτάτη μὲ τουαλέττα μαύρη, ἐδέχετο τοὺς κεκλημμένους, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν χαριτωμένη κ. Ι. Βενιζέλου.

– Παρευρέθησαν πρεσβευτὴς Γαλλίας καὶ κ. Κλεμὰν Σιμὸν πρεσβευτὴς Ἀμερικῆς καὶ κ. Σκίννερ, πρεσβευτὴς Ἰταλίας καὶ κ. Ἀρλότται, κ. καὶ κ. Κωνσταντινίδη, κ. καὶ κ. Π. Ἀργυροπούλου, Καν Καρατζᾶ, Καν Καποδίστρια, κ. καὶ κ. Γ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Θεοχάρη, κ. καὶ κ. Ἀφεντούλη, κ. καὶ κ. Περοκοκκίνου, κ. καὶ κ. Α. Πασπάτη, κ. καὶ κ. Π. Χέλμη—γοητευτικὴ ἐμφάνισις—μὲ κόκκινη δαντέλλα, καπέλλο σὶκ συντονισμένο μὲ τὸ χαριτωμένο φόρεμα.

– Μεταξὺ τῶν Δεσποινίδων Εὐτέρπη Κυριαζῆ μὲ πράσινα, Δες Ι. Σακορράφου πολὺ εὐμορφη μὲ μαῦρο καὶ μπεζ φόρεμα, Δες Μυταράκη μὲ μπλέ.

– Χορευτικὸν τσάϊ χθὲς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Σ. Κοσμετάτου.

– Ἡ Δις Κοσμετάτου περιποιητικοτάτη μὲ μπλὲ περβὰνς.

– Ἡ νεολαία ἐχόρευε μὲ ἐξαιρετικὸν κέφι ὑπὸ τοὺς ἤχους τζὰζ-μπάντ.

– Παρευρέθησαν αἱ Δίδες Λ. Ἀβέρωφ μὲ κόκκινα, Χαροκόπου ὡραιοτάτη σιλουέττα μὲ πράσινα, Δες Φραντζῆ ἡ μία μὲ κόκκινα ἡ ἄλλη μπεζ βινιέτ, Ἀβέρωφ πολὺ ἐλεγκάν, μὲ πράσινο ἀνοιμπλὶ, Δες Γ. Νικολαΐδη νοστιμώτατες μὲ μπεζ, Μ. Ἀφθονίδη πολὺ κομψὴ μὲ μπλὲ ρουά, Ἀλεξ. Παπᾶ μὲ στύλ, Ζίννη μὲ γκρί, Δοανίδου—πολὺ γλυκειὰ—μὲ πράσινα, Μ. Μιταυτσῆ—ἐμφυγον κροκὶ τῆς «Ρεμινὲ»—μὲ μπλὲ τουαλέττα, Ἐλ. Δελαπάστα Μιχαηλίδου, κ. Στ. Παντελίδου, Α. Καλούδη πολὺ εὔμορφη μὲ πράσινα, Κάπαση—ἀριστοτεχνικὴ μὲ κόκκινα, Κανάκη μὲ μπλέ, Βεζανῆ, κ. ἄ.

– Καὶ οἱ κ. κ. Ἀλεξανδρόπουλος, Μελᾶς, Μπότσαρης, Ράλλης, Κουντουριώτης, Ματζαβίνος, Φραντζῆς, Δεληβάνης, Κοσμετάτος, Χαροκόπος κ. ἄ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τέϊον προλονζὲ παρὰ τῇ κ. Ἐμ. Νικολαΐδου. Αἴθουσαι καλαίσθητοι, τζὰζ-μπὰντ μὲ πολὺ ἀντραὶν, κυλικεῖον πλουσιώτατον, νεολαία καὶ μόνον νεολαία, ἀρτιὰ πουθενά.

– Διακρίναμεν τὴν Δίδα Ἐμ. Νικολαΐδου, συμπαθεστάτην ἐμφάνισιν φόρεμα κρὲπ ζωρζὲττ μπλὲ ρουά, Δίδα Χρ. Νικολαΐδου ἐμμυχον παστέλ, φόρεμα στὺλ ἀπὸ ταφτὰ χρώματος σαμπανιέ, κ. καὶ κ. Ἠρ. Πετιμεζῆ, ὡραιοτάτην καὶ τὰς κ. κ. Δίδας Μητυτσῆ, Ποσειδίνου, Σημαντήρα, Φαρμάκη, Μακρομιχάλη, Καμβύση, Φραγκουλίου, Γριμάνη, Μάγγου, Ἀθερωφ, Ἀλεβιζάτου, Μιχαηλίδου, Ἰατροῦ, Παντελίδου, Ἀλέλου. Καὶ τοὺς κ. κ. Δελιβάνη, Ἀναστασιάδη, Πολυγένη, Ἀλεξανδρόπουλον, Ράλλη, Φραγκόπουλον, Ἰατροῦ, Μελᾶ, Ἰωάνου, Παλαμᾶν, Πετρίτσην, Δ. Νικολαΐδην, Κολοκοτρώνη, Γεωργιάδην, Παπαδόπουλον, Μανόπουλον, ἀδελφοὺς Σκιάδας κ. ἄ.

– Προχθὲς δεξίωσις βραδυνὴ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Σκαναβῆ. Ἡ οἰκοδέσποινα πολὺ εὔμορφη μὲ κρὲπ μπριγιὰν μαῦρο καὶ λευκό.

– Δις Λία Σκαναβῆ σὰν ἔμψυχο τριαντάφυλλο μὲ κρὲπ σατὲν ρὸζ-τὲ εἶδος βιὲ-στὺλ μὲ βολὰν ποὺ σχημάτιζαν στύλ.

– Πρὸ τῆς δεξιώσεως προηγήθη γεῦμα. Τὸ τραπέζι διακοσμημένον μὲ λουλούδια μπλὲ καὶ ροδακινιὲς ρόζ. Φωτισμένο μὲ κανδηλέρια.

– Ἐμφάνισις «σανσασιονὲλ» κ. Ντόρι Δ. Ροδοκανάκη φυσιογνωμία ζεστῆς μελαγχροινῆς μὲ μάτια γκρὶ μπλὲ γοητευτικὰ, φέρουσα αἰθερίαν τουαλέττα ἀπὸ μουσσελίνα ἐμπριμὲ λευκὴ σταρμένη μὲ κίτρινα καὶ ρόζ γαρύφαλλα.

– Μεταξὺ τῶν κεκλημμένων κ. καὶ Δις Γ. Ροδοκανάκη μὲ κρὲπ-σατὲν λευκό, κ. καὶ κ. Ζαρίφη μώβ-ρὸζ ζωρζέττ, κ. καὶ Δις Ζαφειροπούλου—πολὺ εὔμορφη μ' ἐμπριμὲ ρόζ, κ. καὶ κ. Μελᾶ μπλὲ δαντέλλα, κ. καὶ Δις Μεταξᾶ ταφτὰ μπλὲ παστέλ, κ. καὶ Δις 'Αλ. Δημητριάδη ζωρζὲττ περλὲ βὲρ-ντ-ὼ, κ. καὶ Δις Ρωσσέκη πολὺ σὶκ μὲ μουσσελίνα κόκκινη μὲ ντεσσὲν γκρί, φοῦστα πολὺ μακρυά.

– Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Πράττερ.

– Κομψοτάτη ἡ Δις Νταίζη Πράττερ μὲ κρὲπ ἐμπριμὲ μπλὲ-μαρὶν καὶ λευκό.

– Στὸ χορευτικὸν τερραὶν σμῆνος ἀπὸ φανταστικὲς πεταλοῦδες. Δις Μηταυτσῆ μὲ ταφτὰ μπλὲ μαρίν, Δις Χαροκόπου ζωρζὲττ γκρενὰ καὶ ψάθινο καπέλλο λευκό, Δις 'Αλεξ. Δημητριάδη μὲ τζάμπερ ρόζ καὶ χρυσὸ, φοῦστα κρὲπ-ντὲ-σὶν.

– Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην δεξίωσις στὴν 'Αμερικανικὴ Πρεσβείαν. Ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθῆναι παροῦσαι.

– Τὸ τραπέζι τοῦ τσαγιοῦ ἰδιότυπα διασκευασμένον μὲ λουλούδια κίτρινα καὶ κεριὰ ὁμοιόχρωμα.

– Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκτάκτως συμπαθητικὴ γιὰ ὅλους.

– Πλέον θαυμασθεῖσαι ἐμφανίσεις κ. Κορράτζιο σύνολον μπὲζ, κ. Π. Μ. μὲ μαῦρη δαντέλλα, κ. Ε. Μ. τζάμπερ μπὲζ καὶ χρυσό, κ. Ὀκάφρε σύνολον γκρὶ-ἀρζάν, Δις 'Ιρὲν Μακκᾶ μπλὲ μπλὲὲ φόρεμα καὶ ὁμοιόχρωμον καπέλλο, κ. Πηλίδη ἐλεγκάντικη ἐμφάνισις.

– Προχθὲς τὸ ἀναγγελθὲν τέϊον παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ τῆς Αἰγύπτου Οὐάλπε Πασσᾶ.

– Αἱ μεγάλαι αἴθουσαι πλήρεις ὡραίου καὶ γνωστοῦ κόσμου.

– Ἐκτὸς τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ἐν ἀπαρτίᾳ, παρευρέθησαν κ. Ἀνδρ. Μιχαλακοπούλου, κ. Μαζαράκη, κ. Καφαντάρη, κ. Καποδίστρια, στρατηγὸς καὶ Δες Φραντζῆ, κ. Μεν. Μεταξᾶ, ναυτικὸς ἀκόλουθος 'Ιταλ. πρεσβείας, κ. Τριόμφι, κ. καὶ κ. Φρ. Κρέϊν, κ. καὶ κ. Γκέρκε, ἀκόλουθος Ἰταλικῆς πρεσβείας, κ. καὶ κ. Κορράτζιο, κόμης ντὲ Κομὲνζ, κ. καὶ κ. Ἴμμελεν, κ. καὶ κ. Βερενίκη, κ. καὶ κ. Λιβιεράτου, κ. Π. Καραπάνου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς ναυτικῆς Ἀποστολῆς κ. Τέρλ, κ. Π. Ἀργυροπούλου, διάφορα μέλη τῆς Αἰγυπτιακῆς παροικίας καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

– Εὐθυμοτάτη νεολαία χόρευε προχθὲς τὸ ἀπόγευμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κοσμετάτου. Μεταξὺ τῶν κεκλημμένων Δες Δελὲ Βεζανῆ, Ἀλεξ. Παπᾶ, Κάπαση, Λ. Ἀβέρωφ—ὡραιοτάτη—μὲ κόκκινα, Δις Νικολαΐδη πολὺ εὔμορφη, Δις Ν. Ἀβέρωφ καὶ τόσες ἄλλες χαριτωμένες ἐμφανίσεις.

'Η Μονταὶν

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΕΙΕΣ

Ὁ διάσημος ἀνεκδοτολόγος Ταλμὰν ντὲ Νεὼ γράφοντας γιὰ τὶς παραξενειὲς τῶν γυναικῶν, ἀναφέρει κάπου ὅτι μιὰ κυρία τῆς ἐποχῆς του, ἡ κυρία ντὲ Σαλαί, εἶχε τὴν ἑξῆς περίεργη μανία : Ἦταν τόσο παθολογικὰ ἐγωϊστρια καὶ παράξενη, ὥστε, ἂν τύχαινε νὰ ἐπιθυμήσῃ κάτι, καὶ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ τἀποχτήσῃ ἀμέσως μποροῦσε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ κακό της.

Ὅταν βρισκόταν σὲ μιὰ συναναστροφὴ, δὲν τολμοῦσαν νὰ τῆς ἀναγγείλουν ὅτι ἕνα πρόσωπο τῆς συντροφιᾶς εἶχεν φύγῃ. Κατελαμβάνετο ἀμέσως ἀπὸ νευρικότητα, μόνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ τῆς γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸ πρόσωπο αὐτὸ καὶ νὰ μὴν τὸ εὕρῃ !...

***

Ἡ ἴδια ἡ κ. ντὲ Σαλαί, ἔτυχε κάποτε νὰ δανείσῃ σὲ μιὰ φίλη της ἕνα βιβλίο. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ ὑπηρέτης της ἔτρεξε νὰ τὸ πάρῃ πίσω....

– Ἐὰν ἡ κυρία μου, εἶπε δικαιολογούμενος, εἶχε ξαφνικὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ δὲν τὸ εὕρισκε ἀμέσως... θ' ἀρρώσταινε !...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της, εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς :

«Οἱ ἄνθρωποι ποὺ πουλοῦν τὸ αἷμα τους», «Οἱ τυχοδιώκτοιες καὶ τὰ ἔργα τους », 'Η ἱστορία τοῦ καθίσματος», «Ὁ μέγας κωμοδιογράφος Μολιέρος«. «Τὸ τραγικὸ ξύπνημα» δραματικὸ διήγημα, «Ἕνας νέος Ρομπινσὼν», «Ὁ ἀδιάκριτος» εὐθυμογράφημα τοῦ Ζωρζ Κουρτελίν. 'Επίσης ἡ πολιτικὴ ζωὴ τοῦ Δημάρχου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος Πάτση, ὡς καὶ τὸ νέο μας μυθιστόρημα :

«Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ».

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Τὸ Σάββατον, 7 'Απριλίου, 7 μ. μ. θὰ μιλήσῃ στὸν «Παρνασσὸ» ὁ κ. Γ. 'Αργυρόπουλος περὶ τοῦ ψευδοχρίστου Κρισναμοῦρτι.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΕΝΟΣ ΠΗΓΑΔΙΟΥ

Ὁ θησαυρὸς τοῦ κόμητος. Ἡ προδοσία τοῦ γραμματέως του. Στὸ πηγάδι. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς κρύπτης. Τὸ ἔγκλημα. Ἡ κλοπὴ τοῦ θησαυροῦ. Ἡ ἀποκάλυψις. Ἡ μετάνοια τοῦ γραμματέως. Ἡ σύλληψις τοῦ δράστου...

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, μιὰ νύχτα τοῦ Ὀκτωβρίου, δυὸ μυστηριώδεις σκιές πήδηξαν τὸν τοῖχο τοῦ κήπου μιᾶς ἀριστοκρατικῆς ἐπαύλεως τοῦ Βερολίνου καὶ βαδίζοντας σιγὰ-σιγά, μὲ πολλὲς προφυλάξεις, διευθύνθησαν σὲ κάποιο ξεροπήγαδο ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἄπομερη γωνιὰ τοῦ κήπου. Ὅταν ἔφθασαν τέλος στὸ ξεροπήγαδο αὐτὸ σταματήσαν.

— Βγάλε τὸ σχοινί! εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ ἀγνώστους.

— Πάρτο! ἀποκρίθηκεν ὁ ἄλλος, δίνοντας στὸν σύντροφό του ἕνα μακρὺ κομμάτι στε ἐὐ σχοινί.

Ἔδεσαν τότε τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ στὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἔρριξαν τὴν ἄλλη στὸ βάθος του. Ἔπειτα, πρῶτα ὁ ἕνας κι' ἔπειτα ὁ ἄλλος, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν μὲ προσοχῆ, στὸ πηγάδι. Ἔξω ἁπλωνόταν βαθὺ σκοτάδι καὶ ἀπόλυτη ἡσυχία...

Ὅταν ἔφθασαν σὲ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἠλεκτρικὸ κλεφτοφάναρο καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ τὶς πλευρὲς τοῦ τοιχώματος.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε ποιὰ πέτρα εἶν' ἐκείνη ποὺ χρησιμεύει γιὰ σκέπασμα τῆς κρύπτης; ρώτησε ἔξαφνα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀγνώστους ἐκεῖνον ποὺ κρατοῦσε τὸ κλεφτοφάναρο. Αὐτὲς ἡ πέτρες, συνέχισε εἶνε ὅλες ἴδιες καὶ στὸ σχῆμα καὶ στὸ χρῶμα. Δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω τίποτα...

— Μεῖνε ἥσυχος, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος, ἔχω κρατήσει σημείωσι. Θὰ βροῦμε τὴν κρύπτη, ὁ διάολος νὰ σκάσῃ!...

— Μὰ πῶς κατώρθωσες νὰ τὴν πάρῃς;

— Πῶς τὸ κατώρθωσα; Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως. Θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόση ἐμπιστοσύνη ἔχω σὲ σένα, ἀν καὶ δὲν σὲ γνωρίζω καὶ πολὺν καιρό. Ἄκουσε λοιπόν... Εἶμαι ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φόβο μήπως γίνῃ κι' ἐδῶ στὴν Γερμανία καμμιὰ ἐπανάστασις ὅμοια μὲ τῶν Μπολσεβίκων στὴ Ρωσσία, μάζευε ὅ,τι πολύτιμα κοσμήματα εἶχε καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, τἀκλεισε σ' ἕνα μικρὸ κιβώτιο καὶ τἀκρυψε ἐδῶ. Ὁ θησαυρὸς ποῦναι κρυμμένος μέσα στὸ κιβώτιο αὐτὸ εἶνε ἀμέτρητος, μεγάλος, τεράστιος. Ὅλο τὸ ταμεῖο τῆς Τραπέζης τοῦ Βερολίνου δὲν φθάνει νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ. Πρόκειται γιὰ κοσμήματα, διαμαντικά, χρυσαφικά! Ἅμα τὸν βάλουμε στὸ χέρι καὶ κατορθώσουμε νὰ περάσουμε στὸ ἐξωτερικό, ἐκάναμε τὴν τύχη μας!...

— Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! Μά, ἐσὺ πῶς κατώρθωσες νὰ μάθῃς σὲ ποιὸ μέρος ἀκριβῶς εἶνε κρυμμένο τὸ κιβώτιο;

— Ἀνασκαλεύοντας τὰ συρτάρια τοῦ κόμητος, μιὰ μέρα ποὺ ἐκεῖνος ἔλειπε, βρῆκα τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ πηγαδιοῦ ποὺ ἔχει φτειάσει καὶ στὸ ὁποῖο εἶνε σημειωμένη ἀκριβῶς ἡ πέτρα ποὺ φράζει τὴν τρύπα τῆς κρύπτης.

— Καλά, λοιπόν. Ἐμπρός! Ποῦ εἶνε ἡ πέτρα;...

— Ἡ πέτρα; Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐδῶ ἀσφαλῶς.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κλεφτοφάναρο, ποὺ εἶχε ὁμολογήσει πὼς ἦταν γραμματεὺς τοῦ κόμητος, φώτισε τὶς πέτρες τοῦ τοιχώματος τοῦ πηγαδιοῦ, τὶς μέτρησε μία-μία καὶ τέλος δείχνοντας μία ἀπ' αὐτὲς εἶπε στὸν συνένοχό του:

— Νά, αὐτὴ ἐδῶ εἶνε!...Τώρα κράτησε ἐσὺ τὸ κλεφτοφάναρο νὰ βγάλω ἐγὼ τὴν πέτρα.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σκεπάρνι κι' ἄρχισε νὰ ξύνῃ τὸν ἀσβέστη γύρω της. Ἐδούλευε πυρετωδῶς. Κάπου-κάπου μόνο σταματοῦσε, τέντωνε τὸ αὐτί του καὶ μὴ ἀκούγοντας κανέναν θόρυβο ἐπάνω συνέχιζε τὴν ἐργασία του.

Ὁ σύντροφός του στεκόταν δίπλα του καὶ παρακολουθοῦσε. Μὰ κάθε τόσο, μιὰ παράξενη λάμψη φαινότανε στὰ μάτια του. Χωρὶς νὰ τὸν προσέχῃ ὁ γραμματεύς, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτε, ἔξυσε ὅλο τὸν ἀσβέστη γύρω στὴν πέτρα κ' ἔπειτα τὴν τράβηξε καὶ τὴν ἔβγαλε, ἀφίνοντάς την νὰ πέσῃ κάτω. Πίσω ἀπὸ τὸ κενὸ ποὺ ἄφησε ἡ πέτρα φάνηκε μιὰ βαθειὰ τρύπα. Ὁ γραμματεὺς ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα σ' αὐτὴν κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος. Βρῆκες τὸ κιβώτιο;

— Ναί, ἐδῶ εἶνε, ἀποκρίθηκε ὁ γραμματεύς, μὲ βραχνὴ φωνὴ ἀπ' τὴν συγκίνησι. Ἔχω πιάσει τὸ ἕνα χερούλι τῆς κασέτας γιὰ νὰ τὴν βγάλω ἔξω. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ βαρειά. Θὰ εἶνε σιδερένια...

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ συνεχίσῃ τὴν φράσι του. Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀπελπισίας βγῆκε ἀπὸ τὸ λαρύγγι του, ἔκανε μιὰ ἀργὴ στροφὴ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

Τί εἶχε συμβεῖ; Ὁ σύντροφός του εἶχε πάρει ἀπὸ κάτω τὸ σκεπάρνι καὶ μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τοῦ εἶχε δώσει ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν θησαυρὸ γιὰ λογαριασμό του...

Ὅταν τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ κατὰ γῆς, ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὴν κρύπτη, τράβηξε ἔξω τὸ πολύτιμο κιβώτιο, τὸ τύλιξε σ' ἕνα σάκκο καὶ τὸ ἔδεσε στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ. Πιάσθηκε ἔπειτα ἀπ' τὸ σχοινὶ ἀνέβηκε ἐπάνω, τράβηξε καὶ τὸ κιβώτιο ἐπάνω, τὸ φορτώθηκε στὴν πλάτη του καὶ ἔγινε ἄφαντος μέσ' στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὁ κόμης κατέβηκε στὸν κῆπο. Ἦταν λίγο ἀνήσυχος γιατὶ ἀκόμη δὲν εἶχε φανῆ ὁ γραμματεύς του, ἕνας νεαρὸς Βαυαρός, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἦταν ὑπερβολικὰ τακτικός, καὶ τὸν ὁποῖο ὁ κόμης συμπαθοῦσε πάρα πολύ.

Καθὼς βημάτιζε στὸν κῆπο ἄκουσε μουγκρητὰ καὶ στεναγμοὺς ἀπ' τὸ μέρος τοῦ πηγαδιοῦ.

Πρόσεξε καλλίτερα καὶ ἀντελήφθη πὼς κάποιος φώναζε, ζητῶντας βοήθεια. Ταραγμένος, καταλαβαίνοντας τί θἄχε συμβεῖ, ὑποψιαζόμενος τὴν ἀλήθεια, ὁ κόμης ἐφώναξε μερικοὺς ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες τῆς ἐπαύλεως, ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν μιὰ κινητὴ σκάλα καὶ κατέβηκε στὸ πηγάδι. Ἐκεῖ εἶδε τὸν γραμματέα του ἀιμόφυρτο καὶ ἀγωνιῶντα, εἶδε τὴν κρύπτη ἀνοιχτὴ καὶ κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ!...

Διέταξε τότε καὶ μετέφεραν σ' ἕνα διαμάτιο τῆς ἐπαύλεως τὸν γραμματέα κ' ἔστειλε νὰ φωνάξουν ἕνα γιατρό.

Ὁ γιατρὸς ἔφθασε σὲ λίγο κι' ἔφερε τὸν γραμματέα στὶς αἰσθήσεις του.

Μετανοιωμένος πλέον ὁ γραμματεύς τὰ τὴν πρᾶξι του, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κόμητα καὶ τοῦ ἔδωσε ὅσες μπόρεσε πληροφορίες γιὰ νὰ συλληφθῆ ὁ συνένοχός του, κάποιος Φέχερμαν, ἄνθρωπος τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες του, ἡ ἀστυνομία κατώρθωσε πράγματι νὰ συλλάβῃ τὸν Φέχερμαν ἐνῶ τραβοῦσε πρόχειρα σύνορα. Τὸ σακκοῦλι ποὺ κουβαλοῦσε στὴν πλάτη του καὶ ἡ τσέπες του ἦταν γεμάτες ἀπ' τὰ κοσμήματα τοῦ κόμητος, ποὺ περιεῖχε τὸ μοιραῖο κιβώτιο...

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ γραμματεὺς τοῦ κόμητος πέθανε ἀπ' τὴν αἱμορραγία, μετανοιωμένος γιὰ τὴν πρᾶξι του...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΝΟΜΙΜΟΣ ΑΜΥΝΑ

Πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν στὸ νοσοκομεῖο τῆς Γαλλικῆς πόλεως Σαίντ—Ὀμὲρ ἐνοσηλεύετο κάποιος ἄρρωστος, ὀνόματι Λαβέκ, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ δυσαρεστημένος ἐναντίον ἑνὸς νοσοκόμου, ὁ ὁποῖος τοῦ φερνόταν μὲ ὑπερβολικὰ ἄσχημον τρόπο. Τέλος μιὰ μέρα, σὲ μιὰ ἔξαψη θυμοῦ ὁ Λαβὲκ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ νοσοκόμου, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἐστραγγάλισε. Ἔπειτα, ἔτρεξε καὶ σκαρφάλωσε ἐπάνω στὴ στέγη τοῦ νοσοκομείου, ὅπου ἔμεινε τέσσερες ὁλόκληρες μέρες, κρατώντας τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα σὲ ἀπόστασι μὲ μόνα του ὅπλα τὰ κεραμίδια τῆς στέγης, μὲ τὰ ὁποῖα κατώρθωσε νὰ πληγώσῃ—ἄλλους σοβαρὰ κι' ἄλλους ἐλαφρὰ—ἀρκετοὺς χωροφύλακες, στρατιῶτες καὶ διαβάτες. Τέλος συνελήφθη. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ γινότανε μιὰ δίκη σχετικὴ μὲ αὐτὸν στὸ δικαστήριο τοῦ Ντουαί. Ἀλλὰ ποιὸς νομίζετε ὅτι ἦταν ὁ κατηγορούμενος στὴ δίκη ἐκείνη;

Ἁπλούστατα, ὁ ὑπονομάρχης τοῦ Σαίντ Ὀμὲρ καὶ ὁ ἀντισαγγελεύς. Καὶ ξέρετε γιατί; Διότι μὴ ἀντέχοντας νὰ βλέπουν τὴ ἐξευτελίζεται ἔτσι τὸ Κράτος καὶ ἡ ἐξουσία του μὲ...κεραμίδια ἀπεφάσισαν ἐπὶ τέλους καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ἰδίας τους ζωῆς νὰ σκαρφάλωσαν τὴν τετάρτη ἡμέρα στὴ στέγη τοῦ νοσοκομείου γιὰ νὰ πιάσουν τὸν Λαβέκ. Ἐκεῖνος μόλις τοὺς εἶδε ὥρμησε ἐναντίον τους, ὡπλισμένος μὲ δυὸ τεράστια τοῦβλα. Ἐκεῖνοι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι βρισκόταν ἐν νομίμῳ ἀμύνῃ ἔβγαλαν τὰ περίστροφά τους, ἐπυροβόλησαν ἐναντίον τοῦ Λαβὲκ καὶ τὸν ἔτραυμάτισαν στὸ ἕνα πόδι. Ὁ Λαβὲκ μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ ὑπέβαλε μήνυσι ἐναντίον τους.

Καί... πρᾶγμα ἀπίστευτο! Τὸ δικαστήριο παραδέχθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις νομίμου ἀμύνης καὶ τοὺς κατεδίκασε σὲ ἕξ μηνῶν φυλάκισι.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ξέρω καλὰ τί εἴδους αἴσθημα εἶν' αὐτὸ ποὺ ξετρελλαίνει τοὺς ἀνθρώπους.

— Θ' ἀγαπήσῃς ἴσως μιὰ μέρα...

— Θ' ἀγαπήσω ἐξοχώτατε...Τὸ αἰσθάνουμαι...

Ἂν λοιπὸν τὴν κόρη ποὺ θ' ἀγαποῦσες, ἂν τὴν πολυαγαπημένη σου, τὴν λατρευτή σου, τὸ ἴνδαλμά σου, σοῦ τὸ ἀτίμαζε, σοῦ τὸ κατέστρεφε κανεὶς διὰ τῆς βίας, ἂν σοῦ τὸ ἐθανάτωνε, τί θὰ ἔκανες;

— Τί θὰ ἔκανα ἐξοχώτατε; Καὶ μὲ ρωτᾶτε; Θὰ σκότωνα τὸν ἄθλιο καταστροφέα τῆς ἀγάπης μου, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἐβασανίζα σκληρά, ἀπάνθρωπα.

Τὰ μάτια τοῦ Ροβέρτου εἶχαν πάρει καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἔκφρασι φρικώδους ἀπανθρωπίας.

— Κι' ἂν ὁ ἴδιος αὐτὸς ἄνθρωπος σοῦ ἔσωζε τὴν ζωὴ θὰ τὸν σκότωνες καὶ τότε.

— Ἂν μοῦ ἔσωζε τὴ ζωή;...

— Διστάζεις;

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἐδίστασε καθόλου.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε, ἐφώναξε, δὲν διστάζω καθόλου. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτὸ σᾶς λέω ὅτι *ὁ Μαρκήσιος Σίμων Βάζας δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ αὔριο στὸν πύργο σας!...*

Ὁ Μονμοραντσὺ ἀνετινάχθη ὁλόσωμος. Τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω. Κύτταξε τὸν Ροβέρτο μὲ κατάπληξι, σχεδὸν μὲ τρόμο.

Ποῦ ἤξερε αὐτὸς τὸ τρομερὸ μυστικό του;

— Πάτερ ἡμῶν!...ἐψώναξε. Ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς!...Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος! Εἶσαι σατανᾶς!...

— Ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε ὁ Ροβέρτος, ἡ ὥρα εἶνε περασμένη. Πρέπει νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε. Ὁ ἰατρός σας κ. Ἀμβρόσιος Παρέ, θὰ σᾶς μαλώσῃ ποὺ ἐξαγρυπνᾶτε.

— Νὰ κοιμηθῶ; ἐμουρμούρισεν ὁ κοντόσταυλος. Νὰ κοιμηθῶ; Τὶ λὲς νέε; Κοιμᾶται κανεὶς ὅταν ἡ σκέψη του εἶνε ἄνω-κάτω; Λέγε λοιπόν..Ἐξηγήσου...Τί ἐννοεῖς σατανᾶ;

— Σᾶς εἶπα ἐξοχώτατε. Ὁ Σίμων Βάζας δὲν πρέπει νἀρθῇ αὔριο ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ περισσότερο.

Ὁ κοντόσταυλος ἐστέναξε μ' ἀνακούφισι καὶ εἶπε σιγά:

— Τὸ ἀναλαμβάνεις σὺ αὐτό;

— Ναί ἐξοχώτατε, ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικὰ ὁ Ροβέρτος. Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε.

— Θὰ κοιμηθῶ αὔριο, εἶπεν ὁ κοντόσταυλος. Ἀβριο...Θάμαι πειὸ ἥσυχος...γιατί...

Καὶ συνεπλήρωσε σιγά:

—...Γιατὶ ὁ ἐχθρός μου θὰ βρίσκεται πειὰ σὲν Ἅδη!..

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΛΠ

Στὸ πειὸ πυκνὸ καὶ τὸ πειὸ ἄγριο καὶ ἐρημικὸ μέρος τοῦ δάσους τοῦ Βάζα, ὑπάρχουν τρομεροὶ κρημνοί, κρημνοὶ στοὺς ὁποίους ποτὲ ἴσως δὲν πάτησε πόδι ἀνθρώπου. Μέσα στοὺς κρημνοὺς αὐτούς, σὲ βάθος τεράστιο, πέφτουν μὲ τρομακτικὸ θόρυβο τὰ νερὰ τοῦ χειμάρρου Μάλπ. Ἀποτάκι καὶ ὑγρασία ἐπικρατεῖ στὸ φρικώδες ἐκεῖνο βάραθρο. Ὄρνεα καὶ ἄγρια θηρία τὸ κατοικοῦν...

Κ' ἐν τούτοις κάτι τὸ παράδοξο καὶ τὸ μυστηριῶδες συνέβαινε στὸ βάθος τοῦ βαράθρου αὐτοῦ μία ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῶν γεγονότων ποὺ διηγούμεθα. Παράξενοι ψιθυρισμοὶ καὶ ψαλμῳδίες ἀκουγόντουσαν!

Βρισκόντουσαν ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω; Καὶ ποῦ ἦσαν τρυπωμένοι καὶ δὲν φαινόντουσαν;

Τὸ βάραθρο αὐτὸ εἶχε ἕνα μυστηριῶδες καὶ ἄγνωστο στοὺς πολλοὺς σπήλαιο, ἕνα τεράστιο σπήλαιο ἀπὸ γρανίτη, ἕνα σπήλαιο ποὺ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ πλέον τῶν χιλίων πεντακοσίων ἀτόμων.

Ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους, ἐπὶ πλέον δὲ περνοῦσε μπροστά της τὸ ὑδάτινο τόξο τοῦ καταπίπτοντος χειμάρρου καὶ τὴν ἔκρυβε ἐντελῶς.

Μέσα στὴν σπηλιὰ αὐτή, τὴν σπηλιὰ τοῦ Μάλπ, ὅπως τὴν ἔλεγαν, βρισκόντουσαν μαζευμένες τὴν στιγμὴ αὐτὴ τρακόσιες ὡς τετρακόσιες οἰκογένειες Οὐγενότων. Διωγμένοι ἀπ' τοὺς καθολικοὺς συμπατριώτας των οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Βασιλέως, πεινασμένοι, κουρελλιασμένοι, ἀληθινὰ φαντάσματα εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ συσκεφθοῦν γιὰ τὴν τύχη τους.

Βρισκόντουσαν μεταξὺ αὐτῶν γέροντες ἀσπρομάλληδες, γυναῖκες, μικρὰ παιδιά, κοπέλλες πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Εἶχαν πλέον ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες νὰ φᾶνε κι' ὅμως ἔλαμπε στὰ μάτια τους ἡ τόλμη καὶ ἡ ἀποφασιστικότης.

Ἔξαφνα ἀπέραντος σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὸ σπήλαιο. Ἀπὸ μία σκοτεινὴ γωνία ἐπρόβαλε ἕνας γέρος παράξενος καὶ τρομερὸς τὴν θέαν. Θὰ ἦταν πλέον τῶν ἑκατὸ ἐτῶν....

— Ὁ Προφήτης!...Ὁ Προφήτης!...ἐφώναξαν ὅλοι μόλις τὸν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ.

Ὁ Προφήτης στάθηκε στὴ μέση ὅλων αὐτῶν, ἀνέβηκε σ' ἕνα λιθάρι κι' ἄρχισε νὰ μιλᾷ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη καὶ τρομερή.

Τοὺς μίλησε γιὰ τὶς δυστυχίες καὶ τοὺς διωγμούς των, τὴν πεῖνα καὶ τὰ βάσανά τους, καταράστηκε τοὺς δυώκτας τῶν Οὐγενότων καὶ τέλος ἐκραύγασε:

— Πρέπει νὰ ἀμυνθοῦμε πειὰ ἀδελφοί μου! Ἀρκετὰ ὑπεφέραμε. Ἀρκετὰ βασανιστήκαμε... Καιροὺς νὰ ἐξοντώσουμε τοὺς ἐχθρούς μας. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως πλησιάζει. Θὰ βρέξῃ αἷμα πολὺ τὴν ἡμέρα αὐτή!...Κοράκια θὰ σπαράξουν τὰ βρωμερὰ πτώματα τῶν ἐχθρῶν μας;...Ἄγγελος Κυρίου θὰ διευθύνῃ τὸν ἀγῶνα μας!...Μᾶς χρειάζουνται ὅμως ὅπλα; Πρέπει νὰ ὁπλιστοῦμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς σφάξουν πλέον σὰν πρόβατα!... Ἂς πᾶμε λοιπὸν νὰ συμβουλευτοῦμε γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν Κόμητα Κανδάλ. Εἶνε Οὐγενότος κι' αὐτὸς καὶ θὰ μᾶς συμβουλέψῃ τὶ πρέπει νὰ κάμουμε...

Ἀμέσως ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν πεινασμένων καὶ ἀγριεμμένων κουρελλήδων, ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπήλαιο, νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ βράχια καὶ νὰ σκορπίζεται στὸ δάσος.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀλλόκοτο!...

Νόμιζε κὼς ἔβλεπε κανεὶς λεγεῶνα δαιμόνων!

Ὅταν κι' ὁ τελευταῖος Οὐγενότος βγῆκε ἀπ' τὴν τρομερὴ σπηλιὰ τοῦ Μάλπ, ὁ Προφήτης ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν καὶ τραβήξαν πρὸς τὸν πύργο τοῦ Κόμητος Ρὰλφ Κανδάλ, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλήσαμε καὶ παραπάνω.

Ὁ Κανδάλ ἦταν φανατικὸς Οὐγενότος. Μόλις τοὺς ἀντελήφθη ἀπ' τὴ βροῦ ποὺ ἔκαναν νὰ πλησιάζουν, διέταξε ν' ἀνοίξουν τὶς πύλες τοῦ πύργου καὶ δέχτηκε ἀμέσως τὸν Προφήτη καὶ τοὺς γεροντοτέρους ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ Προφήτης στάθηκε μπρὸς στὸν κόμητα καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὰ βάσανά τους. Τοῦ ἐξήγησε πὼς ἐσκόπευαν νὰ φύγουν πρὸς τὸ παρὸν γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου ἐλπίζαν νὰ βροῦν κάποια ἡσυχία καὶ τοῦ ἐξήτησαν ὅπλα γιὰ νὰ ἀμυσιάσουν τὸ γαλλικὸ ἔδαφος ἐνωτικά.

Ὁ κόμης Κανδάλ ἐστέναξε καὶ τοὺς ἀπάντησε συγκινημένος:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ἀγαπητοί μου! Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ξέρω τί βάσανα καὶ τί μαρτύρια ἔχετε ὑποστῆ. Ἀλλοίμονο ὅμως!...Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἑτοιμάζομαι νὰ φύγω, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν Θεό, στὴν ἐξορία ἢ στὸν θάνατο! Θὰ σᾶς ξανασυναντήσω μοιραιοῦτα στὸ Ὠρελιάν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ἔτσι. Θὰ σᾶς ὁπλίσω. Ἕνας γενναῖος παλιὸς πολεμιστής, ὁ ἀνδρεῖος Ρολάνδος Φερουλλιάκ, τὸν ὁποῖο περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς σας, θὰ σᾶς γυμνάσῃ, θὰ σᾶς κατασταλῆσῃ ἐπιφόβους καὶ τρομεροὺς πολεμιστάς. Ἔτσι θὰ σᾶς τρέμουν. Δὲν θὰ σᾶς κρεμοῦν πλέον οἱ ὁπλοφόροι τοῦ κοντοσταύλου Μονμορανσύ. Αὔριο περιμένω νὰ σᾶς ἐξακόσιες λόγχες ἀπὸ τὴν Βαγιόν. Ἐπίσης θὰ λάβω ἀπ' τὴ Φλόνδρα τετρακόσιους πενῆντα μαγδύες.

Ἄγγελος Κυρίου θὰ διευθύνῃ τὸν ἀγῶνα μας!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πές μου... Θέλω νὰ μάθω... Γιατὶ μοῦ τὸ κρύβετε ; Γιατὶ μοῦ τὸ κρύβεις ; Θὰ πεθάνω !... Ναί, θὰ πεθάνω !... Τὸ καταλαβαίνω, τὸ αἰσθάνομαι, τὸ βλέπω στὰ φερσίματα καὶ στὰ λόγια τοῦ γιατροῦ, τὸ διαβάζω στὰ μάτια σου, πές μου, πές μου τὴν ἀλήθεια !..

— Ἐρνέστε... Θεέ μου, λυπήσου με !..

— Ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ λυπηθῆς. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς νὰ τὸ ξέρω. Γιατὶ μοῦ τὸ κρύβεις ; Μίλησέ μου... Μίλησέ μου... Σὲ παρακαλῶ... Σὲ ἱκετεύω... Θὰ πεθάνω ;... Δὲν εἶν' ἔτσι ;... Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα πειὰ γιὰ τὴ ζωή μου. Κύτταξέ με στὰ μάτια... Γιατὶ γυρίζεις ἀλλοῦ τὸ βλέμμα σου ;...

Κατάλαβα πὼς ὁ Ἐρνέστος εἶχεν ὑποψιαστεῖ τὶ τοῦ συνέβαινε, πὼς ἔννοιωθε τὸ μοιραῖο τέλος νὰ πλησιάζῃ.

Ἡ ταραχή μου ἦταν μεγάλη. Τί ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ, Θεέ μου ;.. Τὰ μάτια του ἦσαν ἐπίμονα καρφωμένα ἐπάνω μου, τὰ χέρια του, ποὺ σφιγγαν τὰ δικά μου ἦσαν παγωμένα ! Ἡ φωνὴ ἔβγαινε ἀπ' τὸ λάρυγγά του βραχνή, ὑπόκωφη :

— Πές μου... Μίλησέ μου... Μίλησέ μου, χωρὶς κανένα δισταγμὸ, θέλω νὰ μάθω, θέλω νὰ τὸ ξέρω. Θὰ πεθάνω ;...

— Ὄχι φίλε μου... Πῶς τὸ σκέφθηκες αὐτό ;

— Τό αἰσθάνομαι, Λιάνα, τὸ νοιώθω καλὰ αὐτὴ τὴ φορά, καταλαβαίνω πὼς τὸ τέλος μου πλησιάζει...

— Ὄχι....

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

— Ναί, Ἐρνέστε, ἀλήθεια...

— Ὁ γιατρὸς δὲν σοῦ μίλησε γιὰ μένα, γιὰ τὴν κατάστασί μου; Δὲν τὸν ρώτησες σύ ; Τί σοῦ ἀπάντησε ;

— Ὁ γιατρὸς ἐλπίζει, φίλε μου, ἀπὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ, ὅπως ἐλπίζουμε ὅλοι.

— Λιάνα... Μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

— Μά ναί, ναί, ἀλήθεια...

— Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι ;

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μοῦ ζητοῦσε νὰ ὁρκιστῶ. Ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ διστάζω. Καὶ τοῦ ὁρκίστηκα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν καθησύχασε. Φαινόταν φοβισμένος, ταραγμένος. ὑποψιαζόταν πὼς τοῦ κρύβω τὴν ἀλήθεια...

Ἔξαφνα τὰ μάτια του πῆραν μιὰ περίεργη λάμψη. Πετάχτηκαν ἔξω σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ βγοῦν ἀπ' τὶς κόγχες τους. Ἡ φωνή του ἔγινε πειὸ ἔντονη :

— Λιάνα...ἀγάπη μου !...Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Δὲν θέλω...Τρέμω ὁλόσωμος στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου. Θέλω νὰ ζήσω τώρα ποῦσαι μαζύ μου.

— Θὰ ζήσῃς φίλε μου. Σὲ βεβαιώνω. Θὰ ζήσῃς...

— Ἂν ἤξερα μόνος, Λιάνα, δὲν θὰ μ' ἐφόβιζε ὁ θάνατος. Μὰ τώρα εἶσαι κοντά μου, εἶσαι κοντὰ μου, πωῶ νὰ ζήσω, νὰ ζήσω... Πές μου, δὲν θὲς νὰ πεθάνω ;...Δὲν εἶν' ἔτσι ;...Ὦ, δὲν τὸ θὲς Λιάνα...Δὲν τὸ θὲς ! Πέστο μου... Θέλω νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου : Ὦ, ἂν ἤξερες, ἂν ἤξερες πόσο μὲ τρομάζει ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου. Εἶσε στιγμὲς ποὺ μὲ καίει ὁ πυρετὸς, ποὺ κλαίω σὰν παιδί, κλαίω ἀπὸ φόβο κ' ἀπελπισία, δαγκώνω τὸ προσκέφαλο καὶ σπαραγῶ σὰν τὸ φίδι !...Λιάνα Λιάνα, σφίξε με κοντά σου, σφίξε με ἀγαπημένη μου, δόσμου τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς, θέρμανε τὴν καρδιά μου, δώξε ἀπ' τὴν ψυχή μου τὸ φοβο τοῦ θανάτου, πέσμου πὼς θὰ ζήσω, θέλω νὰ ζήσω, νὰ ζήσω, καὶ νὰ σὲ χαρῶ, νὰ σὲ χαρῶ. Λιάνα, ἐνα-δυὸ τρεις μῆνες μόνον, ἕνα μῆνα μοναχά, κ' ὕστερα, ὕστερα ἂς χαιρῶ, ἂς ἀρνιστῶ, ἂς πεθάνω, θὰ πεθάνω εὐχαριστημένο ...

Ἔτρεμε ὅλος, τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει, τὸ κορμί του τινάζοταν ἀπ' ἀφρικιοὺς σπασμοὺς, ἡ φωνή του ἀνιγόταν, ἀνάσμενε δύσκολα, σὰν νὰ τὸν ἐσφιγγε κάποιο ἀόρατο χέρι στὸ λαιμό...

Προσπαθοῦσα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν καθησυχάσω. Ἄκουσα δυὸ φορὲς τὰ βήματα τοῦ βοηθοῦ τοῦ γιατροῦ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Εἶχαν ἀνησυχήσει, φαίνεται, κ' ἤρθε ν' ἀκούσῃ τὶ γίνεται...

Ὁ Ἐρνέστος δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Κρεμόταν ἐπάνω μου, σὰν νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω ζωή, σὰν νὰ μποροῦσα νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ τὸν θάνατο.

Τὸν ἐκράτουσα στὴν ἀγκαλιά μου, τοῦ ἔδωσα νὰ πιῇ κάτι, τοῦ μίλησα γλυκά, ἐν παρηγορήσα ὅσο μποροῦσα. Ἀποκοιμήθηκε ἔτσι ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο μου. Ἄγγιξα μὲ τὸ μαγουλὸ μου τὸ μέτωπό του κ' εἶδα πὼς ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό. Ὁ σφυγμός του χτυποῦσε γρήγορα-γρήγορα καὶ δυνατά...Τὸν πλάγιασα μαλακὰ στὸ κρεββάτι χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ, εὐτυχῶς, καὶ κάθησα μόνος στιγμὲς καὶ τὸν κύτταζα. Πόσο εἶχε καταβληθεῖ !...Φαινόταν ἀπαράλλαχτα σὰν νεκρός !... Ἀντικρύζοντάς τον σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, θυμήθηκα ὅλη τὴν ζωή ποὺ περάσαμε μαζύ, τὴν καλοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη του καὶ τὰ μάτια μου βούρκωσαν. Φτωχέ μου Ἐρνέστε !... Πόσο μεγάλο κακὸ τοῦ ἔκαμα !... Θυμήθηκα τὰ λόγια τῆς κομήσσης ; :—«*Πρέπει νὰ λησμονήσῃς, νὰ χαρῇς τὴ ζωή !...*» Ἄ, ὄχι, ὄχι ποτέ...Δὲν θὰ μπορέσω νὰ λησμονήσω, δὲν θὰ κλείσῃ ποτὲ ἡ πληγὴ π' ἄνοιξε στὴν καρδιά μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξε σύζυγός μου, μ' ἀγάπησε, μ' ἐλάτρευσε, ἦταν ἀφοσιωμένος σὲ μένα. Τὸν πρόδωσα ! Καὶ τώρα πεθαίνει, πεθαίνει ἐξ αἰτίας μου. Ναί, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε πειὰ γιὰ μένα...

Πόσο εἶχε καταβληθῆ !... Φαινόταν, ἀπαράλλαχτα, σὰν νεκρός !..

(*Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάζ*)

(Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ)

Ὁ βοηθὸς τοῦ γιατροῦ μοῦ εἶπε πὼς ὁ Ἐρνέστος δὲν θὰ βγάλῃ τὴν νύχτα του ἀπὸψε ! Ἄρχισα νὰ κλαίω ὅταν τὸ ἄκουσα ἀπελπισμένα. Ὁ γιατρὸς ἦρθε κατὰ τὶς ὀχτώ. Ρώτησε τὶ συνέβη καὶ ἤμουν ἀνήσυχος στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Τὸν ἐξήτασε καὶ φάνηκε στενοχωρημένος. Παραγματικὰ ὁ Ἐρνέστος φαινόταν τοραφρὰ ἐξαντλημένος. Μερικὲς στιγμὲς ἔπεφτε σὲ βύθισμα, κ' ὅταν συνεφέρνεται δὲν γνώριζε κανένα γύρω του.

Ὁ γιατρὸς μὲ πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ μὲ συνεβούλευε νὰ καλέσω τὸν ἱερέα τῆς συνοικίας νὰ τὸν μεταλάβῃ.

— Μὴν κλαῖτε, κυρία, μοῦ εἶπε μὲ καλοσύνη. Ὀπλισθῆτε μὲ ὑφος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένο, ἡ βουλὲς τοῦ Ὑψίστου εἶνε ἀνεξιχνίαστες...

Σκέφθηκα τὸ πράγμα αὐτὸ καὶ ἀνατρίχιασα ἀπὸ φρίκη. Ἂν ὁ Ἐρνέστος ἔβλεπε παπᾶ θὰ καταλάβαινε τὰ πάντα. Ὁ τρόμος τοῦ θανάτου θὰ τὸν καταλάμβανε καὶ πάλι. Ἔπρεπε ν' ἀποφύγουμε τὸ κακό αὐτό...

Εἶπα τὴν σκέψη μου στὸ γιατρὸ καὶ μοῦ σύστησε νὰ καλέσω τὸν παπᾶ καὶ νὰ τὸν κρύψω στὸ πλαγινὸ δωμάτιο. Θὰ τὸν ἐμπάζαμε μέσα γιὰ τὴν μετάληψι σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἐρνέστος θὰ βρισκοταν σὲ παραλήρημα καὶ δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτε...

(*Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβάζ*)

(Συνέχεια)

Ποτὲ δὲν ὑπέφερα τόσο ὅσο τὶς ἡμέρες αὐτές. Νομίζει κανεὶς πὼς μὲ τιμωρεῖ ὁ Θεός. Δὲν κοιμοῦμαι. δὲν τρώγω, δὲν φοντίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου, δὲν μπορῶ ἀκόμα πῶς μπορῶ καὶ στέκομαι στὰ πόδια μου, πῶς δὲν πέφτω ἄρρωστη, πῶς ἀντέχει στὶς τόσες συμφορὲς τὸ φτωχό μου μυαλό !...

Γυνάτισα πρὸ ὀλίγου καὶ προσευχήθηκα στὸ Θεό, τὸν ἱκέτευσα, τὸν παρακάλεσα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια νὰ μὲ συγχωρήσῃ, νὰ μὲ λυπηθῆ.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἐλέησέ με τὴν ἀμαρτωλή !...

Πόσο πειὸ εὐτυχῆς εἶνε ὁ Ἐρνέστος. Ναί, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω χίλιες φορὲς καλύτερα, πορὰ νὰ ζῶ.

Ἔστειλα πρὸ ὀλίγου ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες νὰ καλέσῃ τὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας; μας. Τὸν περμένω νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω ἡ ἴδια. Θὰ ἦταν φρικτὸ ἂν ὁ Ἐρνέστος τὸν ἀντιλαμβάνετο. Ὁ μόνος μου πόθος εἶνε πειὰ νὰ πεθάνῃ ἥσυχα. Φοβᾶται καὶ τρομάζει μπρὸς στὸν θάνατο, μπρὸς στὸν θάνατο τὸν ὁποῖο ἐπικαλοῦμαι πειὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου μ' ὅλη μου τὴν ψυχή... (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΜΕ Α ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἀρχίζει τὸ ὑπέροχο μυθιστόρημα τοῦ Τζέϊμς Σμίθ

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Μυθιστόρημα ἔρωτος, ἀπιστίας, ἐγκλημάτων, μυστηρίων καὶ τρόμου, μυθιστόρημα ποὺ θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς καταλάβῃ θὰ σᾶς καταγοητεύσῃ !..

Ἡ ποιήτρια Βαλμόρ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΣ ΒΑΛΜΟΡ

Μιὰ πονεμένη ψυχή. Ἡ γνωριμία της μὲ τὸ Λατούς. Ἕνα φλογερὸ ἐρωτικὸ γράμμα. Ἡ τραγικὴ ἐγκατάλειψις. Τὰ τρομερὰ χτυπήματα τῆς μοίρας. Θάνατοι καὶ συμφορές. Ὁ θάνατός της, κλπ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ Γαλλία ἔχασε τὴν μεγαλείτερη, τὴν γλυκύτερη καὶ τὴν πειὸ πονεμένη ποιήτριά της, τὴν Μαρσελὶν Ντεμπόρντ-Βαλμόρ.

Σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἡ Βαλμὸρ εἶχε ὑποφέρει. Ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία ἀκόμη τὴν εἶχαν βρῆ, ἡ μιὰ ἐπάνω σεὴν ἄλλη, ἡ δυσευχίες καὶ δὲν περνοῦσε χρόνος ποὺ ἔχνά μὴν αἰσθανθῆ καὶ μία νέα ἀπογοήτευσι, ποὺ νὰ μὴν δοκιμάσῃ κάποιον πόνο, ποὺ νὰ μὴν χύσει δάκρυα. Ὁ μεγαλείτερος καϋμός της ὡσεὸσο ἦταν ἐρωτικός, ἦταν ὁ πόνος ποὺ εἶχε δοκιμάσει ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε ὁ Λατούς, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀγαπήσει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της. Ἐπὶ πολὺν καιρὸ τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη αὐτή, ἡ ὁποία ἄνοιξε στὴν τρομερὰ αἰσθηματική της καρδιὰ μιὰν ἀγιάτρευτη πληγή.

Ὁ Λατούς ἦταν ὁ ἄντρας ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο ἀγάπησε στὴ ζωή της ἡ Βαλμόρ.

Τὸν ἐγνώρισε ἕνα καλοκαίρι σὲ μιὰ μικρὴ νορμανδικὴ πόλι, ὅπου εἶχε πάει νὰ παραθερίσῃ. Νέος, ὡραῖος, ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ ἀρέσουν πάντοτε στὶς γυναίκες, μὲ κάτι τὸ ἀρρενωτὸ ποὺ τραβοῦσε ἀκατανίκητα, ὁ Λατούς, ἄρεσε ἀμέσως στὴν Βαλμόρ. Ἦταν τότε ἡ ποιήτρια τριάντα χρόνων, καὶ ὁ Λατούς, ἀρκετὰ νεώτερός της, εἴκοσι ἕξη χρόνων.

Στὴν ἀρχὴ, αἰσθανομένη ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, δὲν ἐγκαταλείφθη στὸν ἔρωτά τη;. Στιγὰ-στιγὰ ὅμως τὸ αἴσθημά της ἐξεχείλισε, τὴν ἐκυρίευσε ὁλόκληρη καὶ ἡ μόνη της χαρὰ ἦταν νὰ σκυνιστὰ τὸν Λατοὺς καὶ νὰ κουβεντιάζει μαζύ του. Ἔκαμναν μακροὺς περιπάτους, πότε μὲ ἄλλες συντροφιὲς καὶ πότε ὁλομόναχοι. Ὁ Λατούς ἤμπειρος στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Βαλμὸρ ἦταν ἐρωτευμένη καὶ μάλιστα τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζύ του. Τὸ κατάλαβε ἀπὸ κάποιες ματιές τη;, ἀπὸ τὴν τρεμούλα τῆς φωνῆς της ὅταν τοῦ μιλοῦσε, ἀπὸ κάποιες κινήσεις ποὺ δενάφηναν χαμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶχεβαθειὰ πληγωθῆ ἠδονολόπτη ποίημα. Ἄλλωστε μιὰ μέρα, μὴ μποροῦντας νὰ συγκρατήσῃ πιὰ τὸν ἔρωτά της, τὸν ἐξομολογήθηκε ἡ ἴδια. Ὁ Λατούς τῆς ἀπήντησε μ' ἕνα θερμότατο γράμμα, γιατὶ καὶ κεῖνος τὴν ἀγαποῦσε:

«*Ὄ,τι αἰσθάνεστε γι' μένα,* τῆς ἔγραφε, *τὸ ἔχω αἰσθανθεῖ πολὺ πρὶν ἀπὸ σᾶς καὶ σὲ πολὺ μεγαλείτερο βαθμό. Εἶστε μιὰ γυναίκα, πλασμένη γιὰ μένα, μιὰ γυναίκα ποὺ βρίσκω κοντά της χαρὰ καὶ εὐτυχία, τὴν γλυκύτερη γαλήνη, μιὰ ἀνακούφιση ὅμοια μὲ τὴν ὁποίαν ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχει αἰσθανθεῖ ἡ ψυχή μου...Τὰ βράδυα ὅταν χωριζόμαστε,ὥρα πολλὴ σᾶς συλλογιο μαι.Θυμοῦμαι ὅλα σας τὰ λόγια, ὅλες σας τὶς κινήσεις, κάθε τι δικό σας ποὺ μ' ἔκανε νὰ σᾶς ἀγαπήσω πιὸ πολύ, ποὺ μ'ἔφερε σιμώτερα στὴν ψυχή σας...*»

Τὴν ἀγάπησε ἄραγε ὁ Λατοὺς ὅσο φαίνεται ἀπ' τὸ παραπάνω γράμμα ; Ἄγνωστο. Τὸ μόνο ποὺ ξέρουμε εἶνε ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη αὐτὴ ὑπέφερε τρομερὰ ἡ Βαλμόρ. Τῆς ἔκανε ὅμως καὶ ἕνα καλὸ ὁ ἄσματος αὐτὸς νέος. Τῆς ἐνέπνευσε μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερά της ποιήματα, ποὺ εἶνε καὶ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἴσως, σ' ὅλη τὴ μεταγενεστέρα ποίηση.

***

Χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸν. Τώρα καὶ ἄλλες συμφορὲς ἐβρασάνιζαν τὴν Βαλμόρ. Ἡ φτώχεια ἐν πρώτοις καὶ κατόπιν τὸ ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ παίζῃ στὸ θέατρο, αὐτὴ ποὺ τόσο τὸ ἀγαπήσει. Ὁ ἄνδρας τη;, ἐξαχολουθοῦσε νὰ παίζῃ ἀλλ' ὄχι μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Εἶχε καὶ αὐτὸς γηράσει, ὅπως καὶ ἡ γυναίκα του. Καὶ ὅμως, μια τυφερὴ ἀγάπη ἀκόμη τοὺς ἔνωνε. μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν εἶχε ἐξασθενήσει . μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Μολονότι ἐξηντάρα σχεδὸν, εἶχε μεινει τόσο ρωμαντικὴ ἡ Βαλμορ ὥστε σ' ἕνα της γράμμα τοῦ ἔγραφε νὰ κυτάζῃ ἕνα ἄστρο τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ κύτταζε καὶ αὐτή.

Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν μηδαμινὰ μπροστὰ σὲ κάποιες ἄλλες δυστυχίες, πολὺ φοβερώτερες. Τὸ 1852, ἔχασε τὴν κόρη της Ὀνείν, ὡραία γυναίκα τριάντα χρόνων, ποὺ μολις εἶχε παντρευτῆ καὶ ποὺ ἡ ψυχή της ἤμοιαζε μὲ τῆς μητέρα; της. Σὲ λίγο πέθανε καὶ ἡ δευτερογέννητη κόρη της, ἡ Ἰνές, μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρόνων ποὺ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ καὶ τὴν εἶχε ἐξυμνήσει σ' ἕνα του ποίημα ὁ ποιητὴς Λαμπὲρ. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔρτναν οἱ θάνατοι αὐτοί, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, σὲ συντομώτατο διάστημα, ἔχασε δυὸ ἀδελφὲς καὶ τὸν μονάκριβο ἀδελφό της.

Κακόμοιρη Βαλμόρ ! ὡρισμένως δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὁ Θεός.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα αὐτὰ πλήγματα, μόνη παρηγορία τῆς ἔμεινε ἡ θρησκεια. Σέ μιὰ φίλη της ἔγραφε :

«*Ἄκουσε ἀγαπημένη μου Παυλίνα. Ἐπῆγα χθὲς στὴν ἐκκλησία καὶ ἄναψα ὀκτὼ κεριὰ ταπεινὰ σὰν καὶ μένα. Ἀντιπροσώπευαν ὀκτὼ ψυχὲς τῆς ψυχῆς μου : πατέρα, μητέρα, κόρες, ἀδέλφια... Τὰ κύτταζα νὰ λυώνουν ἀργὰ καὶ μοῦ φάνηκε πὼς πέθαινα...*»

Τὸν ἄλλο χρόνο τὴν ἐγκατέλειψαν δύο ἀκόμη ἀγαπημένοι της : ἡ καλλίτερη φίλη της, ἡ ἠθοποιὸς Καρολίνα Μπρανοῦ, καὶ ὁ Λατοὺς, ποὺ παρ' ὅσα τῆς εἶχε κάνει δὲν εἶχε πάψει νὰ τὸν ἀγαπᾶ :

«*Καὶ σύ,*—ἔγραφε μετὰ τὸ θάνατό του,—*ὕστερα ἀπὸ τόσους ἄλλους, καὶ σὺ λοιπὸν μ' ἀφήνεις, τρισαγαπημένε μου ;*

»*Ὦ πρώτη μου, ὦ στεργνή μου ἀγάπη ἐσύ !...*»

Φύσει εὐαίσθητη καὶ φύσει ἀσθενικὴ ἦταν δύσκολο ν' ἀνθέξῃ ἡ ταλαίπωρη ποιήτρια ὕστερα ἀπὸ τόσα πλήγματα. Ἐπὶ μῆνες μακροὺς ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ νευρική ἀρρώστεια ἡ ὁποία τὴν ἀνάγκαζε νὰ μένῃ στὸ κρεββάτι της.

Στὴν φίλη της Παυλίνα Ντισάν, ἔγραφε :

«*Σπαράζει ἡ καρδιά μου, μόνη καθὼς εἶμαι, ὁλομόναχη ἐδῶ... Σοῦ γράφω γιατὶ σ' ἀγαπῶ πάρα πολὺ καὶ γιὰ νὰ μὴ φανταστῆς ὅτι πέθανα... Σιωπῶ γιατὶ ἂν φωνάξω θὰ εἶνε οὔρλιασμα ἡ φωνές μου... Καὶ γὼ δὲν ξέρω πῶς ζῶ... Καὶ ἡ ἐγκαρτέρησί μου μ' ἐγκαταλείπει... Δὲν στέλνω παρὰ θρῆνους μόνον στὸ Θεό.*»

Ἡ ἐρωτικὴ φλόγα ποὺ ἔκαιγε ἄλλοτε τὴν καρδιά της τώρα εἶχε ἐξαγνισθῆ, εἶχε γίνει μιὰ φλόγα θρησκευτικὴ ποὺ ἀνέβαινε ὁλόϊσα στὸ Θεό :

«*Μοῦ φαίνεται,* ἔγραφε στὴν ἴδια φίλη της,*πὼς βλέπω νὰ ἐπιστρέφει ὁ Χριστός. Ἡ πνοή του φθάνει ἐπάνω ἀπὸ τὰ πλήθη. Ἀπλώνει ὁλάνοιχτα τὰ χέρια του ποὺ δὲν εἶνε πιὰ καρφωμένα.. ποὺ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ καρφωθοῦν... Ὅμως τὶ λίγο ποὺ διαρκεῖ αὐτό ! Τὰ βάσανά μου μὲ ξαναπιάνουν καί, κυριολεκτικῶς, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πέσω, πὼς θὰ γλυστρήσω καὶ θὰ χτυπήσω στὴν πόρτα ἢ στοὺς τοίχους... Καὶ δὲν νοιώθω πάντα νὰ μοῦ δίνουν κουράγιο οἱ ἄγγελοι*».

Ἕνα ὁλόκληρο ἀκόμη χρόνο, μὲς στὴ σιωπὴ καὶ τὴ μόνωσι ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἡ Βαλμόρ. Ἐκαλοῦσε τὸν θάνατο ἄλλα δὲν ἔρχόταν. Τέλος ἦλθε,καὶ ἡ μεγαλείτερη γυναίκα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος—ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ Βερλαίν— ἔπαψε νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ὑποφέρει διὰ παντός !

ΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ

Ἡ Ἀβυσσινία ἐφωδιάσθηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ μὲ τηλέφωνα. Κι' ἔτσι τηλεφωνικὴ συγκοινωνία ὑπάρχει πλέον ὄχι μόνο μέσα στὴν πρωτεύουσα, τὸ Ἄδδίς Ἀμπέμπα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πόλι σὲ πόλι.

Ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία, ὅμως, γίνεται στὸν τόπο τῆς βασιλίσσης Σαβᾶ κατὰ τρόπο πρωτότυπον ἐντελῶς.

Οἱ πελάται ἀναγορεύεται νὰ πλησιάζουν στὰ μηχανήματα τοῦ τηλεφώνου. Ὅταν θέλουν νὰ τηλεφωνήσουν, πρέπει νὰ διατυπώσουν χρόνο πρὸς τὰ λόγια ποὺ θέλουν νὰ ποῦν. Τὸ χωρὶς θὰ τὸ πάρῃ ὁ ὑπάλληλος καὶ θὰ τηλεφωνήσῃ αὐτὸς στὸ συνάδελφό του. Αὐτὸς θὰ διαβάσῃ γραπτῶς τὰ λόγια στὸν πελάτη ποὺ περμένει, κ' ἐκεῖνος θὰ ἐπιμάσῃ γραπτῶς πάλι τὴν ἀπάντησι.

Ἐνοφείτε τώρα τὶ γίνεται ὅταν προκεται γιὰ μιὰ παρατεταμμένη συνδιάλεξι.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἂν ἔλειπε ἡ φιλία ἀπ' τὴν ζωὴ θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰλειπε ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸν κόσμο. Οἱ ἀθάνατοι Θεοὶ δὲν μᾶ; ἔδωσαν τίποτε πειὸ καλλίτερο ἀπ' αὐτή.

Κικέρων

Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΟΥ

(ΤΗΣ ΒΑΛΜΟΡ)

Τὴν κάμαρ-ὅλα μου ψηλὰ 'χω
Τὸν οὐρανὸ πάντα κοιτάζει,
κ' εἰ το φεγγάρι ἔχει μονάχο
χλωμὸ κὶ σοβαρὸ τῆς ξένο.
Κάτω στὴν πόρτα κ' ἂν χτυπάνε,
ἐμένα, τῶρα τι μὲ γνωΐζει ;
Κανένας δὲ μπορεῖ πιὰ νάναι,
ὅταν ἐκεῖνον δὲν ποῦσμένο !
Μὲ τὰ λουλούδια, μοναχὴ μου,
ἀπ' ὅλους εἶμαι πιὰ κρυμένη
καὶ χωρὶς νάμαι λυπημένη,
ἔχω ὅλο ἀκόμα τὴν ψυχή μου.
Βλέπω ἀπὸ δῶ τὸν οὐρανὸ
ξεκάθαρο καὶ γαλανό·
βλέπω τ' ἀστέρια σὰ βραδιάζει,
μὰ καὶ τὴ μάρα ὅταν ὀρμάζει!
Ἐδῶ στὴ θέσι μου, ἀντικρύ μου,
κάποια κυρέλλα περμένει :
εἶταν ἡ κυρέλλα ἐκεῖνον,
μὰ μᾶς χωροῦσε καὶ τοὺς δυό.
Μὲ μιὰ γαντνια σημαδεμένη,
αὐτὴ ἡ κυρέλλα εἶνε 'δω,
σὲ μιὰ μοῦρα τῆς ὑποτιγμένη,
ὅπως κ' ἐγὼ !...

Μετ. ΜΠΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΜΟΝΑΡ

Ο ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : *Ἀλέξανδρος Γκαραντί, 45 ἐτῶν*
Νίνα Γκαραντί γυναίκα του, 30 ἐτῶν
Ζὰν Φλωράν, 25 ἐτῶν

[Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ σπίτι τῶν Γκαραντί. Εἶνε ἐννέα ἡ ὥρα τὸ πρωΐ. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γκαραντὶ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖο του, χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας].

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(ἀνοίγει καὶ βλέπει ἕνα λουστράκι).*— Τί θέλεις μικρέ μου ;

Ο ΛΟΥΣΤΡΑΚΟΣ.— Φέρνω ἕνα γράμμα γιὰ τὴν κυρία Γκαραντί.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Δόσε μοῦ το.

Ο ΛΟΥΣΤΡΑΚΟΣ, *(διστακτικός).*— Μά, ξέρετε, μοῦ εἶπαν νὰ τὸ δώσω στὰ χέρια τῆς κυρίας... Μοῦ εἶπαν μάλιστα νὰ προσέξω μὴν τὸ πάρῃ ὁ ἄνδρας της...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(πρὸς τὴ γυναίκα του).*— Πάρε τὸ γράμμα λοιπὸν μόνη σου σὲ παρακαλῶ. *(Ἡ κυρία Γκαραντὶ τὸ παίρνει).* Τώρα μικρέ μου μπορεῖς νὰ φύγῃς ἥσυχος ὅτι ἔκαμες τὸ καθῆκόν σου. *(Κλείνει τὴν πόρτα καὶ ἔπειτα λέει τῆς γυναίκας του).* Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα ;

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Δὲν ξέρω... Πῶς θέλεις νὰ μαντέψω ;

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Μὰ ἀνοιξέ το ! Τί περιμένεις ;

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(Μὲ παράπονο).*— Γιατὶ εἶσαι ἔτσι ἀπότομος αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀγαπημένε μου ;

(Ἑτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὸ φάκελλο, ὁ ἄνδρας της ὅμως τῆς τὸ ἁρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει δυνατά).

«*Πολυαγαπημένη μου,*

Σοῦ γράφω ἐγώ, ἐγὼ ποὺ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω στὴν ἐξορία ποὺ καταδίκασα τὸν ἑαυτόν μου ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ παντρεύθηκες !

»Μόλις γύρισα ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, ὅπου εἶχα καταφύγει γιὰ νὰ κρύψω τὴν ἀπελπισία μου, ὅπου ἔλπιζα νὰ σὲ ξεχάσω ! Τί τρελλὸς ὅμως ποὺ ἤμουνα ! Δὲν σὲ ξεχνοῦσα ἐκεῖ οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα ! Ἐξαναγύρισα πίσω καὶ τώρα πρέπει νὰ σὲ ξαναδῶ. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σὲ ξαναδῶ, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή !.. Καὶ κατόπιν σοῦ ὁρκίζομαι νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν θέλησί σου καί, ἂν τὸ ἀπαιτήσῃς, θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου γιὰ πάντα !

»Θὰ ἔρθω στὸ σπίτι σου κατὰ τὶς ἐννιά. Ἂν ὁ ἄντρας σου λείπῃ καὶ μπορεῖς νὰ μὲ δεχθῆς, βάλε ἕνα μαντῆλι στὸ παράθυρό σου.. Ἀλλοιώτικα θὰ σοῦ τηλεφωνήσω κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ περιμένω ὁδηγίες σου. Σ' ἐξορκίζω στὴν παλιά μας ἀγάπη νὰ μοῦ παραχωρήσῃς αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ ποὺ σοῦ ζητῶ.

Ἐκεῖνος ποὺ σὲ λατρεύει !..

Ζὰν Φλωράν

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά κυρία μου ;

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(συγκινημένη).*— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, φίλε μου... Ἀπολύτως τίποτε, σὲ βεβαιώνω. Αὐτὸν τὸν κύριο οὔτε τὸν ξέρω καθόλου...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(εἰρωνικά).*— Ἀλήθεια.. *(Ἔξαφνα ἁρπάζει τὴν γυναίκα του νευρικὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο).* Ἔως τώρα σὲ ἐμπιστεύθηκα ἐντελῶς καὶ οὔτε σὲ παρακολούθησα ποτέ μου... Ἔξαφνα ἡ τύχη μὲ βοηθεῖ νὰ τὰ ἀνακαλύψω ὅλα ! Ἂν ἔφευγα, πέντε λεπτὰ ἐνωρίτερα γιὰ τὸ γραφεῖο, δὲν θὰ ἐκάμω μικροῦλα μου.

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(τρομαγμένα).*— Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν τὸν ξέρω αὐτὸ τὸν κύριο, οὔτε καταλαβαίνω τὶ θέλει νὰ πῇ μ' αὐτά ποὺ μοῦ γράφει... Πολὺ φοβοῦμαι μήπως εἶνε κανένα ἄγαρμπο ἀστεῖο...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(θυμωμένος).*— Ἀστεῖο ἔ ; Ὕστερα ἀπὸ τόσες προφυλάξεις ποὺ παίρνει ὁ φιλαράκος ;... Ἀλλοῦ νὰ τὰ περφαίνεται ἀπὸ τὴν χαλή !... Ἔννοια σου ὅμως καὶ θὰ τοῦ δείξω Σήμερα τὸ πρωΐ παίρνω ἄδεια μόνος μου γιὰ νὰ δεχθῶ τὸν κύριο ταξειδιώτη... Ἂς τὸν εἰδοποιήσω ἐν πρώτοις, ὅτι μπορεῖ νὰ ἀνεβῇ ἄροβα.. Ἂς κρεμάσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ δικό μου τὸ μανταῆλι... Ἀ τέτοια κασκαρίκα δὲν θὰ τὴν περιμένει ὁ ἀμιλότιμος.. *(Κρεμᾶ τὸ μανδῆλι του).* Τώρα ἐσὺ θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ πᾷς νὰ κλεισθῆς ἀμέσως στ ν κρεββατοκάμαρά σου...

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ [illegible] Ἀλέξανδρε, μὴ γιὰ τὸ Θεό..

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ [illegible] *βλητικά).*— Τὸ ἀπαιτῶ ! [illegible] γε !... *(Χτυπᾶ [illegible] τῆς ἐξώπορτας).* Ἀ, [illegible] λας ὁ φιλαράκος ! Φύγε [illegible] πόν... Θ' ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἴδιος.. *(Ἡ κυρία Γκαραντὶ ἀπο-*

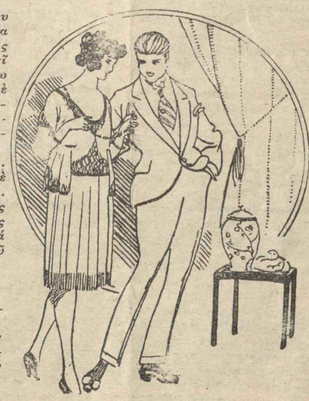

μακρύνεται. Ὁ κύριος Γκαραντὶ πηγαίνει, ἀνοίγει στὸν ξένο κι τοῦ λέει :)

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Εἶσθε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ κ. Ζὰν Φλωράν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Γκαραντί. Δὲν ἐπερμένατε βέβαια νὰ μὲ συναντήσετε ἐδῶ, δὲν εἶνε ἔτσι ;... Τί νὰ γίνῃ μως ;... Πάντως πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὶ σημαίνει αὐτό ; Τί ζητᾶτε ἐδῶ ; Τὶ σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή ; *(Τοῦ δείχνει τὴν ἐπιστολή).*

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ, *(σοβαρός).*— Ἀφοῦ τὴν ἐδιαβάσατε, δὲν εἶνε δύσκολο, φαντάζομαι, νὰ ἐννοήσετε...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(ἀπειλητικός).*—Πῶς; Τολμᾶτε ἐμπρός μου, καὶ στὸ σπίτι μου μάλιστα, νὰ δείχνετε τόσο κυνισμό ;

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ, *(ἀπολύτως ψύχραιμος).*— Ὦ, σᾶς παρακαλῶ, περιττὸν νὰ φωνάζετε. Ἐν πρώτοις σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν φοβοῦμαι διόλου.... Ἀφοῦ ὅμως μοῦ ζητᾶτε ἐξηγήσεις γιὰ τὸ γράμμα μου θὰ σᾶς τὶς δώσω ἀμέσως. Πρὶν νυμφευθῆτε ἐγνωρίσα ἕκεινον ποὺ εἶνε σήμερα γυναῖκα σας. Ἀγαπηθήκαμε τρελλὰ καὶ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία μου ὅταν ἔμαθα, ὅτι ἡ μητέρα της τὴν ἀνάγκασε νὰ σᾶς πανδρευθῇ ! Ἤμουν τότε πολὺ νέος, δὲν εἶχα τὴν κοινωνικὴ θέσι ποὺ ἔπρεπε νάχω, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ παλαίσω μαζί σας γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Σεῖς εἴσασται σχετικὸς πλούσιος, ἡ κόρη ἤθελε τὴν πολυτέλεια καὶ φυσικὰ ἐγίνατε ὀτκὸς χωρὶς μεγάλο κόπο .. Εἰλικρινῶς ὅμως δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐγίρισε ποτὲ τὴν κορδιά της...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(ἀναπηδῶν).*— Σᾶς ἀπαγορεύω...

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Ἐννοῶ ὅτι σᾶς εἶνε δυσάρεστα αὐτὰ ποὺ ἀκοῦτε. Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ πιστεύστε με, πῶς δὲν ὑπέφερα λιγώτερα μαρτύρια κ' ἐγώ, ὅταν ἀπεφασισα νὰ φύγω γιὰ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ μὴ δῶ νὰ γίνεται γυναῖκα σας ἐκείνη ποὺ ἀγαπούσα. *(Μὲ ἐντονώτερον ὕφος).* Σκεφθῆτε καλά, κύριε, πῶς δέκα σωστὰ χρόνια ἔμεινα ἐξόρισις ἐκεῖ κάτω, χωρὶς νὰ βγάλω οὔτε μιλιό. Τώρα ὅμως ποὺ ἐξαναγύρισα, ἂς ἀποφασίσῃ ἡ γυναῖκα σας ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο προτιμᾶ !

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(ἀναπηδῶν).*— Δέκα χρόνια, εἴπατε ;

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Ναί, δέκα σωστὰ χρόνια ἐπάλαισα καὶ προσπάθησα νὰ λησμονήσω..

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Μὰ ἐγὼ, εἶμαι δύο χρόνια παντρεμμένος.

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Ἐλᾶτε δά ! Δὲν εἴσαστε ὁ κ. Ἀλλέξανδρος Γκαραντί, τιμηματάρης τῆς «Πιστοτικῆς» ;

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Ἐγὼ εἶμαι, μάλιστα. Σᾶς βεβαιώνω ὅμως, ὅτι παντρεύθηκα, ἢ μᾶλλον ξαναπαντρεύθηκα, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια... Ἔκανα κ' ἄλλον γάμο πρὸ ἐτῶν, μὰ ὁ ἄντρας μου γάμος ἦταν πολὺ ἄτυχος καὶ βάσταξε πολὺ λίγο, ὥστε ἐγὼ δὲν τὸν λαμβάνω τὸν ὄψιν μου.

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Τὶ λέτε, κύριε ; Πρώτος γάμος, δεύτερος γάμος... Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Πῶς λεγόταν ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπούσατε καὶ ποὺ ἔγινε γυναῖκα μου ;

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Μαρὶ Καρμονέ.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(ἤσυχος ἐντελῶς καὶ χαμογελαστός).*— Ὡραῖα ! Λαμπρά ! Ὑπέροχα ! Εἶχα νυμφευθῆ πραγματικὸς τὴν δεσποινίδα Μαρὶ Καρμονέ, ὁ γάμος μας ὅμως βάσταξε πολὺ λίγο. Ἦταν τέτοια ἡ διαγωγή της, ὥστε ἀναγκάσθηκα ἀμέσως νὰ πάρω διαζύγιο, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια !

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Τὶ λέτε ;...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Ὦ, βέβαια, δὲν μὲ εὐχαριστεῖ διόλου ἡ ἐνθύμισι αὐτῆ τῶν περασμένων. Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ μιλῶ μὲ χαρὰ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί μου...Πρὸ ὀλίγου,ποὺ ἐπῆρα τὴν γυναῖκα σας, κύριε, παρ' ὀλίγον νὰ ὑποπτευθῶ τὴν τιμιότητα τῆς ἀγαπημένης μου γυναικούλας, τῆς σημερινῆς γυναίκας μου, μὰ κατάλαβα πειὰ πολὺ εὐτυχὴς γιατὶ ἤλθατε μόνος σας νὰ μοῦ διαλύσετε τὴν πλάνη μου...

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Λυποῦμαι πολύ, κύριε, γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔγινα αἰτία νὰ σᾶς κάμω, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, κακό.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Θέλετε τώρα νὰ σᾶς πῶ τὴν εἰλικρινῆ μου γνώμη ! Μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἐπροξένρα μεγάλη ὑπηρεσία τὴν ἡμέρα ποὺ πῆρα γυναῖκα μου ἐκείνη ποὺ ἀγαπούσατε. Ἂν δὲν τὴνἔπαιρνα ἐγὼ θὰ τὴν ἐπαίρνατε σεῖς καὶ θαεῖσασται σεῖς δυστυχισμένος !

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ, *(διαμαρτυρόμενος λιγάκι ἀσθενῶς ὅμως).*— Ἐμένα μὲ ἀγαποῦσε.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, *(βάζει φιλικὰ τὰ χέρια στὸν ὦμο του).*— Μὴν τὸ πολὺ πιστεύετε... Σκεφθῆτε, πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμεινε ἐλεύθερη,δὲν σᾶς ἀνεζήτησε διόλου. Ὄχι, ὄχι, εἶχε ἄλλες σκέψεις στὸ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

(Τοῦ Fr. Coppe)

Ἡ πλῆξις ἡ ἀχόρταγη, παιδὶ τῆς θλίψεως νόθο,
μὲς στὴν καρδιά μου ἐθρόνιασε γιὰ πάντα σὰ δεσπότης·
θέρμη στὰ χρόνια τὰ χρυσὰ τῆς ἀδικής μου νιότης
οὐδ' ὅσην ἔχουν τὰ ἀστερνὰ τὰ γερατειὰ δὲ νοιώθω.

Μάρτυρας τὰ σβυσμένα μου τὰ μάτια κ' ἡ ὠχρότης
καὶ ἡ καρδιὰ ποὺ ἔρωτα δὲν ἔχει πιὰ οὐδὲ πόθο.
Ξέρω τὸ μαῦρο ριζικὸ ποὺ μόνος μοιροκλώθω
γιὰ νὰ περνῶ, σὰν ἔρημο ποὺ δὲν θὰ κόψω ἀνθό της.

Κι' ὅμως μὲ αὔρες χλιαρὲς σὰν πνέει τὸ καλοκαῖρι
κάπου τῆς νιότης μου θαρρῶ πῶς μοῦ φυσάει τἀγέρι
καὶ πῶς μὲ ραίνει ὁ ἔρωτας μὲ τὰ ροδόφυλλά του.

Τοῦ κάκου ! ἡ μαύρη μου ἡ χαρὰ δὲν ἔρχετ' ἀπ' τὰ ξένα
κ' ἡ ἐλπίδα διαβατάρικο εἶνε πουλὶ γιὰ μένα.
ποὺ ἕνα μνῆμα θἄπαιρνε νὰ χτίσῃ τή φωλιά του.

Μεταφρ. **Ι. Γρυπάρη**

ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Γάστων Δουμέργκ εἶνε ἕνας πολὺ ἁπλὸς ἄνθρωπος καὶ δύσκολα συμμορφώνεται μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐθιμοτυπίας. Σχετικὸ εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο ποὺ συνέβη ἐσχάτως :

Κατὰ τὸν τελευταῖον ἀποκρηάτικο χορὸ στὴν Ὄπερα τῶν Παρισίων, ὁ Γάλλος Πρόεδρος ἔμεινε καταμαγευμένος. Διεσκέδαζε ἀκαταπαύστως καὶ ἔδειχνε πὼς ἐλυπεῖτο γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ πεταχτῇ κ' αὐτὸς σερπαντὲν καὶ νὰ χορέψῃ ὁ ἴδιος.

Ἔξαφνα, ἐνῶ ἀπελάμβανε τὸ θέαμα, ὁ διευθυντὴς τοῦ πολιτικοῦ του γραφείου τὸν ἄγγιξε διακριτικὰ στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Πρόεδρε, νομίζω πὼς ἦλθε ἡ ὥρα ν' ἀποσυρθοῦμε.

— Γιατί ; ρώτησε ὁ κ. Δουμέργκ. Δὲν εἶνε ἀργά...

— Ἔτσι εἶνε ὁ κανονισμός. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθιμοτυπία. Πρέπει ν' ἀποχωρήσετε...

Ὁ κ. Πρόεδρος ἔσκυψε τότε τὸ κεφάλι του στενοχωρημένος κι' ἔφυγε μὲ μεγάλη του λύπη ἀπ' τὸ χορό...

ΟΙ ΠΕΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ!...

Οἱ πειὸ παράξενοι γάμοι γίνονται στὴν Ἀμερική. Στὸν Νέο κόσμο ὅπως καὶ σ' ἄλλα κράτη ἡ καθυλικὴ καὶ ἡ διαμαρτυρομένη θρησκεία δὲν ἐπιβάλλουν προσκόμματα στοὺς μεταξὺ συγγενῶν γάμους. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ὑμέναιος ὀργιάζει ἐκεῖ πέρα καὶ ἀλλοῦ καὶ σχετικὰ παραδείγματα :

Σὲ μια μικρὴ πόλη τῆς Ἀμερικῆς ποὺ λέγεται Ἀλλιάνς, δυὸ ἀδελφοὶ συνεδέθησαν τελευταίως στενώτατα μέ...πέντε γάμους!

Ἡ τέσσερες δηλαδὴ κόρες τοῦ κ. Τσὰρλ Σίσλεῦ παντρεύτηκαν τοὺς τέσσερες γιοὺς τῆς κυρίας Σάρας Κίλερ. Ἐπειδή, ὅμως, τὰ πυθερκὶ ἦταν χήροι, πῆραν στο τέλος τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευθοῦν κ' αὐτοὶ μεταξὺ τους καὶ παντρεύτηκαν φυσικά !

Ἄλλος πρωτότυπος γάμος ἔγινε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ριβιέρας. Ἕνας Ἐλβετὸς πενηντάχρης καὶ ὁ γυιός του ποὺ ἦταν ἡλικίας 18 ἐτῶν, παντρεύτηκαν δυὸ χαριτωμένες Ἀμερικανίδες, μητέρα καὶ κόρη ἡλικίας 40 καὶ 18 ἐτῶν. Μὲ μιὰ διαφορὰ μόνο. Ὅτι ὁ πατέρας πῆρε τὴν κόρη καὶ ὁ γυιὸς τὴ μητέρα !...

Ἕξαιρνος πατέρας ἀλήθεια !... Τὶ λέτε ;...

μιλιό της ! Ἐλᾶτε τώρα μὴν τὰ συλλογιζόσαστε αὐτά... Εἶνε περασμένα πιά ! Δόστε μου τὸ χέρι σας καὶ πιστέψατέ με ὅτι εἶμαι πιστός σας ! Χαίρετε, κύριε ! *(Τὸν συνοδεύει ὡς τὴν ἐξώπορτα καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφοντας φωνάζει).* Νίνα, Νίνα ! *(Ἡ γυναῖκα του ἐμφανίζεται ἀμέσως).* Ἔλα γρήγορα στὴν ἀγχαλιά μου, ἀγαπημένη μου !

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. -Μὰ τὶ ἔγιν' ἐπὶ τέλους ; Ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.—Ἦταν ἕνας κύριος ποὺ ἔκανε ἄλλοτε ἕνα λάθος, ὅπως εἶχα κάμει κ' ἐγώ, ἐχρειάσθηκε ὅμως νὰ περάσουν δέκα χρόνια γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ !

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.—Ἀ !... Δὲν ἐννοῶ...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταλάβῃς. Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου !... Σὲ λατρεύω !... *(Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλεῖ).*

Ροβέρτος Μονὰρ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ...

Ἡ καλωσύνη τῆς Νέλλης Γκουήν. «Ἄφησέ τον... Εἶπε τὴν ἀλήθεια !...» Ὁ Μπουαλὼ καὶ ὁ Λουδοβίκος 14. Τὶ ἔφοβεῖτο ὁ συγγραφεύς. Ὁ Ντὲ Ἀλαμπὲρ πρὸ τοῦ θανάτου. «Οὐδέποτε ὑπῆρξα γενναῖος !...» Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ὡς... βιολιστής. Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ ἡ καμαριέρα της.

Ἀπ' ὅλες τὶς εὐνοούμενες τῶν βασιλέων ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἡ πιὸ δημοφιλής, ἡ πιὸ εἰλικρινής, ἡ λιγώτερο ὑπερήφανη καὶ ἡ πιὸ ταπεινὴ ἀπ' ὅλες ἦταν ἡ Νέλλη Γκουήν, εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου τοῦ 2ου. Καὶ ὅταν τὴν ἔβριζαν ἀκόμη οὔτε θύμωνε οὔτε ἐφρόντιζε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ὑβριστάς της.

Μιὰ μέρα – ἀναφέρει ὁ Φόργκ—ἐνῶ περνοῦσε μὲ ταμάξι της ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ πλατεία κάποιος διοβάτης τῆς φώναξε μιὰ τρομερὴ βρισιὰ σχετικὴ μὲ τὶς σχέσεις ποὺ ἔχε μὲ τὸν Βασιλέα.

Ὁ ὑπηρέτης της κατέβηκε τότε ἀμέσως ἀπὸ ταμάξι καὶ ἔτρεξε νὰ συλλάβῃ τὸν ὑβριστὴ γιὰ νὰ τὸν ξυλοκοπήσῃ. Ἡ Νέλλη ὅμως, ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν πορτιέρα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ τὸν ἐσταμάτησε λέγοντάς του ἀθωότατα :

— Ἀφῆστε τον Τόμ... Δὲν εἶπε, ὁ κακομοίρης, παρὰ μόνον τὴν ἀλήθεια...

***

Ὁ Μπουαλὼ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 14ο, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐκστρατείες του, τοῦ ἔλεγε κάποτε ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ νὰ ἐκθέτῃ ἔτσι τὴν ζωή του στὸν κίνδυνο.

— Οἱ ἐχθροί σας σᾶς εἶχαν ἀντιληφθεῖ, τοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων, καὶ κανονιοβολοῦσαν ἐναντίον σας. Μιὰ σφαῖρα κανονιοῦ μάλιστα, ἔσκασε σὲ ἀπόσταση ἑπτὰ βημάτων ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά Σας... Παρὰ τρίχα νὰ φονευθῆτε ..

— Θὰ σὲ ρωτήσω κάτι, τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ἐννοῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς εἰλικρινῶς.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ὅταν ἐκινδύνευσα νὰ σκοτωθῶ, ἐσὺ ἐφοβήθηκες διόλου ;

— Μά, βεβαιότατα, Μεγαλειότατε...

— Καὶ γιατὶ φοβήθηκες ;

— Γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος, ἐφ' ὅσον σᾶς συνώδευα νὰ μὲ πάρῃ καὶ μένα καμμιὰ σφαῖρα...στὰ καλὰ καθούμενα !...

***

Ὁ φιλόσοφος ντ' Ἀλαμπὲρ, ὅταν ἀρρώστησε κ' ἔννοιωσε ὅτι βρισκόταν στὰ τελευταῖα του κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο φόβο γιὰ τὸν θάνατο.

Γυρίζοντας τότε πρὸς τὴν φίλη του δεσποινίδα ντὲ Λεσπινάς τῆς εἶπε :

— Πόσο ζηλεύω τοὺς γενναίους ἀνθρώπους...Δὲν ξέρουν, ἀσφαλῶς, τὶ εἶνε ὁ φόβος τοῦ θανάτου...ἐνῶ ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα ποτὲ γενναῖος !...

***

Ὁ διάσημος βιολιστὴς Σολομών, ὁ ὁποῖος παρέδιδε μαθήματα βιολιοῦ στὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιον τὸν 3ον, ἔλεγε μιὰ μέρα στὸν βασιλικό του μαθητή :

— Οἱ βιολισταὶ ὑποδιαιροῦνται σὲ τρεῖς τάξεις : Στὴν πρώτη ἀνήκουν αὐτοὶ ποὺ...δὲν ξέρουν διόλου νὰ παίξουν. στὴν δεύτερη αὐτοὶ ποὺ παίζουν ἄσχημα καὶ στὴν τρίτη αὐτοὶ ποὺ παίζουν καλά. Σεῖς, Μεγαλειότατε, κατορθώσατε ἤδη νὰ προαχθῆτε ἀπὸ τὴν πρώτη στὴν δεύτερη τάξη !...

***

Ἡ καμαριέρα τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας κυρία Καμπὰν διηγεῖται στὰ «Ἀπομνημονεύματά» της, τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

— Μιὰ μέρα ποὺ ἡ κατπελλοῦ τῆς βασιλίσσης δεσποινὶς Μπερτὲν τῆς εἶχε φέρει μερικὲς γιρλάντες ἀπὸ ψεύτικα λουλούδια γιὰ νὰ τὰ βάλῃ στὸ καπέλλο της, ἡ Μεγαλειοτάτη ἡ ὁποία φοβόταν μήπως ἡ δροσερότης τῶν λουλουδιῶν ἀδικήσει τὴν φυσικὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου της, ἐρώτησεν ὅλες τὶς παρεστάμενες κυρίες τῆς τιμῆς ἂν τὰ λουλούδια αὐτὰ τῆς πήγαιναν. Ὅλες, φυσικά, ἡ κυρίες ἔσπευσαν νὰ τὴν βεβαιώσουν ὅτι τὰ λουλούδια της πήγαιναν θαυμάσια. Ἡ βασίλισσα τότε μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἑξῆς ἀπαιτῶ ἀπὸ σένα, ὅταν ἀντιληφθῇς ὅτι ὁ μισασμὸς καὶ ἡ ρυτίδες τοῦ προσώπου μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φορῶ πλέον λουλούδια, νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς περὶ αὐτοῦ μὲ εἰλικρίνεια.

— Κι' ἐμένα, Μεγαλειοτάτη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι...δὲν θὰ σᾶς ὑπακούσω ! τῆς ἀπάντησα ἐγώ. Γιατὶ ἔχω τὶ μὲ περιμένει ἐὰν ποτὲ τολμήσω νὰ σᾶς πῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσαι μὲν εἰλικρινής, δὲν εἶσαι ὅμως φιλαλήθης, μοῦ ἀπήντησεν τότε ἡ βασίλισσα πειραγμένη.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΛΕΤΤΑΣ ΥΒΕΡ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ μάθημα στὸ Πανεπιστήμιο ἐτελείωσε. Ἡ κοκέττα Ἰσπανίδα ἡ Κονσεψιὸν βρέθηκε ἀμέσως περικυκλωμένη ἀπὸ πολλοὺς φοιτητάς, ποὺ τὴν πῆραν ἀπὸ πίσω, ὅπως παίρνουν τὰ λαγωνικὰ ἀπὸ πίσωτὸ ἔκλεκτὸθήραμα.

Τελευταῖοι ἐντελῶς ἔμειναν ἡ Ρόζα Ἀρλὲ καὶ ὁ Φίλιππος Σαμπερέ. Ἐβγῆκαν μαζὶ ἔξω ὁκα πῆγαν καὶ κάθησαν σ' ἕναν πάγκο, σὰν τὰ μοδιστράκια μὲ τὺ ζικαλούς των.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἴμαστε λίγο γελοῖοι ! εἶπε ἡ Ρόζα.

— Γιατὶ σᾶς ἀναζητῶ καὶ μὲ ἀναζητᾶτε ; Ὄχι δά ! Ἡ δική μας ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε παιδιακίσια, δὲν εἶνε σὰν τὶς παλὴς αἰσθηματικὲς ἱστορίες ποὺ πέρασε ἡ μόδα τους...

— Ὤ, βέβαια, Φίλιππε, δὲν εἴμαστε οὔτε Παῦλος καὶ Βιργινία, οὔτε Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα, οὔτε Τριστάνος καὶ Ἰζόλδη. Τὸ ξέρουμε τὶ εἶνε ὁ ἔρως σήμερα...Μιὰ στιγμὴ χαρᾶς ποὺ περνᾷ καὶ τίποτε ἄλλο...

— Ναί, μὰ ἡ στιγμὴ αὐτὴ δὲν εἶνε διόλου δυσάρεστη... Ἔχεις τόσο ὄμορφα καὶ τόσο τρυφερὰ χεράκια, Ρόζα μου !

— Κάνω μασᾶς κάθε πρωῒ μὲ μιὰν εἰδικὴ κρέμα...Αὐτὸ εἶνε ὅλο...Ξέρεις, ὅμως, τὰ νέα ; Ὁ θεῖος μου μοῦ ἔχάρισε ἕνα μυθιστόρημα, τὸν «ἀββᾶ Κωνσταντίνο». Ὁ καϋμένος ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ θὰ ἔψαχνε γιὰ νὰ βρῇ ἔργο κατάλληλο γιὰ τὴν ἡλικία μου... Νά, μὲ τέτοια ἔργα ἐδηλητηριάζαν τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς τῆς μαμᾶς !

— Ὄχι ρομαντισμοὺς μὰ τὸ θεό, ἀγάπη μου, ἀλλὰ πραγματικότητες !

— Γιὰ πές μου, ἀλήθεια, Φίλιππε, λὲς νὰ παντρευτοῦμε καμμιὰ μέρα ;

Ὁ Φίλιππος πκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε :

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Ἂν ἡ δοκιμή ποὺ κάνουμε μᾶς πείσῃ πὼς μποροῦμε νὰ περάσουμε εὐχάριστη ζωὴ μαζί, δὲ βλέπω γιατὶ νὰ μὴν παρθοῦμε ; Ἂς προσέχουμε, ὅμως, πολὺ στὶς παγίδες ποὺ στήνει ἡ ψευτικὴ ἀγάπη. Ἂς εἶμαστε πάντα πρακτικοί. Ξέρεις πὼς ἅμα τελειώσω τὶς σπουδές μου κι' ἅμα ἀπολυθῶ ἀπ' τὸ στρατὸ θὰ συνεργασθῶ στὸ ἐργοστάσιο τῶν καουτσοὺκ τοῦ γαμπροῦ μου. Ὁ καϋμένος εἶνε τοῦ παληοῦ καιροῦ κι' αὐτός. Ἐγὼ θὰ ξεκινάξω τὴ δουλειά. Ἔχω μελετήσει ὅλη τὴ ρεκλάμα ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ στὴν ἐπιχείρησι καὶ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ μᾶς δώσῃχίλια πενταχόσια τοῖς ἑκατὸν κέρδος. Σὲ ἑκατὸ πολύ, ἀγάπη μου καὶ δὲν σοῦ κρύβω πὼς ἂν παρθοῦ με, ἡ προῖκα σου εἶνε προορισμένη γι' αὐτὴν τὴν ἀνακαίνισι. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε πειὸ πολὺ σὶκ νὰ πῶ τίμια τοὺς ὑπολογισμούς μου, παρὰ νὰ προσποιηθῶ ἀδιαφορία γιὰ τὸ χρῆμα !...

. . . . . .

Ἡ Ρόζα Ἀρλέ, κλεισμένη τώρα στὴν καμαροῦλα της προσπαθοῦσε νὰ μελετήσῃ. Μένει, ὅμως, σὰν ἀφηρημένη. Τὴν ἀγαπάει ὁ Φίλιππος, ἀλήθεια ; Λέει πὼς θὰ τὴν παρῃ. Σχεδὸν τῆς τὸ ὑποσχέθηκε. Θὰ τὴν πάρῃ ὄχι μόνο γιὰ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θὰ βρῇ κοντά της, ἀλλὰ κὶ γιὰ τὴν προῖκα της ..Δὲν ἦταν, ἀλήθεια, ὠμορφο αὐτὸ ποὺ ἔκαμε, δὲν ἦταν εἰλικρινὲς, ὑπέροχο, νὰ τῆς μιλήσῃ ἔτσι ξάστερα γιὰ τὸν μέλλοντα συνεταιρισμό του.

Γιατί, ὅμως, χθὲς στὸ ταΐ ποὺ εἶχε δώσει ἡ μαμά του κύτταζε τόσο ἐπίμονα ἐκείνη τὴν Ἰσπανίολα τὴ Κονσεψιὸν, μετὰ λαδιὰ φλογερὰ μάτια, γιατὶ τῆς ἔβαλε δυὸ φορὲς ζάχαρι στὸ ταΐ της ;

Κι' ἕνα δάκρυ ἔπεσε ἐπάνω στὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε!...

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέρα στὸ Πανεπιστήμιο ὁ Φίλιππος ἔννοιωσε πὼς ἡ Ρόζα καθόταν ἀκριβὼς ἀπὸ πίσω του. Σὲ λίγο, ὅμως, πῆγε ἡ Κονσεψιὸν καὶ κάθησε κοντά του. Ὁ Φίλιππος τότε δὲ γύρισε οὔτε μιὰ στιγμὴ πίσω τὸ κεφάλι του, γιὰ νἄχῃ τὸ δικαίωμα ἔπειτα νὰ λέῃ πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία τῆς ἀγαπημένης του.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ μάθημα, ἡ Κονσεψιὸν τοῦ ἐψιθυρισε:

— Πεθαίνω ἀπὸ δίψα. Μὲ συνοδεύετε, σᾶς παρακαλῶ, ὡς τὸ ζαχαροπλαστεῖο νὰ πάρουμε λίγα παξιμαδάκια κι'ἕνα φυλτζάνι τσαΐ ;

Ὁ Φίλιππος ἐβγῆκε τότε μαζί της ἔξω, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι του. Ὤ, βέβαια, δὲν ἤθελε νὰ ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὴ Ρόζα, ἀφοῦ ἐκείνη ἀγαποῦσε. Ἤθελε, ὅμως, νὰ πάῃ μὲ τὴν Κονσεψιὸν γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ δοκιμή, νὰ δῇ πόσο θὰ ἀντεῖχε ἡ ἀγάπη του κοντὰ στὸν πειρασμὸ ἐκεῖνο. Ἀλλωστε τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ πέρνῃ τὸν ἔρωτα στὰ σοβαρά

Στὸ ζαχαροπλαστεῖο μέσα ἡ Ἰσπανίδα ὅλο φλυαρεῖ. Ὁ Φίλιππος μόνο τὴν κυττάζει. Κι' ὅσο τὴν βλέπει καλλίτερα, τόσο τοῦ φαίνεται σὰν ἕνα ὡραῖο ζῷο, ποὺ μόνο σπαρταριστὴ χαρὰ μπορεῖ νὰ δώσῃ. Ἄ, οὔτε σύγκρισις ἀλήθεια, μὲ τὴν ὑπέροχη Ροζίτσα, τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο πλασματάκι!

Τὴ στιγμὴ, ὅμως, ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴ σκέψι, κάτι ἀπρόοπτο συνέβη. Ἔξω ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τοῦ ζαχαροπλαστείου φάνηκε ἡ ἀβρὴ σιλουέττα τῆς Ρόζας Ἀρλέ, τοὺς ἐκύτταξε μιὰ στιγμὴ προσεχτικὰ κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε μὲ βία.

Ἡ Ρόζα τοὺς εἶχε δῆ ποὺ ἔπαιρναν μαζὶ τὸ τσαΐ... Μάταια συλλογιέται ὁ Φίλιππος : «Δικαίωμά μου, ἀδελφέ, δὲν εἶνε ; Μήπως δὲν εἶμ' ἐλεύθερος ;» Καὶ ὅμως ἡ τελευταία γουλιὰ τοῦ τσαγιοῦ ποὺ ἤπιε τοῦ φάνηκε σὰν βιτριόλι !

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸν ρώτησε ἡ Κονσεψιόν :

— Σεῖς οἱ Γάλλοι, ἀλήθεια, τί σκέπτεσθε γιὰ τὶς Ἰσπανίδες ;

— Πῶς εἶνε ἡ πειὸ τέλεια, ἡ πειὸ δυνατὴ καὶ ἡ πειὸ ὀκατανίκητη παγὶς τῆς ἀγάπης...

Ἡ Κονσεψιὸν χώνεται ἡδονικὰ μέσα στὸ γουναρικό της. Ὁ Φίλιππος, ὅμως, ἐξακολουθεῖ :

—... Νὰ σᾶς πῶ, ὅμως, τὴν ἀλήθεια, προτιμῶ τὶς Γαλλίδες !

Ἡ Ἰσπανὶς ἀναπηδᾷ πειραγμένη, ρίχνει μιὰν ἄγρια ματιὰ στὸ νέο καὶ τὸν ἀφίνει σύξυλο, ἀφήνοντας καὶ τό τσαΐ της ἀτέλειωτο...

. . . . . .

Σὲ λίγο ὁ Φίλιππος ἐπήγαινε στὸ σπίτι τῆς Ρόζας Ἀρλέ. Στὸ δρόμο συλλογιότανε :

— Ἂν πάω νὰ δῶ τὴ Ρόζα δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ προκαλέσω μιὰ περασμένης μόδας σκηνὴ τρυφερότητος. Ὄχι. Οὔτε ἀπὸ οἰκτο. Πάω, ἁπλούστατα, γιατὶ ἔχουμε συμφωνήσει νὰ λέμε πάντα τὴν ἀλήθεια ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἐκείνη μονάχα ἀγαπῶ καὶ δὲν πρέπει διόλου νὰ τὴν παρασύρουν τὰ φαινόμενα !

Ὅταν ἔφθασε, ὅμως, στὸ σπίτι τῆς κόρης, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ εἶπε :

— Ἡ δεσποινὶς γύρισε ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο ἀργοστη καὶ πλάγιασε ἀμέσως !

Ὁ Φίλιππος ἐπέμεινε, ἔστειλε τὴν κάρτα του, ἄλλη μιὰ φορά, ὅμως, τοῦ διαβιβάσθηκε ἡ ἴδια ἡ ἀπάντησις.

Βρέθηκε τότε μονάχος του νύχτα στὸ δρόμο,γεμάτος ἀπελπισία. Πάει, ἐτελείωσε, συλλογιότανε. Εἶχε χάσει τὴ Ρόζα Ἀρλέ. Τὴν εἶχε χάσει γιὰ πάντα ! Ἡ ἀγάπη του ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς θὰ τὸν μισοῦσε ! Τὰ ἀβρὰ χεράκια, ποὺ τὸ κάθε δίχτυλό τους εἶχε καὶ ξεχωριστὴν ἔκφρασι δὲν θὰ τὰ ἐχάϊδευε ποτὲ πειὰ ! Δὲν θὰ ἔσφιγγε κοντά του τὸ κορμάκι τῆς...

Γύρισε ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ σὲ λίγην ὥρα βρισκότανε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό της, μὲ δακρυσμένα μάτια...

. . . . . .

Τρεῖς μέρες ἡ Ρόζα Ἀρλὲ ἔμεινε στὸ κρεββάτι. Τὴν πρώτη δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ, γιατὶ δὲν ἐννοοῦσε τὴ ζωὴ χωρὶς ἀγάπη. Τὴν ἔκαιγε ὁ πυρετός. Τὴν ἄλλη μέρα ἐδιωξε τὴν ἐνθύμησι τῆς ἀντιζήλου της καὶ τότε τῆς ἔμεινε ὁ πόνος, ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς χωρὶς τὸ Φίλιππο...

Τὴν τρίτη μέρα ἐπὶ τέλους ἦλθε ἕνα γραμματάκι του :

«Ρόζα, χρυσή μου, Ρόζα μόνη μου ἀγάπη, ἄφησέ με νὰρθῶ κοντά σου, νὰ κυλισθῶ στὰ πόδια σου γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην ! Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ζήσω χωρὶς σένα !»

Τέτοια ἀγάπη εἶνε ἀκατανόητη, ἐψιθύρισε ἡ Ρόζα καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀπαντήσῃ διόλου στὸ Φίλιππο. Ἡ καρδιά της, ὅμως, ἔλυωνε ἡδονικὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐστραπατσάριζε τὸ μηλιετάκι.

Τὴν τετάρτη μέρα ἡ Ρόζα πῆγε στὴ Σορβόννη. Τὴν ὥρα ποὺ ἐτελείωνε τὸ μάθημα καὶ πήγαινε νὰ φύγῃ, μιὰ φωνὴ ψιθυρισε ξοπίσω της :

— Ρόζα, Ρόζα, πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω !

Τὴν πλησιάζει ἔτσι ἀπότομα καὶ τὸ ὕψος του εἶνε γεμάτο ἰκεσία. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ρόζα αἰσθάνεται, πὼς ἀπελευθερώνεται ἐντελῶς ἀπὸ κάθε ἐφιάλτη! Μὲ μεγάλη βία συγκρατεῖ τὰ χέρια της ποὺ θέλουν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πειὰ αἰσθάνεται μόνο τρυφερότητα, γλύκα καὶ χαρά.

Κάθονται ὅπως ἄλλοτε σ' ἕναν πάγκο.

— Ρόζα, πάντα ἀσένα ἀγάπησα, ἀλήθεια. Αὐτὴν τὴν Ἰσπανίδα τὴν μισῶ. Εἶνε ἀνόητη καὶ κοκέττα. Ἐμένα τὸ μόνο λάθος ἦταν πὼς νόμιζα ὅτι ἤμουν ἐλεύθερος, ἐλεύθερος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου, ἐλεύθερος νὰ διασκεδάσω μιὰ στιγμὴ ὅπως ἤθελα ἐγώ. Σύ, Ρόζα, ὅμως, εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα. Γιὰ νὰ διώξῃ γιὰ πάντα τὴν Κονσεψιὸν ἀπὸ κοντά μου, τῆς φέρθηκα σὰν ζωμάτης. Εἶμαι δικός σου,ἐντελῶς δικός σου Ρόζα. Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν πειὰ οὔτε ὑποθέσεις, οὔτε κοκετταρίες, οὔτε μονταρισμοί. Ἐγὼ ἕνα πρᾶγμα μόνο ξέρω, πὼς σὲ λατρεύω ! Τὶς τρεῖς τελευταῖες νύχτες τὸ ξέρεις πῶς τὶς ἐπέρασα κάτω ἀπ' τὸ παραθυρά σου; Χθὲς τὰ μεσάνυχτα ἕνας ἀστυφύλακας μὲ παρακολουθοῦσε σὰν ὕποπτο. Μὰ τί μὲ ἔνοιαζε ἐμένα ; Τὰ εἶχα χάσει πειά, σ' ὁρκίζομαι ! Μιὰ μέρα ἀκόμα χωρὶς ἐσὲ καὶ θὰ πέθαινα σ' ἀλήθεια !

— Κ' ἐγὼ τὰ ἴδια, Φίλιππε, ἀπάντησε ἡ Ρόζα. Νόμιζα πὼς θὰ πέθαινα γιατὶ φαντάσθηκα πὼς ἀγαποῦσες ἄλλην. Διάκρισι δὲν κάνω ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη μας καὶ στὴ ζωή. Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, Φίλιππε, εἶμαι ἕτοιμη νὰ πάω μαζί σου ! "Ολα τὰ ἄλλα ποὺ εἶνε ἀδιάφορα ἀκόμα καὶ τὸ δίπλωμά μου !

— Ὅπως καὶ σὲ μένα, ἀγάπη μου !...

Ἔσκυψαν ὕστερα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα ἀτελείωτο φιλί !...

Κολέττα Ὑβὲρ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ

Μιὰ ἀίμεσταγὴς ὀρχήστρα !...

Γιὰ νὰ ποικίλει τὴ μονότονη ζωὴ τῶν καταδίκων ἡ διεύθυνσις τῶν φυλακῶν τῆς Νέας Καληδονίας ἀπεφάσισε πρὸ ὀλίγου καιροῦ νὰ συγκροτήσει μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ καταδίκους ποὺ γνωρίζουν μουσική, ἡ ὁποία νὰ τέρπῃ τοὺς ἄλλους καταδίκους κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας των.

Καὶ πράγματι δὲν ἄργησε νὰ σχηματίσῃ ἔτσι μιὰ ὀρχήστρα πρώτης τάξεως ἀπὸ καταδίκους, τῆς ὁποίας ὁ μαέστρος τῆς ἔχει κατιδικασθεῖ τρεῖς φορὲς ἐπὶ φόνῳ ! Τὸ πρῶτο κλάψιμον... ἔχει σράξει ἕξη ἀνθρώπους, ἐνῷ τὸ τριπλοῦρλο... ἔχει σκοτώσεν τὸ προϊστάμενό του. Τὸ τρομπόνι τέλος ἔχει καταδικασθῆ ἐπὶ συζυγοκτονίᾳ καὶ τὸ σόλο βιολὶ... ἐπὶ πατροκτονίᾳ !...

***

«Μακρυὰ ἀπὸ τοὺς φράχτες !..»

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Πικαρδίας μιὰ χωρικὴ ἔπαθε πρὸ ἐτῶν ἀπὸ νεκροφοβία. Ὁ ἄντρας της νομίζοντας ὅτι ἡ γυναίκα του γλύτωσε ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου τὴν τύλιξε, χαρούμενος γιατὶ γλύτωσε ἀπὸ αὐτή, στὸ σάβανό της, κὶ σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου τὴν παρέδωσε στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ γίνῃ ἡ κηδεία της. Καθὼ; ὅμως ἡ κηδεία περνοῦσε ἀπὸ ἕνα στενὸ δρόμο ἐκεῖνοι ποὺ σήκωναν τὸ φέρετρο, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, παραπατήσαν κι' ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕνα φράχτη ἀπὸ ἀγκάθια. Φυσικὰ τσαγκρουνίσηκαν κι' αὐτοί, ἐπὶ πλέον δὲ ἔπαθε ἀληθινὴ τίλια ἡ νεκρὴ χωρικὴ, τὴν ὁποίαν ἄνουσαν ἔξαφνα... νὰ ξεφωνήσῃ... Τί εἶχε συμβεῖ ; Ἁπλούστατα ἡ χωρικὴ εἶχε συνέλθη ἀπὸ τὴ νεκροφάνειά της.

Ὅταν ὕστερι ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἡ νεκραναστημένη, πέθανε σ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἄντρας της ἔχοντας ὑπ' ὄψει του τὸ τρομερὸ γεγονὸς ἀπρόοπτο, καὶ φοβούμενος καμμιὰ νέα νεκρανάσταση, φώναζε διαρκῶς σ' ὅλο τὸ δρόμο σ' ἐκείνους ποὺ τὴν σήκωναν : «Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ γειτόνοι, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς φράχτες, μακρυά !»

***

Τὸ ντεμπούτο τῶν «ἀστέρων».

Ὡς καλλίτερη ἡλικία γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἕνας κινηματογραφικὸς ἀστέρας; τὸ στάδιό του θεωρεῖται μάλλον ἡ παιδική.

Ἔτσι ἡ Μαίρη Πίκφορντ, μόλις θὰ ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων, ὅταν πρωτοπαιξε στὸν κινηματογράφο. Ἡ Λίλιαν Γκὺς πάλι ἐνέβηκε στὴ σκηνὴ ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, σὲ ἡλικία δὲ δεκαπέντε χρόνων ἄρχισε τὸ κινηματογραφικό της στάδιο.

Ὁ Τζὼν Τζίλμπερ ἔπαιζε τὸ ρόλο ἑνὸς μωροῦ παιδιοῦ στὸ θέατρο, ὅταν ἦταν μόλις... ἑνὸς χρόνου ; Ἅμα δὲ ἔγεινε δέκα χρόνων πέρασε ἀπὸ τὸ θέατρο στὸν κινηματογράφο.

Ἔπίσης ὁ Λὸν Τσάνεϋ κ' ὁ ἀδελφός του, δυὸ ἀστέρες τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας «Μέτρο», ἦσαν παιδιά, δέκα δώδεκα χρόνων ὅταν πρωτανέβηκαν στὴ σκηνή. Κ' ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλὲς θεατρικὲς περιπέτειες κατέληξαν στὸ Χόλλυγουντ, κ' ἀγκαζαρίστηκαν στὸν κινηματογράφο δὲν ἦσαν ἀκόμα εἴκοσι χρονῶν.

Ὁ Μπὼντερ Κῆτον τέλος ἔπαιζε στὸ θέατρο ἀπὸ ἕξη χρονῶν παιδὶ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του.

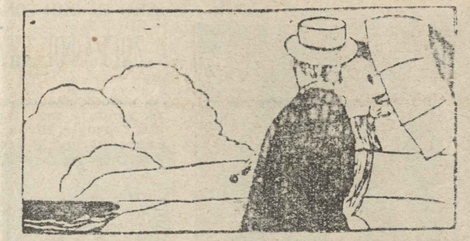

ΦΥΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀπάντησις πληρωμένη

Ὁ Τσάρος Νικόλαος Α΄ συνήθιζε νὰ κάνῃ κάθε πρωῒ ἕνα μικρὸ περίπατο στοὺς δρόμους τῆς Πετρουπόλεως. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ περιπάτου αὐτοῦ ἦταν ἀπαγορευμένο ἀπολύτως στοὺς πολίτας νὰ τὸν πλησιάζουν ἢ νὰ τοῦ ὑποβάλλουν αἰτήσεις ἢ παράπονα. Ὁ Τσάρος ὅμως ἔννοιωθε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ παραβαίνει ὁ ἴδιος τὴν ἀπαγόρευση αὐτὴ κι' ἔτσι πολλὲς φορὲς σταματοῦσε στὸ δρόμο διαφόρους διαβάτες, μὲ τοὺς ὁποίους ἄρχιζε ψιλὴ κουβέντα. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ πού τὸν παρακολουθοῦσαν, μόλις τελείωνε ἡ συζήτηση ἅρπαζαν τὸν δυστυχῆ διαβάτη, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν καθόλου ὑπεύθυνος γιὰ τὴν παράβαση καὶ τὸν ἔχωναν στὸ φρέσκο ! Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ σ' ἕνα γάλλο ἠθοποιὸ τὸν ὁποῖον ὁ Τσάρος συνάντησε κάποτε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πρωϊνούς του αὐτοὺς περιπάτους. Τὸ εὐτύχημα ὅμως γιὰ τὸν γάλλο καλλιτέχνη ἦταν ὅτι τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας θὰ λάβαινε μέρος σὲ μιὰ παράσταση στὴν ὁποία θὰ παρευρίσκετο κ' ἡ Τσαρικὴ οἰκογένεια. Ἔτσι, ὅταν ἔρτασε ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως κι' ὁ ἠθοποιὸς δὲν παρουσιάστηκε στὸ θέατρο, ὁ διευθυντὴς ἀναγκάσθηκε ν' ἀνακοινώσει στὸ κοινὸ κι' ἰδιαιτέρως στὴν Τσαρικὴ οἰκογένεια ὅτι μὲ μεγάλη του λύπη δὲν θὰ ἔπαιζε τὸ προαγγελθὲν ἔργον, ἐπειδὴ ὁ ἠθοποιὸς Μπωμιὲ εἶχεν ἐξαφανιστεῖ. Ὁ Τσάρος μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαφανισθέντος ἠθοποιοῦ θυμήθηκε τὴν πρωϊνή του συνάντηση κι' ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ κάτι τοῦ εἶπε στ' αὐτί. Σὲ λίγο ὁ ἠθοποιὸς ἐμφανιζόταν στὴ σκηνή. Στὸ διάλειμμα τῆς τρίτης πράξεως ὁ Τσάρος φώναξε στὸ αὐτοκρατορικὸ θεωρεῖο καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴ λύπη του γιὰ ὅ,τι τοῦ συνέβη καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ ζητήσει ὅ,τι θέλει γιὰ νὰ ἐπανορθώσει τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔκανε. Τότε ὁ ἠθοποιὸς τοῦ ἀπάντησε ψυχραιμότατα :

— Ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σᾶς Μεγαλειότατε ὡς χάρη κι' ὡς ἐπανόρθωση τοῦ κακοῦ ποὺ μοῦ κάνατε εἶνε νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσετε !...

***

Ὁ συνδαιτημὼν ποὺ εἶχε πεθάνει

Γιὰ τὸν καρδινάλιο Φές, τὸν θεῖο τοῦ Μ. Ναπολέοντος, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Ὁ καρδινάλιος αὐτὸς ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὅταν δὲ ποὺ καὶ ποὺ ἔδινε στὸ σπίτι του καμμιὰ δεξίωση, ἀνοιγε στὸν βρόντο τὸν Αὐτοκρατορικὸ ὁδηγὸ καὶ προσκαλοῦσε στὴν τύχη, διαφόρους γερουσιαστὰς, ἀνωτέρους ἐκκλησιαστικοὺς λειτουργοὺς, βουλευτὰς καὶ ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα.

Σ' ἕνα ἐπίσημο δεῖπνο ὁ καρδινάλιος εἶχε προσκαλέσει, μὲ τὴν μέθοδο αὐτήν, σαράντα πρόσωπα. Ὅταν ἔφθασεν ὅμως ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, δὲν εἶχαν ἔρθει παρὰ μόνον οἱ τριανταεννιὰ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Ἐπέρασεν ἀκόμη λίγη ὥρα καὶ ὁ τεσσαρακοστὸς καλεσμένος δὲν προσήρχετο. Ὁ καρδινάλιος ἄρχισε νὰ στενοχωριέται, καὶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ πεινοῦν.

— Περμένετε καὶ κανέναν ἄλλον, Πανιερότατε ; ἐτόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἕνας καλεσμένος.

— Ναί... Περιμένω ἕναν σεβαστότατο γερουσιαστή.

Ἐπέρασεν ἄλλη μισὴ ὥρα... Ὁ ἴδιος; πεινασμένος καλεσμένος ξαναπῆγε στὸν καρδινάλιο.

— Μήπως τυχὸν, Πανιερώτατε, ὁ σεβαστὸς αὐτὸς γερουσιαστὴς εἶνε ἀρρωστος ;

— Ἀδύνατον ! Θὰ μὲ εἰδοποιοῦσε.

Ἐπέρασεν ἄλλη μισὴ ὥρα.

— Ποιὸς εἶνε τέλος πάντων, Πανιερώτατε, ὁ περίφημος αὐτὸς γερουσιαστὴς ; τὸν ρώτησαν.

— Ὁ κ. Κόμης ντὲ Λαβίλ.

— Μὰ αὐτὸς, Πανιερώτατε, εἶνε τώρα ἕνας χρόνος ποὺ ἔχει πεθάνει !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΠΑΜΠΤΩΧΟΙ

Ὦ μυθικὸς πλοῦτος τοῦ Ρουμπενς. Χλιδή, πολυτέλεια, εὐμάρεια. Πῶς σκορποῦσε τὰ χρήματά του. Ἕνας πάμπτωχος ζωγράφος. Ἀπὸ ἀτελιὲ τοῦ Μιλλέ. Φτώχεια καὶ δυστυχία. Πίνακες ποὺ πωλοῦντκι πάμφθηνα γιὰ νὰ πληθοῦν κατόπιν ἀντὶ ἑκατομμυρίων. Ἡ δυστυχία μεταξὺ τῶν θησαυρῶν. Ζωγράφοι μέτριοι πάμπλουτοι καὶ ζωγράφοι μεγαλοφυεῖς πάμπτωχοι. Μερικοὶ μυθώδεις τιμαί, κ. λ. π. κ. λ. π

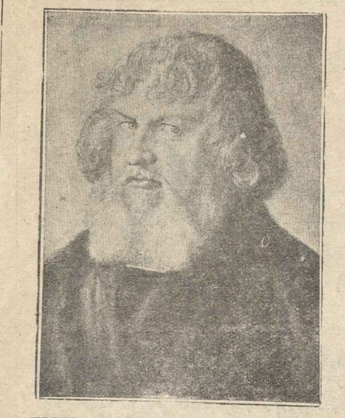

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΧΟΛΤΣΑΟΥΕΡ
(Ἔργον τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ζωγράφου Ντύρερ)
Ὁ πίναξ αὐτός, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σήμερα στὸ Βερολῖνο, πουλήθηκε ἀντὶ 500.000 χρυσοπολεμικῶν φράγκων.

Ὁ ξένος ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀμβέρσα κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα κ' ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὰς διαφόρους προσωπικότητας τῆς πόλεως αὐτῆς, ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ εἶνε ἐφοδιασμένος μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν περίφημο ζωγράφο Πέτρο-Παῦλο Ρουμπενς.

Τὸ σπίτι τοῦ ζωγράφου βρισκόταν στὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία καὶ ἦταν περιζωσμένο ἀπὸ ἕνα παμμέγιστο κῆπο, τὸν ὁποῖον ἐστόλιζαν, ἐκτὸς τῶν δένδρων καὶ τῶν λουλουδιῶν, ἑκατοντάδες ἀγαλμάτων, ἀναγλύφων, δεξαμενῶν, μαρμαρίνων πυλῶν κλπ. Μόλις ὁ ξένος ἔφτανε στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου, ἕνα πλῆθος ὑπηρετῶν τσακιζόταν νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Τὸν ἔπαιρναν ἀμέσως σ' ἕνα τεράστιο σαλόνι, τοῦ ὁποίου ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ χλιδὴ θύμιζε τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς. Ἀπὸ τὸ σαλόνι αὐτὸ περνοῦσαν τὸν ξένο στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου: ἐκεῖ ἕνας ἄνδρας ὡραῖος μὲ εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ περιεφέρετο κρατῶντας μιὰ μεγάλη παλέττα στὸ χέρι, ρίχνοντας, ποῦ καὶ ποῦ μιὰ πινελιὰ σ' ἕνα μισοτελειωμένο πίνακα καὶ συγχρόνως, ὑπαγορεύοντας διάφορες ἐπιστολὲς στὸ γραμματέα του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰνφάντας Ἰσαβέλλας, κυβερνητορίας τῆς Φλάνδρας, ὁ προσωπικὸς φίλος τῶν βασιλέων τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Ἰταλίας, -ἦταν μὲ μιὰ λέξι ὁ Ρουμπενς. Καθὼς ὁ ξένος προχωρεῖ, ὁ καλλιτέχνης τοῦ εὔχεται τὸ «καλῶς ὥρισες», κ' ἔπειτα ἐξακολουθεῖ νὰ ζωγραφίζῃ, νὰ ὑπαγορεύῃ, ἐνῶ συγχρόνως συνομιλεῖ καὶ μὲ τὸν ἐπισκέπτη του. Τέλος ἀφήνει σ' ἕνα τραπέζι τὴν παλέττα του, γιὰ νὰ δείξῃ στὸν ξένο του τὶς διάφορες συλλογές του. Αὐτὲς βρίσκονται κλεισμένες σ' ἕνα γειτονικὸ κτίριο στρογγυλό, φωτιζόμενο ἀπὸ τὸ θόλο του ὅπως τὸ Πάνθεον τῆς Ρώμης. Ἐκεῖ ὑπάρχουν πολύτιμοι λίθοι, ἀγάλματα καὶ ἀρχαῖα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ ζωγράφος συνέλεξε στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ ἐπίσης βρίσκεται καὶ ἡ βιβλιοθήκη του, γεμάτη ἀπὸ σπάνια βιβλία. Μακρύτερα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κήπου, ὑπάρχει ἄλλο ἀπέραντο ἐργαστήριο στὸ ὁποῖο ἐργάζονται οἱ μαθηταί του. Παραπέρα εἶνε οἱ σταῦλοι μὲ τὸ πλῆθος τῶν ζώων τῶν ὁποίων τὶς κινήσεις ὁ ζωγράφος σπουδάζει ἐκ τοῦ φυσικοῦ χωρὶς νὰ βγαίνει ἀπὸτὸ σπίτι του. Μὰ δὲν εἶνε αὐτὰ ὅλα.

Ἔκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρο, ὁ Ρουμπενς ἔχει κ' ἄλλα ἑπτὰ μέγαρα στὴν Ἀμβέρσα, κτίματα στὶς ἐξοχὲς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν περίφημο μεσαιωνικὸ πύργο τοῦ Στήν, ἕνα πύργο μὲ κρεμαστὲς γέφυρες, τάφρους καὶ προμαχῶνες, τὸν ὁποῖον ἐγόρασε ἀντὶ 100.000 φιορινίων.

Ὁ Ρουμπενς ἐξ ἄλλου ζοῦσε τόσο πολυδάπανα, ὥστε ὅταν κάποτε ὁ δοὺξ τῆς Μπυαγκάνς τὸν ἐπροσκάλεσε στὸν πύργο του κατατρόμαξε μὲ τὴν πολυαριθμη ἀκολουθία τὴν ὁποία ἔσερνε πίσω του ὁ ξένος του, καὶ φοβούμενος τὰ ἔξοδα ποὺ θὰ τοῦ στοίχιζε ἡ φιλοξενία αὐτή, ἔστειλεν ἕνα ἔκτακτο ἄγγελιοφόρο γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ Ρουμπενς στὴ μέσῃ τοῦ δρόμου καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ ἕνα δῶρο ἑκατὸ πιστολῶν. Μὰ ὁ ζωγράφος ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὸ δῶρο καὶ ἀπάντησε ὅτι ἔφερνε μαζί του ἕνα ἑκατομμύριο πιστόλες τὶς ὁποῖες ἐσκόπευε νὰ δαπανήσῃ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς φιλοξενίας του στὸν πύργο τοῦ δουκός.

Ἂς μεταφερθοῦμε τώρα σὲ μερικὼν ἑκατοντάδων λευγῶν ἀπόστασι κ' ἂς τραβήξουμε 200 χρόνια μπροστά. Νὰ ἕνα ἄλλο ἀτελιέ, ὄχι πιὰ στὴν ἀριστοκρατικὴ συνοικία μιᾶς μεγαλουπόλεως, μὰ σ' ἕνα δρομάκο κάποιου χωριοῦ, μπρὸς σ' ἕνα δάσος. Τὸ ἀτελιὲ αὐτὸ εἶνε ἰσόγειο καὶ μικρὸ κ' ἔτσι οἱ ἀδιάκριτοι μὲ τὴν περιέργειά τους ἐνοχλοῦν τὸ ζωγράφο ποὺ ἐργάζεται σ' αὐτό. Ὁ ζωγράφος αὐτὸς φοράει τσόκαρα, ἕνα χωριάτικο κοστοῦμι καὶ τίποτε δὲν προδίδει ὄχι πιὰ τὴν πολυτέλεια, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν στοιχειώδη ἄνεση. Καὶ ὅμως εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ζωγράφους: εἶνε ὁ Μιλλὲ στὸ ἐργαστήριό του, στὸ Μπαρμπιζόν.

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ.—(Ἔργον τοῦ Μουρίλλο—Μουσεῖο Λούβρου). Τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης ὑπῆρξαν πάντοτε ὁ στόχος τῶν διαφόρων πλουσίων ἐρασιτεχνῶν. Κατὰ τὸ 1852 πουλήθηκε σὲ δημόσιο πλειστηριασμὸ τὸ ἀνωτέρω ἀριστούργημα τοῦ Μουρίλλο ἀντὶ 585.000 φράγκων.

Τὸ ἀτελιὲ τοῦ Μιλλὲ δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεση μέσα στὴν ἱστορία τῶν ζωγράφων. Καὶ στὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη ὁ περίφημος ζωγράφος Πρωτογένης ὁ Ρόδος, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας, ἀναγκαζόταν νὰ ζωγραφίζῃ καρένες καραβιῶν, ἐλληνικὲς ἄλλες ἐργασίας. Στὸ 14ον αἰῶνα, ὁ μεγαλείτερος Γερμανὸς ζωγράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Στέφανος Λόχνερ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δεκάδες χρόνια μὲ ἑκατομμύρια τὰ ἀγγλικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ μουσεῖα πέθανε στὴν ἀθλιότητα μέσα στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Κολονίας. Ἐπίσης ὁ μέγας ζωγράφος Περουγκίνος πέρασε πολλὲς ἐποχὲς ἀξιοθρήνητης ἐνδείας. Ὁ ἀσύγκριτος Ρέμπραντ πέθανε ἐπίσης τῆς πείνας. Ἐπίσης τὸ ἴδιο συνέβη μὲ τὸ Ρύσντελ καὶ τὸν Κορρέτζιο.

Κοντὰ στοὺς μεγαλοφυεῖς αὐτοὺς ζωγράφους, ὑπῆρξαν καὶ πολλὰ ἄλλα ζωγράφοι μεγάλης ἀξίας, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν μέσα στὴν μεγαλύτερη ἀθλιότητα. Ὁ Λουκᾶς ντὲ Λὶν Ἔφαγκα, ὁ ὁποῖος μὴ μπορώντας νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὰ ἔσοδα ποὺ τοῦ ἔφερναν τὰ ἔργα του, ἀναγκαζόταν νὰ κάνῃ τὸ μάγειρο! Ὁ Κλαύδιος Ἀντρᾶν, ὁ διδάσκαλος τοῦ Βιττό, ἦταν συγχρόνως ζωγράφος καὶ ψυχοφός! Ὁ Ἰωάννης ὁ Ὀλλανδὸς ἐστέλνε τὴ γυναίκα του νὰ πουλήσῃ τὰ ἔργα του στὰ διάφορα ἐστιατόρια τῶν χωριῶν.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πόσο πουλιόντουσαν τὰ ἔργα τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ζωγράφων, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐκεῖνοι ζοῦσαν ἀκόμη; Ἀκούστε: Ἡ «Αὐτοπροσωπογραφία» τοῦ Ρέμπραντ ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ Λοῦβρο, πουλήθηκε στὸ Ἄμστερνταμ ἀντὶ 12 φράγκων, ἡ «Γέννησις» τοῦ ἰδίου ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ Ἄμστερνταμ ἀντὶ 1,50 φράγκων. Ὁ ζωγράφος Γκίντ πάλι πουλοῦσε τὰ ἔργα του σ' ἕνα ράφτη ἀντὶ 6 σκούδων καὶ τοῦ ἦταν μάλιστα εὐγνώμων γι' αὐτό. Ὁ Γκουάρντι ζωγράφιζε κάθε πρωὶ ἕνα πίνακα, τὸν ὁποῖο πουλοῦσε 40 λεπτά—δηλαδὴ ὅσα τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ φάῃ! Ὁ Καραβᾶς ἔδωσε τὴν περίφημη «Ἀνάστασή» του γιὰ μιὰ ὀκᾶ χρυσὶ καὶ μιὰ ὀκᾶ ἀσήμι! Ὁ Πουσσὲν πουλοῦσε τοὺς πίνακάς του πρὸς 7 σκοῦδα τὸν ἕνα. Ὁ Βαττὼ ἐκέρδιζε μόλις τρεῖς λίβρες τὴ βδομάδα ἐργαζόμενος ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ σ' ἕναν πωλητὴ πινάκων. Ἔδινε στὸν ἰδιοκτήτη τὸν πίνακές του κάθε τόσο ἀπὸ δυὸ πίνακές του γιὰ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν περροῦκα του. Ὁ Ἄντρεα τέλος ὁ Σανῆταν ἐπίσης νέος ζωγράφιζε τὴν Ρώμη πορτραῖτα τὰ ὁποῖα πουλοῦσε ἀντὶ 42 φράγκων τὸ ἕνα.

Ὁ Κορρέτζιο ἔδωσε τὸν περίφημο πίνακά του «Ὁ Χριστὸς στὸν Κῆπο τῶν Ἐλαιῶν» γιὰ νὰ ξοφλήσῃ ἕνα χρέος του ἀπὸ 4 σκοῦδα! Κάποτε πάλι ἀναγκάστηκε νὰ ἀνταλλάξῃ μὲ ἕναν πίνακά του ἑξήντα σκοῦδα, τοῦ ὁποίου ὅλο τὸ ποσὸ ἦταν τὸ ἀντίτιμο τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἀγοραστοῦ. Βασικὸς κανόνας ἦταν νὰ πάῃ τὰ ἔργα αὐτὰ στὸ σπίτι, ἔφευγε στὸ δρόμο καὶ ἔδωσε. Μόλις ἔφτασε ἤπιε κρύο νερό, ἀρρώστησε καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε σὲ ἡλικία σαράντα χρόνων.

Η «MANTONA» ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ
Ὁ ἀνωτέρω πίναξ εἶν' ἕνα ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς τέχνης ποὺ πουλήθηκαν σὲ τεράστιες τιμές. Τὸ ἀγόρασε ἡ Ἐθνικὴ πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου ἀπὸ τὸν δοῦκα τοῦ Μαλμπροῦγκ ἀντὶ 1.750.000 προπολεμικῶν φράγκων.

***

Μὰ οἱ καιροὶ ἄλλαξαν. Σήμερα ἂν καὶ δὲν ὑπάρχουν πιὰ ζωγράφοι τῆς ἀξίας ἑνὸς Ρέμπραντ ἢ ἑνὸς Κορρέτζιο, πολλοὶ καλλιτέχναι ζοῦνε μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ τὴ χλιδὴ καὶ τὸν πλοῦτο. Κατὰ τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἔζησαν ζωγράφοι οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ γίνουν τῆς μόδας καὶ ν' ἀποκτήσουν ἑκατομμύρια. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ Μεϊσσονιὲ τοῦ ὁποίου ὁ πίναξ ὁ τιτλοφορούμενος «Οἱ Θωρακοφόροι» ἀγοράστηκε τό 1878 ἀπὸ τὸ δοῦκα τῆς Ὠμάλης ἀντὶ 20.000 φράγκων. Ἐπίσης ἄλλοι ἕξη μικροὶ πίνακες τοῦ ἴδιου καλλιτέχνου πουλήθηκαν σὲ τέτοιες ὑψηλὲς τιμὲς ὥστε ὑπολογίστηκε πὼς κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρό τους ἀγοράστηκε ἀντὶ 200 φράγκων, δηλαδὴ ἕνα τετραγωνικὸ μέτρο πανὶ ζωγραφισμένο ἀπὸ τὸ Μεϊσσονιὲ πουλιόταν πρὸς 2.000.000 φράγκα.

Οἱ πορτραιτίστες προπάντων ὅπως οἱ Μπουγκερώ, Ντυράν, Μποννά, Μπενζαμέν, Κονοτάν ὑπολογίζεται ὅτι κέρδιζαν ἑκατομμύρια φράγκων τὸν χρόνο. Ὁ Μπενζαμὲν-Κονστάν μάλιστα πήγαινε ταχτικὰ στὴν Ἀμερική, ὅπου ἔκανε τὰ πορτραῖτα τῶν ἑκατομμυριούχων τοῦ Νέου κόσμου τὰ ὁποῖα πληρωνόταν σὲ μυθώδη ποσά. Ὁ Οὐγγρος ζωγράφος Μουνκασί, ὁ ὁποῖος ἔμενε στὸ Παρίσι, ἀπέκτησε ἐπίσης τεραστία περιουσία πουλώντας τοὺς θρησκευτικοὺς του πίνακας. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸ βαυαρὸ πορτραιτίστα Λέμπαχ.

Στὴν Ἀγγλία, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγράφου συναγωνιζόταν μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τραπεζίτου. Ὑπολογίζεται ὅτι οἱ μεγάλοι Ἄγγλοι ζωγράφοι Μπέον - Τζὸν καὶ Χερόμερ ἐκέρδιζαν ὁ καθένας τους πάνω ἀπὸ 500.000 φράγκα ἐτησίως. Ὡστόσο κ' αὐτοὺς τοὺς ξεπέρασε ὁ συνάδελφός τους Τζὸν Μιλλαί, ὁ ὁποῖος κέρδιζε πάνω ἀπὸ 20.000 λίρες τὸ χρόνο. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του πουλήθηκαν 100.000 καὶ 200.000 φράγκα. Ὁ Φράνκ Χόλλ ἐπίσης κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, συγκέντρωσε μυθώδη ποσά. Σ' ἕνα φίλο του ποὺ εἶχε πάει νὰ τὸν δῇ, ἐμπιστεύθηκε ὅτι τὸ χρόνο ἐκεῖνο εἶχε ζωγραφίσει 36 πορτραῖτα, τὰ ὁποῖα ἐπούλησε πρὸς 50.000 φρ. περίπου τὸ ἕνα.

Δυὸ ἄλλοι καλλιτέχναι μετρίας ἀξίας, πουλοῦσαν τοὺς πίνακάς τους ἀντὶ 200.000 φράγκων. Αὐτὰ ὅλα ἀποδεικνύουν ὅτι ἀπὸ τὴν μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ ὁ θρυλλικὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐπλήρωσε ἕνα πίνακα τοῦ Αὐλάρχου μὲ τὸ βάρος τοῦ εἰς χρυσόν, οἱ ζωγράφοι δὲν εἶδαν καλλιτέρους καιροὺς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς. Ὡστόσο, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν κάμουν πιὰ ἀριστουργήματα σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔκαναν οἱ Ρέμπραντ, οἱ Κορρέτζιο καὶ οἱ Μιλλὲ, οἱ ὁποῖοι πέθαναν τῆς πείνας.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ποτὲ ἡ πραγματικὴ ἀξία ἑνὸς ἔργου τέχνης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀξία του εἰς χρυσόν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ἡ ποικιλία τῶν πιμῶν, ὅπου ὁπόταν πουλήθηκαν διάφορα ἔργα τέχνης σὲ διάφορες ἐποχές. Ἔξαφνα ὁ περίφημος πίναξ τοῦ Ρέμπραντ «Ὁ Δαβὶδ ποὺ παίζει τὴν ἄρπα» ποὺ πουλήθηκε στὴ Χάγη τὸ 1747 ἀντὶ 108 φράγκων καὶ τὸ 1900 ἀντὶ 200.000 φράγκων, δηλαδὴ δυὸ χιλιάδες φορὲς περισσότερο.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΦΡΑΓΚ ΧΟΛΛ, ΜΕΪΣΣΟΝΙΕ, ΤΖΩΝ ΜΙΛΛΑΙ
Πλάι στοὺς μεγάλους ζωγράφους οἱ ὁποῖοι πέθαναν στὴν ἀθλιότητα, ὑπῆρξαν κ' ἄλλοι ἐθνομένοι ἀπὸ τὴν τύχη, ποὺ ἔζησαν μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴ χλιδή. Ὁ Φράγκ Χόλλ, περίφημος ἄγγλος πορτραιτίστας, ζωγράφιζε κάθε χρόνο 36 πορτραῖτα ποὺ τὰ πουλοῦσε πρὸς 25.000 φράγκα τὸ ἕνα. Ὁ Μείσσονιὲ πάλι ὑπολογίζεται ὅτι πληρωνόταν πρὸς 200 φρ. γιὰ κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο ποὺ ζωγράφιζε. Τέλος ὁ ἄγγλος ζωγράφος Μιλλαὶ κέρδιζε 500.000 φρ. ἐτησίως.

ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ . ΡΕΜΠΡΑΝΤ, ΜΙΛΛΕ, ΚΟΡΡΕΤΖΙΟ.

Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ἀσταθὲς ἀπὸ τὴν ἀξία ἑνὸς ἔργου τέχνης. Ποιὸς θὰ πίστευε σήμερα ὅτι ὁ Ρέμπραντ πουλοῦσε τοὺς πίνακάς του πρὸς 1,50 φρ. τὸν ἕνα μαζὶ μὲ τὴν κορνίζα τους, ὅτι ὁ Μιλλὲ πούλησε τὸν περίφημο «Ἑσπερινό» του, ὁ ὁποῖος πουλήθηκε τελευταῖα ἀντὶ 1.000.000 φρ., ἀντὶ 1.000 μόνον φρ. καὶ ὅτι ὁ Κορρέτζιο τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα πουλοῦνται σήμερα ἀντὶ ἑκατομμυρίων φράγκων πέθανε τῆς πείνας.

ΑΡΧΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΤΩΝ ΦΕΡΡΩΝ

Τὸ Παλάτι τοῦ αἵματος. Μιὰ στυγερὴ ἀδελφοκτονία. Ἀλέξανδρος ὁ Φερραῖος καὶ τὰ ἐγκλήματά του. Ἡ τραγῳδία τῆς δολοφονίας του. Ἡ ὡραία Θήβη καὶ οἱ τρεῖς συνωμόται. Ὅπου ἕνας μαντρόσκυλος παίζει ρόλο σωματοφύλακος. Μιὰ φοβερὴ σκηνή. Ἀντὶ ἑνὸς τυράννου, τρεῖς ! Οἱ Φερραῖοι καὶ ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος.

Ἡ πατρὶς τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου ὑπῆρξε καὶ στὴν ἀρχαιότητα ὀνομαστή. Ὁ λαὸς καὶ οἱ ἀρχοντές της περνοῦν μέσα ἀπὸ τὴν Ἱστορία μὲ γεγονότα δραματικὰ ποὺ ἔδωσαν θέματα σὲ ποιητὰς ἐπικοὺς καὶ δραματογράφους. Αὐτὸς ὁ Εὐριπίδης, μὲ τὸ δράμα του «Ἄλκηστις» ἐξωντάνεψε ἐπάνω στὴ σκηνὴ τὴ συγκινητικὴ ἱστορία τῆς βασιλοπούλας αὐτῆς, κόρης τοῦ Πηλέα.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ 404 π.χ. ἀρχίζει κυρίως μιὰ σειρὰ ἀπὸ οἰκογενειακὲς τραγῳδίες ποὺ μεταβάλλουν τὸν τόπο τῶν Φερρῶν σὲ θέατρο αἱμάτων καὶ φρίκης. Βασιλεὺς τῆς χώρας ἦτανε τότε ὁ Λικόφρων, ὁ ὁποῖος πεθαίνει ξαφνικὰ καὶ μὲ θάνατο μυστηριώδη, ἀφήνοντας ἔτσι τὸ θρόνο στὸν πρωτότοκο γυιό του Ἰάσονα. Ἀλλ' οἱ δυὸ ἀδελφοί του, ὁ Πολύδωρος καὶ ὁ Πολύφημος, δὲν ἀφήνουν τὸ νέο βασιλῆ νὰ χαῖρ καλὰ-καλὰ τ' ἀγαθὰ τῆς βασιλείας καὶ ὀργανώνουν συνωμοσία ἐναντίον του. Μιὰ νύχτα λοιπὸν «ἑπτὰ νεανίσκοι» —λέει ὁ ἱστορικὸς— ὁπλισμένοι μὲ μαχαίρια, μπαίνουν ἀπὸ μιὰ κρυφὴ κατιπακτὴ στὸ θάλαμο του καὶ τὸν σκοτώνουν στὸ κρεββάτι του. Ἔπειτα οἱ συνωμόται ἀνακηρύσσουν δυαδικὴ τὴ Βασιλεία τῶν Φερρῶν.

Ἀλλ' ὁ Πολύφημος εὑρίσκει, φαίνεται, στενὸχωρο τὸ θρόνο γιὰ τοὺς δύο καὶ ἀπορασίζει νὰ ξεμπερδέψῃ τὸν ἀδελφό του.

—Πάμε ὦ; τὴν Λάρισσα, τοῦ λέει, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ ὁ Βασιλιᾶς τῆς στοὺς Ἱππικοὺς Ἀγῶνες;

—Πάμε, ἀπαντᾷ πρόθυμα ὁ ἄλλος, ποὺ ἤταν καὶ ἐξαιρετικὰ φίλιππος, ἀγαποῦσε δὲ καὶ τὶς κοῦρσες.

Στὸ δρόμο, σὲ μιὰ ἐρημιά, ὁ Πολύφημος ξεμπερδεύει τὸν Πολύδωρο καὶ ξαναγυρίζει στὰς Φερράς, ἀπόλυτος μονάρχης, λέγοντας διάφορα παραμύθια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ λαὸς ὅμως δὲν ἀργεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια καὶ βογγάει ἐναντίον τοῦ ἀδελφοκτόνου, στὸν ὁποῖον ἀποδίδει ὅλες τὶς συμφορὲς τοῦ καὶ αὐτὴ τὴν καταστροφὴ τῶν σπαρτῶν ἀπὸ ἀτελείωτα σύγνεφα ἀκρίδων, ὡς ὀργὴ τῶν θεῶν !

Ὁ Πολύφημος, ποὺ ἔχει πάρει πιὰ τὸν κατήφορο τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ στόματα τῶν ἀγανακτισμένων πολιτῶν, γίνεται τύραννος καὶ μὲ τοὺς δορυφόρους του δολοφονεῖ τοὺς καλλίτερους Φερραίους, ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸ γέρο-Πολυδάμαντα, ποὺ τὸν σεβόταν ὅλη ἡ πόλις γιὰ τὴ σοφία του καὶ τ' ἄσπρα μαλλιάτου.

Τέλος ὁ δικτάτωρ αὐτὸς βρίσκει τὸ μάστορή του : Ἕναν ἀπὸ τοὺς «ἑπτὰ νεανίσκους» ποὺ εἴπαμε παραπάνω, Ἀλέξανδρος τ' ὄνομά του, ποὺ εἶχε λάβει μέρος στὴ δολοφονία τοῦ Ἰάσονος, ἀγανακτισμένος τάχα γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ τυράννου Πολυφήμου, τὸν σκοτώνει καὶ...γίνεται αὐτὸς τύραννος, πολὺ χειρότερος.

Ἡ κατοπινὴ ζωή καὶ τὸ τέλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Φερραίου εἶνε ἀρκετὰ περίεργη. Ἀλλ' ἂς μεταφέρουμε πρῶτα, ἀπὸ ἕναν παληὸ ἱστορικὸ, τὸ χαρακτηρισμό του :

«Ὁ αἱμοβόρος αὐτὸς ἡγεμὼν εἶχε πάθη χαμερπῆ καὶ ἐλαττώματα ἀχρεῖα. Εἶχε μόνον τὴν μανίαν νὰ κυριεύῃ πόλεις, διὰ νὰ χορταίνῃ τὴν φιλαργυρίαν του καὶ τὴν ὄρεξιν τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ἀκολασίας.»

Κατήρτισε ἕνα στρατὸ ἀπὸ καθάρματα, ἐμπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς των καὶ ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Σκοτούσης...πόλεως συμμαχικῆς ! Μπῆκε μέσα δολίως, ἐμάζεψε μὲ διάφορες προφάσεις τοὺς πλουσιωτέρους κατοίκους, τοὺς κατέσφαξε κ' ἔπειτα ἐλεηλάτησε τὰ σπίτια τους. Φορτωμένος λάφυρα, ἐξαναγύρισε στὰς Φερράς καὶ διέταξε μεγάλου πανηγυρισμοὺς γιὰ τὴ...νίκη ! Ἕνας γέρος, θεῖος του ἀπὸ μητέρα, ὁ Πολύφρων, ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐλέγξῃ γιὰ τὰ κακουργήματά του, καὶ τότε ὁ μισότρελλος αὐτὸς δικτάτωρ ἐσήκωσε τὴ λόγχη του καὶ διεπέρασε τὸ γέρο θεῖο του ! Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, μεθυσμένος ἀπὸ αἷμα ὁ Ἀλέξανδρος ὕψωσε τὴ λόγχη μπροστὰ στὴ φρουρὰ του καὶ τὴν ἀνεκήρυξε «Λόγχη ἱερή», τὴν ἔστεφάνωσε, τῆς ἐπροσφερε θυσίες, ὡς πρὸς θεά, καὶ τὴν ὠνόμασε Τύχη Ἀγαθή»...

***

Ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ ἐξήγειραν τὴ συνείδηση τῶν Θηβαίων, οἱ ὁποῖοι ἑνώθηκαν μὲ διάφορα Θεσσαλικὰ πλήθη, ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τοῦ Τυράννου, τὸν κατενίκησαν καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ πάψῃ τὶς ἐπιδρομές του καὶ νὰ τρυπώσῃ στὸ καβούκι του, δηλαδὴ μέσα στὰ τείχη τῶν Φερρῶν.

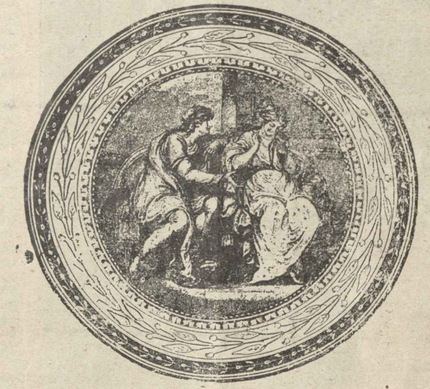

Ὁ ἡττημένος Ἀλέξανδρος γιὰ νὰ προλάβῃ κάθε ἰδέα ἐπαναστάσεως, ἐξεθύμανε ἐναντίον τῶν ὑπηκόων του. Μὲ τὴν παρακοὴ ὑποψία κατεδίκαζε σὲ θάνατο διαπρεπεῖς πολίτες, καὶ μάλιστα μὲ σκληρὰ βασανιστήρια, δικῆς του ἐφευρέσεως. Π.χ. ἔρριχνε τοὺς ἀνθρώπους ζωντανοὺς μέσα στὸν ἀσβέστη ἢ τοὺς ἔντυνε μὲ τομάρια ἀρκούδας ἢ ἀγριοχοίρου, κ' ἔπειτα ἀπέλυε καταπάνω τους τρομεροὺς σκύλους, γυμνασμένους σὲ τέτοιου εἴδους ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι τοὺς καταξέσκιζαν ! Τὰ θεάματα αὐτὰ εὐχαριστοῦσαν τόσο πολὺ τὶς αἰσθήσεις του, ὥστε ἄφηνε στεναγμοὺς ἡδονῆς !

Ἐν τούτοις, κάποτε ὁ ἔκφυλος αὐτὸς δικτάτωρ παρακολουθώντας στὸ θέατρο τὴν «Ἑκάβη» τοῦ Εὐριπίδου, συγκινήθηκε μὲ τὰ παθήματα τῆς Ἀνδρομάχης καὶ δάκρυσε. Ἐπειδὴ ὅμως ἤγειρε ἀτιλητὸ ἀπὸ τοὺς δορυφόρους του, γιὰ νὰ σβύσῃ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε ἡ ἀδυναμία του, διέταξε ἀμέσως κ' ἐκαρατόμησαν πέντε ἀθῶους πολίτες ;

Ἔπειτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ οἱ Φερραιοι ζοῦσαν μ' ἕνα παντοτινὸ χτυποκάρδι· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν περνοῦσε καλλίτερα : Ἡ ταραχή, ἡ δυσπιστία, ὁ φόβος, δὲν τὸν ἄφηναν ἥσυχο. Φαντάζοτανε διαρκῶς συνωμοσίες. Ὄνειρα φριχτὰ ἐτάραζαν τὸν ὕπνο του. Ἐνόμιζε ὅτι ὅλοι, ἄνομη καὶ αὐτοὶ οἱ σωματοφύλακές του, μελετοῦσαν τὸν ἀφανισμό του.

Τέλος ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται καὶ αὐτὴ τὴν γυναίκα του, τὴν ὡραία Θήβη, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μὲ τόσο ψυχώδες πάθος, μὲ ὅσο τὴν ἐξήλευε. Ἐπειδὴ ὅμως φοβόταν ὅτι ἡ λατρεμένη του Θήβη θὰ τὸν δολοφονοῦσε ἀπάνω στὸν ὕπνο του, ἐπενόησε ἕναν περίεργο τρόπο ἀσφαλείας :

Περνοῦσε τὴ νύχτα στὸ γυμνότερο μέρος τοῦ Παλατιοῦ του, σ' ἕνα δωμάτιο ἀπόμερο, στὸ ὁποῖον ἀνέβαινε ἀπὸ μιὰ σκενή, γυρισιὴ σκάλα. Στὴν πόρτα του ἀγρυπνοῦσε ἕνας τρομερὸς μαντρόσκυλος, ποὺ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶ δοντιάρες του.

Ἐκεῖ μέσα λοιπόν, κάθε βράδυ, ἐρχότανε νὰ κλεισθῇ ὁ Τύραννος. Δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη παρὰ στὸ δοῦλο του Ἐρμογένη—ἕνα ρωμαλέο Μακεδόνα—ποὺ ἐπήγαινε μπροστὰ κρατώντας μὲ τὸ ἕνα χέρι πυροσὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο σπαθὶ γυμνό. Ὁ δοῦλος ἔμπαινε μέσα, ἐξήτασε καλὰ τὸ δωμάτιο, ἐβεβαίωνε τὸν κύριο του ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας συνωμότης, κ' ἔτσι ὁ Ἀλέξανδρος τολμοῦσε νὰ μπῇ μέσα. Προτοῦ ὅμως πλαγιάσῃ, ἐφρόντιζε ν' ἀμπαρώσῃ καλὰ τὴν πόρτα μὲ τεράστιο σύρτη.

***

Ἕνα πρωΐ, οἱ Φερραῖοι ἐξύπνησαν ἀπὸ κραυγὲς χαρμόσυνες. Ἄνθρωποι ἔτρεχαν στοὺς δρόμους φωνάζοντας :

— Πέθανε ! Πέθανε ! Λὲ ζῇ πειὰ ὁ Τύραννος !... Ἡ βασίλισσά μας τὸν ἐσκότωσε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια !...

Τρέξανε ἀμέσως στὸ Παλάτι, καὶ εἶδαν ἐκεῖ τὸ πτῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου κατασπαραγμένο, σφαγμένο. Μαζευότανε λαὸς ἄπειρος, ὁ ὁποῖος κλωτσοπατοῦσε τὸ μισητὸ πτῶμα, μὲ βρισιές, ἐνῶ ἄλλοι τραγουδοῦσαν καὶ ζητωκραύγαζαν τὴν ἡρωϊκὴ Βασίλισσα.

Στὸ μεταξὺ κυκλοφοροῦσαν διάφορες διαδόσεις. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ἡ Θήβη ἀπεφάσισε τὴν πρᾶξι γιατὶ ἔμαθε ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελε νὰ τὴ χωρίσῃ. Ἄλλοι γιατὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐθανάτωσε ἕνα νέο Θεσσαλὸ ποὺ ἡ Θήβη τὸν ἀγαποῦσε. Ἄλλοι ἐπέμεναν ὅτι ἡ δολοφονία ὠφείλετο σὲ συνεννόησι τῆς Βασίλισσας μὲ τὸ Θηβαῖο στρατηγὸ Πελοπίδα, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει πρὸ καιροῦ αἰχμάλωτος σιὰ χέρια τοῦ Τυράννου τῶν Φερρῶν.

Λέγανε λοιπὸν ὅτι ὁ Πελοπίδας εἶχε ρθεῖ ἀπὸ τὸ δεσμωτήριο σὲ μυστικὴ ἀνταπόκρισι μὲ τὴ Βασίλισσα καὶ τὴν παρακινοῦσε νὰ θυμηθῇ ὅτι εἶναι κόρη τοῦ Ἰάσονα καὶ νὰ δειχτῇ ἄξια τῆς λαμπρῆς γενιᾶς της, ἐλευθερώνοντας τὴν Πατρίδα της ἀπὸ τὴν ἀπομυιαστὴ τρομοκρατία καὶ τὸν ἑαυτό της ἀπὸ ἕνα τέρας.

Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ Θήβη ἤτανε μανασμένη γιὰ διάφορες προσωπικὲς προσβολὲς ποὺ τῆς ἔκανε ὁ ἄντρας της καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ξεμπερδέψῃ. Διψώντας εἰδοποιεῖ τοὺς τρεῖς ἀδερφοὺς τῆς Λυκόφρονα, Τισίφονο καὶ Πειθήλαο, ὅτι ὁ ἄντρας

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τὸ ἀχιπέλαγος τοῦ Σολομῶντος ποὺ ἀνήκει στὴν Ἀγγλία, εἶνε ἕνας περιεργότατος τόπος.

Ἔχει κροκοδείλους τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ κροκοδείλους τῆς θαλάσσης, ἔχει καὶ σαρανταποδαροῦσες, τῶν ὁποίων τὰ δαγκώματα εἶνε θανατηφόρα.

Τὸ ἐδαφός του ὅμως εἶνε πολὺ γόνιμο καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἄποικοι.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς καταδικάσθηκε πρὸ ἡμερῶν εἰς θάνατον, γιὰ τὴν ἑξῆς ἀπίστευτη αἰτία. Διατηροῦσε ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιον, καὶ ἐδημοσίευσε στὶς Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες εἰδοποίησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγράφετε ἀρχιεργάτας μὲ μισθὸ χιλίων λιρῶν τὸ χρόνο.

Ὑποψήφιοι συνέρρευσαν πολλοί. Ὁ κύριος Τζὼν Μὸσκ, ἔτσι ἐκαλοῦντανε ὁ ἐργοστασιάρχης, ἐζήτησε ἀπ' τὸν καθένα μιὰ μικρὴ ἀγγελία 100 λιρῶν, προωρισμένη νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ ὅτι ὁ ἀρχιεργάτης του δὲν θὰ ἔφευγε πρὶν περάσῃ ἕνας χρόνος.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὡς τόσο ὁ ἀρχιεργάτης ποὺ ἐπροσλαμβάνετο δὲν ἐφαίνετο πειά.

Ὅταν ἐξηφανίσθη καὶ ὁ εἰκοστὸς ἕβδομος ἀρχιεργάτης, κάτι ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται ἡ ἀστυνομία. Ἕνας ντέτεκτιβ ἔπιασε τὸ ρόλο ἀρχιεργάτου καὶ τί νομίζετε ὅτι ἀνεκάλυψε ;

Ὁ θαυμάσιος μικροεργοστασιάρχης ἔκρυβε στὸ στρῶμα τοῦ ἀρχιεργάτου μιὰ δηλητηριώδη σαρανταποδαροῦσα ποὺ τὸν ἐδάγκανε τὴ νύχτα κ' ἔτσι ἐπέθαινε.

Μὲ τὴν περίεργη αὐτὴ μέθοδο, ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τοὺς ἀρχιεργάτας καὶ κέρδιζε τὶς 100 λίρες.

Ἀν τὸν ἀφιναν ὡς τὸ τέλος ἥσυχο, σήμερον θὰ ἦτο πολυεκατομμυριοῦχος, ἴσως δὲ καὶ μέγας εὐεργέτης τοῦ τόπου του !

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Βολταῖρος γιὰ τὰ κακὰ ἔργα. Ὁ καφὲς ὡς φάρμακον κατὰ τῆς θλίψεως. Ὁ κατάδικος καὶ ὁ θάνατος. Ὁ κ. Ντὲ Γκαρνεράν ἀγορεύει !. Ὁ Μιρχμπὼ καὶ ἡ εὐγένεια.

Κάποιος δραματικὸς συγγραφεὺς ἐπῆγε μιὰ μέρα στὸν Βολταῖρο μιὰ τραγῳδία του γιὰ νὰ τὴν διαβάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ τὴ γνώμη του. Ὁ Βολταῖρος ἀφοῦ τὴν ἐδιάβασε προσεκτικὰ τὴν ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι καὶ εἶπε στὸν συγγραφέα της.

— Τὸ δυσκολώτερο, ξεύρετε, δὲν εἶνε νὰ γράψῃ κανεὶς μιὰ τέτοια τραγῳδία... ἀλλὰ νὰ τὴν... *διαβάσῃ !...*

***

Ὁ καφές, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, δὲν ἦταν τόσο πολὺ διαδεδομένος, ὅσο εἶνε σήμερα. Ὁ Σαὼ-Ἐβρεμόν, στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του, γράφει σχετικῶς τὰ ἑξῆς :

«Ἡ σοκολάτα, τὸ τσάϊ καὶ ὁ καφὲς εἶνε πολὺ τῆς μόδας, τώρα τελευταία. Μεγαλυτέρα χρῆσις ὅμως γίνεται τοῦ καφέ, γιατὶ καθὼς λέν, εἶναι θαυμάσιο γιατρικὸ ἐναντίον τῆς θλίψεως ! Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, π.χ., μιὰ γνωστὴ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, μαθαίνοντας ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχε σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ κλαίγοντας καὶ θρηνώντας :

— Ὤχ ! ἡ δυσευχισμένη ἐγώ !... Τί δυστύχημα ποῦ μελλόταν νὰ πάθω !... Γρήγορα ! Νὰ μοῦ φέρουν καφέ !...

Τῆς φέραν, πράγματι, καφέ, καί... παρηγορήθηκεν ἀμέσως !...

***

— Ἕνας ἰταλὸς ἐγκληματίας εἶχε καταδικασθεῖ κάποτε εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Ὅταν δὲ ἔφθασε ἡ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως, κατελήφθη ἀπὸ μεγάλο τρόμο... Τότε ὁ παπᾶς ποὺ τὸν συνώδευε γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ εἶπε :

— Τί κάνεις ἔτσι καϋμένε ;... Καὶ ποιὸς δὲν πεθαίνει ;... Καὶ οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ πάπαι ὑποκύπτουν κ' αὐτοὶ στὸ μιραῖον τέλος...

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ κατάδικος, ὄχι ὅμως ...δι' ἀπαγχονισμοῦ !.

***

Ὁ κ. ντὲ Γκαρνεράν, πρόεδρος τοῦ Βουλευτηρίου τῆς Τουλούζης, ἦταν πραγματικὰ σοφός, δίκαιος καὶ μορφωμένος ὑπερβολικά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πολὺ νευρικὸς καὶ ὀξύθυμος.

Μιὰ μέρα, εὐρισκόμενος στὴν Ἀκαδημία τῆς Τουλούζης, τῆς ὁποίας ἦταν μέλος, ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἐδιάβαζεν ἕνα λόγο του «περὶ καλοσύνης» καὶ ἄρχισεν ὡς ἑξῆς :

— Κύριοι, ἡ καλοσύνη... Κλείστε αὐτὴ τὴν πόρτα... Κύριοι, ἡ καλοσύνη εἶνε μία... Θὰ κλείσετε, τέλος πάντων, αὐτὴ τὴν πόρτα, ναὶ ἢ ὄχι ;... Ἡ καλοσύνη εἶπα, κύριοι, εἶνε μιὰ ἀρετή... Ποῦ νὰ πάῃ ὁ διάολος, δὲν θὰ τσακίσῃ κανένας νὰ κλείσῃ αὐτὴ τὴν πόρτα ;

***

Ὁ Μιραμπώ, ὁ περίφημος αὐτὸς πρωτεργάτης τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, γυρίζοντας στὸ σπίτι του μετὰ μιὰ συνεδρίασιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ψηφισθῆ ἡ κατάργησις τῶν τίτλων εὐγενείας, βρῆκε ἐκεῖ τὸν νεαρὸ δικηγόρο Ντιγεριέ, ἔμπιστό του φίλο, νὰ τὸν περιμένῃ.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε μὲ ἀπεριγράπτον ἐνθουσιασμό. Ἀπόψε τὸ βράδυ συνετελέσθη ἕνα σπουδαῖο γεγονός : Καταργήσαμε ὅλους τοὺς τίτλους εὐγενείας, ἐξουδετέρωσαμε ὅλη τὴν ἀριστοκρατικότητά μας στὸν βωμὸ τῆς πατρίδος !

Ἐνῶ μιλοῦσε καὶ χειρονομοῦσε, μπῆκε μέσα στὸν λουτῆρα του καὶ ἔβρεξε τὸ δάχτυλό του στὸ νερὸ τοῦ μπανιοῦ.

Τὸ νερὸ ἦταν παγωμένο. Ὁ Μιραμπώ, θυμωμένος, ἐσήμανε νευρικὰ τὸ κουδούνι. Ὁ καταιρέης του, ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορηθῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σπουδαῖο γεγονὸς τῆς ἡμέρας, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ. Ὁ Μιραμπὼ τοῦ ἔκαμε τότε παρατηρήσεις γιὰ τὸ νερό.

—Καϊμός κύριε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ καταιρέης δικαιολογούμενος, ἡ θερμοκρασία του εἶνε ἡ ἴδια ὅπως χθές.

— Κύριε !... εἶπες ; οὐρλιαξεν ἔξω φρενῶν ὁ Μιραμπώ. Γιὰ κόπιασε δῶ, παληάνθρωπε !...

Κι' ἁρπάζοντάς τον ἀπὸ τ' αὐτί τοῦ βύθισε τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπανιοῦ, λέγοντάς του :

— Φαντάζομαι ὅτι δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι «κύριος κύριος» γιὰ σένα παληάνθρωπε !...

Ὁ Ἱστορικὸς

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΠΟΤΙΛΙΑ

Ἤμουνα 11 ἢ 12 χρόνων, ὅταν κατὰ τὰ τέλη 'Οκτωβρίου, ὁ βαρῶνος Ντὲ Μωβίλ μεγαλοκτηματίας τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας μου ἤτανε συμβολαιογράφος, μοῦ ἔκανε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ μὲ καλέση νὰ περάσω μιὰ βδομάδα στὸν πύργο του. 'Επῆγα ἄθελα σχεδὸν γιατὶ ὁ σκοτεινὸς γρανίτινος πύργος του μοῦ φαινότανε φρικτὰ μελαγχολικὸς καὶ ἀκόμα γιατὶ ὁ βαρῶνος, ἕνας ἀντραχλας ὤς; ἐκεῖ ἀπάνω μὲ χοντρὴ φωνὴ καὶ μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ κακία, μὲ φόβιζε περισσότερο ἀκόμη παρ' ὅτι ὁ πύργος του. Δὲν τὸν εἶχα πράγματι ποτὲ ἰδεῖ παρὰ στὸ τραπέζι μόνον ἢ στὸ κυνήγι, νὰ τρώη καὶ νὰ πίνη σὰ δράκος, νὰ βρίζη τοὺς ὑπηρέτες του, νὰ βλαστημᾷ καὶ νὰ καμτσικίζη τὰ σκυλιά του.

Ἂν καὶ ὁ βαρῶνος μοῦ ἔκανε καλύτερη ὑποδοχὴ παρ' ὅτι ἐφανταζόμουν καὶ μολονότι δὲν πέρασα καὶ πολὺ ἄσκημα τὶς λίγες μέρες ποὺ ἔμεινα στὸν πύργο του, δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω τὴ χαρὰ μου ὅταν ἤρθε ἡ μέρα νὰ φύγω.

Αὐτὸ δυσαρέστησε τὸν πυργοδεσπότη, ἀλλὰ δὲν τὸ φανέρωσεν ἀμέσως. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, μιὰ κρύα βραδυά, κρύα καὶ βροχερὴ, ἀφοῦ εἶπε στοὺς ὑπηρέτες του νὰ πᾶν νὰ κοιμηθοῦν ἔμεινε μαζύ μου κ' ἄρχισε νὰ πίνη ὑπερβολικὰ τὸ δέον, καὶ νὰ μοῦ διηγεῖται πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσε νὰ μὲ φοβίση. Κατάλαβα ὅτι ἦταν πειραγμένος μαζύ μου καὶ ἤθελε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ μ' ἐκδικηθῆ. 'Ωστόσο οἱ φρικαστικές του διηγήσεις μὲ ἔκαναν πολὺ γρήγορα νὰ καταληφθῶ ἀπὸ ἕναν πραγματικὸ φόβο.

— Ἔ, ἔ, νεαρέ μου φίλε, μοῦ φώναξε τότε ὁ βαρῶνος, βλέπω ὅτι ἔχασες τὸ κέφι σου! Πιὲς δυὸ δάκτυλα ἀκόμη ἀπὸ τὸ παληὸ αὐτὸ Βουργουνδικὸ κρασί... Θὰ ξανάρθη ἡ καρδιά σου στὸν τόπο της.

Ἤπια τὸ κρασί, γιατὶ κ' ἐγὼ ἀληθινὰ αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ πάρω θάρρος.

Ὕστερα γιὰ νὰ τὸν κάνω ν' ἀλλάξη κουβέντα, ἄρχισα νὰ ἐκθειάζω ὅσο περισσότερο μποροῦσα τὸ Βουργουνδικό του κρασί. Κατάλαβα ὅμως ὅτι ὁ βαρῶνος ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ κομπλιμέντα μου, καὶ εἶτε γιατὶ ἤθελε νὰ διασκεδάση ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸν τρόμο μου, εἶτε γιατὶ μιὰ πραγματικὰ τραγικὴ ἀνάμνησι διέσχισε τὴ σκέψι του, κατσούφιασε ἔξαφνα καὶ κυττάζοντας μὲ δυσπιστία γύρω του, ψιθύρισε μὲμιὰ παράξενη φωνή.

— Ναί βέβαια τὸ κρασὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἄσκημο ἀλλ' ἔχω στὰ βάθη τῶν ὑπογείων μου, σ' ἕναν κρυψῶνα ποὺ μόνος ἐγὼ τὸν γνωρίζω, ἕνα ἄλλο Βουργουνδικὸ κρασὶ ἐλαφρὸ, τὸ ὁποῖο ἔτσι ποὺ ἔχει παληώσει θὰ εἶνε θαυμάσιο, ὑπέροχο!

Φάνηκε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐδίσταξε, ὕστερα ὅμως ἐξηκολούθησε σιγανώτερα ἀκόμη:

— Θὰ σοῦ δώσω νὰ τὸ δοκιμάσης.... μόνον... Δὲν μπορῶ νὰ πάω μόνος μου καὶ σὺ βέβαια θὰ φοβᾶσαι πάρα πολὺ γιὰ νὰρθῆς μαζύ μου.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι φοβόμουν πολὺ περισσότερο νὰ μείνω μόνος στὴ μεγάλη ἐκείνη αἴθουσα παρὰ νὰ τὸν συνοδεύσω. Τοῦ εἶπα λοιπὸν ὅτι εὐχαρίστως θὰ τὸν συνώδευα. Μιὰ φλόγα κακίας ἔλαμψε στὰ μάτια του καὶ συγκεχυμένα κατάλαβα ὅτι σὰν κουτάβι εἶχα πέσει θῦμα κάποιας παγίδος του. Σηκώθηκε, ἔβρυσε τὰ κεριὰ τοῦ πολυελαίου καὶ πατώντας σιγανὰ πῆγε στὴν κουζίνα ὅπου ἄναψε ἕνα κλεφτοφάναρο καὶ μοῦ τόδωκε νὰτὸ κρατήσω. Ὑστερα ὄχι λιγώτερο μυστικὰ μὲ πῆγε σ' ἕνα εἶδος κελλαριοῦ, ἀπ' ὅπου πῆρε μιὰν ἄξινα. Μὲ τὶς ἴδιες μυστηριώδεις προφυλάξεις κατεβήκαμε στὸ εὐρὺ ὑπόγειο τοῦ πύργου ὅπου διασχίσαμε πολλὲς χαμηλὲς σάλες. Ἕνα θανάσιμο κρῦο ἔπεφτε ἀπ' τοὺς θόλους ἀπάνω μας καὶ τὸ κλεφτοφάναρο ποὺ τό φῶς του γινότανε ὁλοένα περισσότερο ἐτοιμόσβυστο φώτιζε πολὺ ἀμυδρὰ τὰ σκοτεινὰ βάθη αὐτῶν τῶν κρυπτῶν. Ὁ βαρῶνος σταμάτησ' ἐπὶ τέλους μπροστὰ σὲ μιὰ στενὴ πόρτα κρυμμένην στὸν τοῖχο τοῦ πιὸ ἀπομακρυσμένου ὑπογείου. Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χοντρὸ σκουριασμένο κλειδί, ποὺ ἔτριξε στὴν κλειδαριὰ καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ὕστερα ἀφοῦ μέτρησε καλὰ τὴ γῆ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄρχισε νὰ σκάβη τὸ μαῦρο καὶ μαλακὸ χῶμα τοῦ ὑπογείου. Ἡ τρύπα ἔγινε γρήγορα βαθειά. Ὁ βαρῶνος τότε ἀφῆκε τὴν ἀξίνα, κατέβηκε στὸ λάκκο ποὺ εἶχε σκάψει καὶ ἀφοῦ ἔψαξε μὲ τὰ χέρια του τὸ ἀνακατωμένο χῶμα ἀπέσυρε πολλὰ ὑπολείμματα χώματος ἀσπριδεροῦ μεταξὺ τῶν ὁποίων, ἀνατριχιάζοντας ὅλος μοῦ φάνηκε ὅτι ἀνεγνώρισα ἀνθρώπινα κόκκαλα. Ὕστερα, ἀμέσως σχεδὸν, πνίγοντας μιὰ φωνὴ χαρᾶς, ἠηδώντας ἔξ' ἀπ' τὸ λάκκο μοῦ ἔδειξε θραμμένα μιὰ μποτίλια παλαιοῦ σχήματος, τὴν ὁποίαν καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ κρατήσω ὥσπου νὰ ξαναγεμίση τὸ λάκκο.

Ὅταν ἀνεβήκαμε στὴν αἴθουσα τοῦ πύργου καὶ δοκίμασα τὸ κρασί, ὁ βαρῶνος μαντεύοντας ἀπ' τὴν τρεμοῦλα τῶν χειλιῶν μου τὴν ἐρώτηση ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ κάνω, μοῦ εἶπε ξεσπώντας σ' ἕνα γέλιο σατανικό:

— Στοιχηματίζω ὅτι ἔχεις τρομερὴ περιέργεια νὰ μάθης γιατὶ τὸ κρασὶ αὐτὸ τὸ ἔχω κρυμμένο σὲ τόσο ἀπομακρυσμένο ὑπόγειο καὶ γιατὶ περίμενα νὰ κοιμηθοῦν οἱ ὑπηρέτες μου γιὰ νὰ πάω νὰ τὸ πάρω. Χμ!... αὐτὸ εἶνε ἕνα μεγάλο μυστικὸ ποὺ θὰ ἔκανα πολὺ καλὸ νὰ μὴν τὸ πῶ σὲ κανέναν. Ἀλλὰ ὅταν εἶμαι στὸ κέφι, μοῦ εἶνε τρομερὰ δύσκολο νὰ συγκρατήσω τὴ γλῶσσα μου. Ἄλλως τε, τώρα, εἶσαι συνέχοχός μου... Ἄκουσε, λοιπόν, τὴ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἱστορία. Ὁ πατέρας μου ποὺ εἶχε ἀφήσει μιὰ πλουσιωτάτη κάβα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ, τὸ λεπτό, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ Βουργουνδικό ποὺ πρὸ ὀλίγου δοκίμασες, δὲν εἶχαν ἀπομείνει, ἀλλοίμονο! παρὰ 100 μονον μπουκάλες. Ἐννοεῖς, φίλος τοῦ κρασιοῦ καθώς εἶμαι, τὶς λιγώτερψα πολὺ γρήγορα, καὶ ἕνα πρωὶ οἱ ὑπηρέτες μου μοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἀπ' τὸ ἀγαπημένο μου κρασὶ δὲν ἀπόμειναν παρὰ 21 μόνον μποτίλιες. Αὐτὸ μὲ λύπησε τρομερά, καὶ θέλησα τὶς τελευταῖες αὐτὲς μποτίλιες νὰ τὶς ἀδειάσω τουλάχιστον μὲ μιὰ ἀντάξια τοῦ ἐξαίσιου αὐτοῦ κρασιοῦ συντροφιά. Γιὰ τὴν ἐπίσημη λοιπὸν αὐτὴ πρᾶξι ἐκάλεσα τὸν μονιαδικό μου φίλο κόμητα ντὲ Σιατέλ. Ἀφοῦ ἀφῆκα μιὰ μόνη μποτίλια ὡς δεῖγμα στὸ ὑπόγειο, εἶπα στοὺς ὑπηρέτες νὰ ἀφιλάσουν τὶς ἄλλες εἴκοσι στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν τοὺς διέταξα ν' ἀποσυρθοῦνε. Ὕστερα μοιραστήκαμε μὲ τὸν κόμητα τὶς μποτίλιες καὶ ἀρχίσαμε νὰ πίνουμε. Μόλις ἀνάψαμε λίγο ἀπ' τὸ μεθύσι, κινούμενοι καὶ οἱ δυὸ, δὲν ξέρω ἀπὸ ποιὰ τρελλὴ κ' ἐξαφνικὴ ἰδέα, ἀπὸ στοίχημα σὲ στοίχημα ποιὸς θἀάνθβξῆ περισσότερο στὸ κρασί, φτάσαμε στὸ σημεῖο νὰ ὁρκισοῦμε μὲ τοὺς βαρύτερους ὁρκους ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ θἀπεφτε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὴ μπορώντας πιὰ νὰ πιῇ, θὰ θαβόταν ζωνταγὸς ἀπ' τὸν ἄλλον, στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο ὅπου βρισκότανε ἡ τελευταία μποτίλια.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἐξαφνικὰ, ἕνα μικρὸ ἀτύχημα συνέβη σὰν φίλο μου. Ἀπὸ ἀπροσεξία ἢ ἀπερισκεψία, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάση μιὰ μποτίλια, γλύστρησε ἀπ' τὴν καρέκλα του κ' ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Ὤ! κύριε βαρῶνε,—τὸν διέκοψα, λαχανιασμένος καὶ ἑνώνοντας τὰ χέρια μου ἀπ' τὴ φρίκη, — ἐλπίζω ὅτι δὲν ζητήσατε ἀπ' τὸν κόμητα νὰ κρατήση τὸν ὅρκο του;

—Δὲν μὲ ξέρεις, καθόλου,παιδί μου, φαίνεται,—εἶπε ὁ βαρῶνος μ' ἕναν ἠηρὸ τόνο.— Ἕνας εὐπατρίδης, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε τύφλα στὸ μεθύσι, δὲν ἀθετεῖ ποτὲ τὸν λόγο του. Ὀφείλω ὡστόσο νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καθὼς ἤμουν κ' ἐγὼ ἐντελῶς μεθυσμένος, δυσκολεύτηκα τρομερὰ νὰ σύρω ἀπὸ τὰ πόδια τὸν κόμητα ὥς τὸ κελλάρι ὅπου πῆρα τὴν ἀξίνα, καὶ τὸ κλεφτοφάναρο, καὶ ὕστερα νὰ τὸν φορτωθῶ στὴν πλάτη μου καὶ νὰ τὸν πάω στὸ ὑπόγειο. Ἔσκαψα τὸν λάκκο γλήγορα ἐνῷ ὁ κόμης πλάϊ μου, ξαπλωμένος καταχῆς φυσομανοῦσε σὰν χύτρα. Τὸν κατέβασα στὸν λάκκο, τὸν στήριξα ὄρθιο, ὅσο καλὰ μπόρεσα καὶ ὕστερα ἄρχισα νὰ ρίχνω ἀπάνω του καὶ γύρω του χῶμα. Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη κοιμόταν ἀκόμη βαθειά, ὅταν ὅμως τὸ χῶμα ἔφτασε ὡς τὶς μασχάλες του, ἄνοιξε τὰ μάτια. Τότε συνέβη τὸ ὀχληρότερο μέρος ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ὁ κόμης συνεχόμενος ἀπὸ τὴν μέθη, εἶχε τὴν ἀκριβῆ ἐμπνευση ν' ἀμφισβητηση τὸν ὅρκο του, καὶ μὲ τὰ χέρια του ποὺ ἔμεναν ἐλεύθερα, ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε γιὰ νὰ βγῇ. Εὐτυχῶς ὅμως ἦταν ἤδη παραπάνω ἀπὸ μισοπαραχωμένος καὶ γι' αὐτὸ δὲν χρειάσθηκε νὰ μεταχειρισθῶ καμμία βία γιὰ νὰ τὸν φέρω στὰ σύγκαλά του. Ἐξηκολούθησα ἁπλῶς, μὲ ζῆλο πιὰ ἡσυχία μου, νὰ ρίχνω χῶμα στὸ λάκκο, ἕτσι ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο σχεδὸν γέμισε. Ὅταν ὁ κόμης εἶδε ὅτι ἦταν παραχωμένος ὥς τοὺς ὄμους, καὶ ὅτι μόνον τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι του ἐξείχαν, ἔπαψε νὰ μὲ βρίζῃ. Ἔνωσε ἱκετευτικὰ τὰ τρεμάμενα χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ θυμίζῃ τὴν παιδικὴ ἡλικία μας, τὰ κοινά μας παιχνίδια. Χίλια συγκινητικὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος, τὰ ὁποῖα ἦταν ἀδύνατο νὰ μαλάξουν τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν τὸν ἐδέσμευε ὅρκος. Ὅταν τὸ χῶμα ἔφτασε ὡς τὸ σαγώνι του, ἔπιπτε τὰ κλάμματα, κάτι σπαραχτικὰ κλάμματα μικροῦ παιδιοῦ. Καθὼς ἔκλαιε, ἄνοιγε τὸ στόμα του, ἕνα στόμα ποὺ ἡ ἀντίθεση μὲ τὸ χλομὸ πρόσωπό του, τὸδειχνε τόσο μαῦρο, ὥστε μοῦ ἦρθε νὰ ρίξω ἐκεῖ μέσα μιὰ καλὴ φχυαριὰ χῶμα καὶ ἔτσι νὰ γλυτώσω μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὶς κλάψες του. Ἀλλὰ μιὰ ἀδυναμία μὲ συνεκράτησε καὶ βλέποντας ὅτι τὸ ἄξαλλο, τὸ τρελλὸ του βλέμμα εἶχε στηλωθεῖ στὴν πιὸ μακρυνὴ γωνιὰ τοῦ ὑπόγειου, στὴν στερνὴ ἀπ' τὶς περίφημες μποτίλιες, πῆρα τὴν μποτίλια αὐτή, καὶ τοῦ τὴν ἔδωκα. Ἐκεῖνος τὴν ἄδραξε λαίμαργα, εἴτε γιατὶ ὁ φόβος του εἶχε ἀνοίξει τὴ δίψα, εἴτε γιατὶ θέλησε νὰ ξεχάση τὸν ἐπερχόμενο θάνατο, στὰ κρασί. Κατέβασε λοιπὸν τὰ δυὸ χέρια του, καὶ κρατώντας μὲ ὅλη τὴ δύναμί του, τὴν βάση τῆς μποτίλιας, ἐπεγείρησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ μὲ τὰ δόντια του. Ἤταν ἡ ἔνστικτη ἀκριβῶς κίνηση ποὺ περίμενα ἐγώ. Ἐβθύς, ἐσπρωξα πάνω στὸ κεφάλι του ὅσο χῶμα ἀπόμενε στὰ χείλη τοῦ λόκκου. Ἕνα παρόξενο σάλεμα ἐπηκολούθησε, κάτου ἐκεῖ, σὰν ἀνάβρασμα ποταμοῦ. 'Αλλ' ἐγὼ ποδοπάτησα τὸν λάκκο ἕως ὅτου σταμάτησε ἐντελῶς τὸ σάλεμα...καὶ γι' αὐτὸ πρὸ ὀλίγου εἶδες τὸ σαγῶνι ἐκεῖνο καὶ τὰ δόντια στὸ στόμιο τῆς μποτίλιας!

***

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ βαρῶνος ἔμπηξε ἕνα τόσο ὀξύ, τόσο διαβολικὸ γέλιο, ὥστε ὁ τρόμος μου ἀποκορυφώθηκε. Ἔγυρα προς τὰ πίσω, στὴ ράχη τῆς καρέκλας μου καὶ καθὼς ἔχανα τὶς αἰσθήσεις μου δοκίμασα τὸ φρικτὸ συναίσθημα ὅτι γλυστροῦσα ἀπ' τὴν καρέκλα μου, ἔπεφτα, κυλοῦσα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, φκυαριὲς κρύα τῆς μοῦρρχαν στὸ σβέρκο μου καὶ δυὸ χοντρὲς κυνηγετικὲς μπότες μοῦ ποδοπατοῦσαν τὸ κρανίο...

Ὅταν συνῆλθα, βρέθηκα ὄχι στὸ ὑπόγειο, παραχωμένος ὥς τὸν λαιμό, ἀλλὰ ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι μου καὶ ἐπιμελῶς σκεπασμένος. Δὲν ξέρω ἂν μὲ μετέφερε ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ βαρῶνος ἢ κανένας ὑπηρέτης του. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι εἶχα πυρετὸ ὅλη τὴ νύχτα καὶ ὅτι τὸ πρωὶ ἔφυγα χωρὶς κἂν ν' ἀποχαιρετήσω τὸν βαρῶνο.

Καὶ μόνο ὅταν πῆγα στὸ σπίτι μου, ὁ πατέρας μου, ὄχι δίχως κόπο κατώφθωσε νὰ μὲ πείση ὅτι ὁ βαρῶνος γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ ἐπλάσε ποὺ δὲν εἶχα θελήσει νὰ μείνω περισσότερο μαζύ του, καὶ ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι ἤμουν φοβιτσιάρης, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἐντελῶς φαντασική αὐτὴ ἱστορία.

Παρ' ὅλες τὶς βεβαιώσεις ὥς τόσο τοῦ πατέρα μου, δὲν ξαναπῆγα ποτὲ πιὰ στὸν πύργο τοῦ βαρώνου ντὲ Μωβίλ..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΡΙΚΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

ΠΩΣ ΕΔΡΑΠΕΤΕΥΑΝ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

Η ἱστορία καὶ ἡ δράσις τῆς Σόνιας Περόφσκαγιας. Ὑπὲρ τῆς ἐπαναστατικῆς ἰδέας. Ἡ σύλληψίς της. Πῶς, ἐδραπέτευσε. Ἐνῶ οἱ χωροφύλακες ἐρροχάλιζαν. Ἡ ἀπόδρασις τοῦ ἐπαναστάτου Ντώτς. Ἕνα ἔξυπνο κόλπο. Στὰ λουτρά. Ὁ χωροφύλαξ ποὺ ἀπέμεινε μὲ τὰ ροῦχα στὸ χέρι!...

Εἶνε γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὅτι καμμιᾶς χώρας τὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ δὲν περιέχουν τόσες πολλὲς μιὰ καὶ τόσο ἔξυπνες ἀποδράσεις φυλακισμένων ὅπως τῆς Τσαρικῆς Ρωσσίας. Τὶς περισσότερες καὶ τὶς πειὸ μαστοριὲς ἀπὸ τὶς ἀποδράσεις αὐτὲς τὶς ἐπεχείρησαν οἱ λεγόμενοι «πολιτικοὶ ἐγκληματίαι» δηλαδὴ τὰ μέλη τῶν ὁμάδων ἢ τῶν κομμάτων ποὺ ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς Τσαρικῆς ἀπολυταρχίας. Οἱ φυλακὲς τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Τσάρων ἐστέγαζαν χιλιάδες τέτοιων ἐπαναστατῶν ποὺ ἡ μόνη τους ἔννοια ἦταν ἡ ἐξεύρεσις ἑνὸς ὁποιουδήποτε τρόπου ἀποδράσεως γιὰ νὰ ξαναρχίσουν καὶ πάλιν τὸ ἔργο τους.

Ἡ πειὸ ἁπλὴ ἀλλὰ κ' ἡ πειὸ χαρακτηριστικὴ δραπέτευσις πολιτικοῦ ἐγκληματίου εἶναι χωρὶς ἄλλο τῆς Σόνιας Περόφσκαγιας, ποὺ ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν ὀργάνωσε τὴν δολοφονία τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' στὰς 13 Μαρτίου 1881.

Ἡ Σόνια Περόφσκαγια ἦταν κόρη τῆς ἀνωτάτης ρωσσικῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ πατέρας της ἐπὶ πολλὰ χρόνια διετέλεσε γενικὸς κυβερνήτης τῆς Πετρουπόλεως. Ἐξαιρετικὰ ἐξυπνη, μὲ πολὺ εὐαίσθητη καρδιὰ ἀλλὰ καὶ μὲ ἀτσαλένια θέλησι καὶ ἐνεργητικότητα ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι της ὅταν ἦταν 16 χρονῶν καὶ ρίχτηκε σὴν ἐπαναστατικὴ πάλη. Σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ χρονῶν συνελήφθη γιὰ πρώτη φορά, ἀλλὰ χάρις στὰ μέσα ποὺ διέθετε ἀπελευθερώθη δυνάμει προσωπικῆς διαταγῆς τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου. Ἡ Σόνια μόλις ἀπεφυλακίσθη ἐξακολούθησε τὴν ἐπαναστατικὴ της προπαγάνδα καὶ στὰ 1878 συνελήφθη καὶ πάλιν σὴ Νότιο Ρωσσία. Τὴ φορὰ αὐτὴ τῆς ἐπεβλήθη ὡς τιμωρία ἡ ἐξορία σὴ Β. Ρωσσία. Ἂν καὶ κατὰ τὸ ταξεῖδι της πρὸς τὸν τόπο τῆς ἐξορίας τῆς παρουσιάστηκαν πολλὲς εὐκαιρίες νὰ δραπετεύσῃ, ἐν τούτοις δὲν τὸκανε, γιατὶ οἱ δύο χωροφύλακες ποὺ τὴν συνώδευαν τῆς φέρθηκαν μὲ τόσο καλὸ τρόπο ὥστε δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθοῦν δυὸ ἄθῶοι ἄνθρωποι. Ὅταν ὅμως σ' ἕνα σταθμὸ οἱ δυὸ αὐτοὶ χωροφύλακες τὴν παρέδωσαν σὲ ἄλλους ποὺ ἄρχισαν εὐθὺς ἀμέσως νὰ τῆς φέρονται βάρβαρα, ἡ Σόνια σκέφτηκε ὅτι δὲν εἶχε καιμμὰ ὑποχρέωσι νὰ φανῇ καὶ σ' αὐτοὺς ἱπποτικὴ κ' ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης εὐκαιρίας ποὺ θὰ τῆς ἔδιδετο γιὰ νὰ δραπετεύσῃ.

Ἡ συνοδεία διενυκτέρευσε τὸ ἴδιο βράδυ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Τσούτωφ. Οἱ δυὸ συνοδοί της χωροφύλακες κοιμήθηκαν στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὴ Σόνια, ὁ ἕνας κοντὰ στὸ παράθυρο κ' ὁ ἄλλος μπρὸς στὴ πόρτα. Ἡ Σόνια πλάγιασε πάνω σ' ἕνα ξύλινο μπάγκο κ' ἔκανε πὼς τὴν πῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος, γιατὶ ὅπως ἔλεγε ἀπὸ πρίν στοὺς χωροφύλακες, ἦταν πολὺ κουρασμένη. Οἱ χωροφύλακες ἀνύποπτοι καὶ μὴ φανταζόμενοι ποτὲ ὅτι μέσα στὸ αἰσθητικὸ ἐκεῖνο κοριτσίστικο κορμὶ κρύβονταν θάρρος ἀντρίκιο καὶ θέλησι ἀκατάβλητη τὤρριξαν στὸν ὕπνο. Ὅταν ἡ νεαρὴ ἐπαναστάτρια βεβαιώθηκε ὅτι οἱ φύλακές της κοιμόνταν βαθειά, σηκώθηκε μὲ προσοχή, τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα, δρασκέλισε ἐκεῖνον ποὺ κοιμόταν μπρὸς σ' αὐτή, τράβηξε ἤσυχα-ἤσυχα τὸν σύρτη ἄνοιξε καὶ βρέθηκε στὸ διάδρομο. Χωρὶς καθόλου νὰ χάση τὴ ψυχραιμία της ξανάκλεισε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε στὸ δρόμο. Γιὰ νὰ μὴν δώση δὲ ὑπόνοιες σὲ κανένα δὲν πῆγε ν' ἀγοράση εἰσιτήριο γιὰ τὸ τραῖνο, ἀλλὰ χώθηκε σ' ἕνα βαγόνι μιᾶς ἐμπορικῆς ἁμαξοστοιχίας καὶ κατέβηκε κουφὰ σ' ἕναν ἄλλο σταθμὸ ἑκατὸ βάρδια μακρύτερα. Ἐκεῖ μπῆκε στὴν ἁμαξοστοιχία ποὺ πήγαινε στὴ Πετρούπολι ὅπου καὶ ἔφτασε τὸ ἄλλο βράδυ τῆς δραπετεύσεώς της.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ δολοφονία Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' στὴν ὁποία ὅπως εἴπαμε ἡ Σόνια ἔπαιξε τὸν σπουδαιότερο ρόλο, ἡ Πετρούπολις εἶχε μεταβληθεῖ σὲ στρατόπεδα καὶ περισσότερα ἀπὸ ὀχτακόσια πρόσωπα εἶχαν ριχτεῖ στὶς φυλακές,σὲ διάστημα δυὸ ἡμερῶν! Ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν συντροφῶν τῆς ἐπαναστάτριας νὰ τὴν πείσουν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πετρούπολι γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ ἔμειναν ἄκαρποι μπρὸς στὸ ἀκατάβλητο θάρρος της. Ἔννοοῦσε νὰ μείνῃ στὴν τόσο ἐπικίνδυνη γι' αὐτὴν πόλι καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προπαγάνδα της, ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς κινδύνους. Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς ἡμέρες κ' ἕνας ἀστυνομικὸς τὴν ἀνεγνώρισε στὸν πειὸ κεντρικὸ δρόμο τῆς Πετρουπόλεως καὶ τὴν συνέλαβε.Τὴ φορὰ αὐτὴ τὴν ἐκράτησαν στὰς φυλακὸς Πετρουπόλεως καὶ στὶς 15 Ἀπριλίου τοῦ 1881 τὴν ἐκρέμασαν μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους συνομότες!...

***

Ἐπίσης κ' ἡ ἀπόδρασι ἑνὸς ἄλλου ἐπαναστάτου, τοῦ Λέων Ντώτς, ἀπὸ τὶς Τσαρικὲς φυλακὲς εἶνε πραγματικὰ ἔξυπνη καὶ ἁπλῆ. Ὁ Λέων Ντώτς ὑπηρετοῦσε σ' ἕνα σύνταγμα πεζικοῦ ὡς «ἐθελοντής». Ὁ ὅρος ἐθελοντὴς ἐδῶ δὲν ἔχει τὴν ἔννοια ποὺ δίνουμε ἐμεῖς στὴ λέξι αὐτή. Ἐθελονται λέγονταν τὰ παιδιὰ τῶν μεσαίων τάξεων, ἐπὶ Τσάρου, στὴ Ρωσσία, ποὺ λόγῳ τῆς κοινωνικῆς των θέσεως ὑπηρετοῦσαν μόνον ἓξ μῆνες στὸ στρατό, ἐνῶ ἡ θητεία τῶν παιδιῶν τῶν μουζίκων καὶ τῶν ἄλλων κατωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων ἔρτανε πολλὲς φορὲς στὰ ἓξ καὶ ἑπτὰ χρόνια!

Ὁ Ντώτς ἦταν φύσις ἀνήσυχος, τἄβαζε μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς μιλοῦσε στὸν ἐνικὸ καὶ διαρκῶς δημιουργοῦσε ἐπεισόδια. Κάποτε γιὰ νὰ βοηθήσει τὴν ἀπόδρασιν μερικῶν πολιτικῶν καταδίκων ἔλλειψε πέντε ἡμέρες ἀπὸ τὸ σύνταγμά του. Αὐτὸ χρησίμευσε ὡς ἄφορμὴ στοὺς ἀξιωματικούς του νὰ τὸν παραπέμψουν στὸ στρατοδικεῖο. Ὁ Ντώτς ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ στρατοδικείου θὰ ἦταν αὐστηρά. Γι' αὐτὸ ἀπ' τὴ πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ ζήτησε—ἔχοντας τὸ σκοπὸ ν' ἀποδράσῃ—νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ λουσθῇ. Τὸν ὡδήγησαν πράγματι στὰ δημοτικὰ λουτρὰ τῆς πόλεως, μὲ συνοδεία τριῶν στρατιωτῶν.

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς τοῦ Ντώτς ὅταν ἔφτασαν στὰ δημοτικὰ λουτρά, οἱ δυὸ ἔμειναν ἀπ' ἔξω φυλάγοντας κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ παράθυρα τοῦ προθαλάμου τῶν λουτρῶν. Ὁ τρίτος μπῆκε μέσα στὸν λουτρῶνα μαζὶ μὲ τὸν Ντώτς.

Ἐκεῖ ὁ Ντώτς γδύθηκε, ἔδωσε τὰ ροῦχα του στὸ στρατιώτη ποὺ τὸν συνόδευε, καὶ ποὺ δὲν φανταζόταν ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ σκάση ὁλόγυμνος, καὶ πέρασε στὸ διαμέρισμα ποὺ βρισκόντουσαν οἱ μπανιέρες. Στὸ διαμέρισμα αὐτὸ περίμενε τὸν Ντώτς ἕνας σύντροφός του, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει προτήτερα βαστάζοντας ἕνα πακέτο μὲ ροῦχα πολιτικά. Ὁ Ντώτς χωρὶς νὰ χάση οὔτε λεπτὸ φόρεσε τὰ ροῦχα αὐτά, κατέβασε ὅσο μποροῦσε χαμηλὰ τὸ μεγάλο μαλλιαρὸ ρούσσικο σκοῦφο του, ξαναβήκε στὸ σωμὸ τοῦ λουτρῶνα καὶ ἀφοῦ ἔφυγε ὁ σύνοδός του στρατιώτης μὲ τὰ ροῦχα του στὸ χέρι, πέρασε μπροστά του ἀτάραχος κ' ἔφυγε!...

Ὁ δυστυχισμένος στρατιώτης δὲν κατάλαβε τὸ παιχνίδι ποὺ παίχθηκε εἰς βάρος του. Βλέποντας νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὶς μπανιέρες ἕνας καθὼς πρέπει πολίτης, τοῦ ἄνοιξε τὴ πόρτα μοναχὸ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΝΟΡΜΑΝ ΚΙΝΓΚΣΤΟΝ

ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ ΚΥΝΗΓΙ

Νὲ μιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομή μας στὴ δυτικὴ Ἀφρική, ἀφθάσαμ' ἕνα βράδυ, ἡ γυναῖκα μου Σουζάννα κ' ἐγώ, στὸ ἀγροκήπιο τοῦ Μπόερ Βὰν Ντόρτεν. Ὁ οἰκοδεσπότης μόλις κατάλαβε πῶς εἶμαστε ξένοι μᾶς ἄνοιξε.

Τοῦ εἶπα ποιοὶ εἶμαστε κ' ἔδειξε μεγάλη χαρά.

— Εἶμαστε πολὺ εὐτυχεῖς ποὺ σᾶς δεχόμαστε, εἶπε. Πατριῶτες σας ἐπάνω ἔρχονται σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη!

Μᾶς ἐπιπρουσίασε ἔπειτα τὴν οἰκογένειά του, τὴ γυναῖκα του, τὰ ἑπτά του ἀγόρια καὶ τὰ τέσσερα κορίτσια. Κοντά τους ἐπεράσαμε μι' βραδυὰ ἀληθινὰ μαγευτική. Ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ἄνδρες μιλούσαμε γιὰ κυνήγια, τὰ κορίτσια εἶχαν ξετρελλαθῆ μ' ἕνα κόκκινο φόρεμα τῆς γυναίκας μου κ' ἄρχισαν νὰ φλυαροῦν γιὰ μόδες.

Μιὰ στιγμὴ ἐκύτταξα τὰ κυνηγετικὰ τρόπαια ποὺ εἶχε ὁ οἰκοδεσπότης κρεμασμένα στοὺς τοίχους τῆς τραπεζαρίας. Μοῦ ἔκανε ξεχωρισὴν ἐντύπωσι ἕνα ἀπὸ αὐτά, ποὺ ἦταν πολὺ παράξενο.

— Τὶ εἶνε αὐτό; εἶπα.

— Τὸ κρανίο ἑνὸς «γκνοῦ» μοῦ ἀπάντησε.

— Ἑνὸς «γκνοῦ»; Πρώτη φορὰ ἀκούω γιὰ τέτοιο ζῷο κ' ἂς γύρισα ὅλη τὴν Ἀφρική!

— Σὲ ἄλλα μέρη εἶνε πολὺ σπάνιο. Ἐδῶ μόνο ἔχουμε πολλά. Οἱ ἰθαγενεῖς τὰ λένε «γκνοῦ» κ' ἐμεῖς δὲν τοὺς βρήκαμε ἄλλη ὀνομασία. Αὐτὰ τὰ ζῷα εἶνε πολὺ παράξενα, λίγο ἀπ' ὅλα. Ἔχουν κέρατα ἐλαφιοῦ, πόδια ζαρκαδιοῦ, πρόσωπο βοδιοῦ, κοῦμι ἀλόγου καὶ ἡ οὐρά τους τελειώνει σὲ μιὰ φούντα ἄσπρη ἢ μαύρη...

— Τὰ κυνηγᾶτε;

— Τακτικά. Τὸ κρέας τους εἶνε πρώτης τάξεως κ' ἀπὸ τὸ δέρμα τους κάνουμε χίλια δυὸ πράγματα...

— Σ' ἐξορκίζω, φίλε μοῦ, κάνε μοῦ τὴ χάρι νὰ κυνηγήσουμε μαζὶ τὰ παράξενα αὐτὰ ζῷα!

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι. Ἂν θέλῃς, μάλιστα, φεύγουμε αὔριο τὸ πρωΐ...

— Εὐχαριστῶ!

— Θὰ ἔλθουν, ὅμως, μαζί μας καὶ τὰ ἐφτὰ παιδιά μου. Εἶνε ἀπαρατήτητα, γιατὶ τὰ «γκνοῦ» εἶνε πολὺ καχύποπτα...

— Ὅπως θέλετε σεῖς. Νὰ πῶ, λοιπόν, κ' ἐγὼ τῆς κυρίας μου νὰ εἶνε ἕτοιμη.

— Πῶς; Ἡ κυρία Λαρτιὲ θὰ μᾶς συνοδεύσῃ;

— Καὶ λιοντάρια ἀκόμα ἔχουμε κυνηγήσει μιζί. Θὰ τὸ θεωροῦσε λοιπὸν προσβολὴ ἂν τὴν ἀφήνομε ἐδῶ!

Ἴτσι ἐμείναμε σύμφωνοι καθ' ὅλα.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκωθήκαμε πρωΐ-πρωΐ, ἐπρογευματίσαμε βιασικὰ καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἔρημο, μαζὶ μὲ δυὸ Κάφρους, ὑπηρέτας ἐκείνου ποὺ μᾶς φιλοξενοῦσε.

Ὕστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἔφιππη πορεία, ὁ Βὰν Ντόρτεν ἔστειλε ὡς πρόσκοπο μπροστὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς γυιοὺς του, γιατὶ εἶχαν φαγῆ ἀρκετὰ ἴχνη τῶν παράξενων ζῴων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κυνηγήσουμε.

Σὲ λίγο γύρισε πίσω ὁ νεαρὸς Μπόερ καὶ μᾶς εἰδοποίησε, ὅτι ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ «γκνοῦ» ἔβοσκε ἥσυχα-ἥσυχα δυὸ μίλια πρὸς βορρᾶν.

— Νὰ πᾶμε ἀμέσως! εἶπε ὁ Βὰν Ντόρτεν.

Ἀφοῦ μᾶς ἔδωκε μερικὲς ὁδηγίες, ἔστειλε τὰ ἑπτὰ παιδιά του κ' ἕναν ἀπὸ τοὺς Κάφρους νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο κύκλο γιὰ νὰ πέσουν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κοπαδιοῦ. Ἐμᾶς πάλι μ' ἰς παρέσυρε ἀνάμεσα ἀπὸ διάφορα χαμόκλαδα, ποὺ ὅσο ἐπροχωροῦσαμε ἐγίνοντο πυκνότερα. Τὰ ἀλογά μας ἐπροχωροῦσαν μὲ μεγάλο κόπο. Ἐπρότεινα τότε:

— Γιατὶ νὰ μὴν ξεπεζέψουμε καὶ νὰ σύρουμε τ' ἀλογά μας ἀπὸ τὰ χαλινάρι;

— Ὄχι, γιὰ τὸ θεό! εἶπε ὁ Μπόερ. Τὰ «γκνοῦ», εἶνε φοβεροὶ δρομεῖς κ' ἂν θέλουμε νὰ κάνουμε ἕνα κυνῆγι ποὺ ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο, πρέπει νὰ μείνουμε καβάλλα, ὅσο μεγάλες κ' ἂν εἶνε ἡ δυσκολίες ποὺ ἀπαντοῦμε!

Ἐπροχωροῦσαμε, λοιπὸν, σιγὰ-σιγά. Σὲ λίγα λεπτὰ, ὁ ἄλλος Κάφρος ποὺ εἶχε μείνει μαζί μας, ἔκαμε σημάδι νὰ σταματήσουμε καὶ εἶπεν ἀπλούστατα:

— Γκνού!

— Σταθήκαμε τότε ὄρθιοι ἐπάνω στοὺς ἀναβολεῖς μας. Καὶ κυττάξαμε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά. Εἶδα τότε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα θεάματα ποὺ ἀντίκρυσα σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ τῆς Ἀφρικῆς ποὺ εἶχα κάνει. Καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀπ' τὰ παράξενα ἐκεῖνα ζῷα ἔβοσκαν ἥσυχα-ἥσυχα σὲ μιὰ μεγάλη κοιλάδα. Ἐξεχωρίσαμε ἀμέσως τ' ἀρσενικὰ ἦσαν πολὺ σκούρου καφετιοῦ χρώματος καὶ ψηλότερα στὸ ἀνάστημα. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐστέκοντο παράμερα, μὲ τεντωμένα τ' αὐτιά σου νὰ παραμόνευαν.

— Πρέπει νὰ προχωροῦμε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ νὰ παραμένουμε νὰ φθάσουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὰ παιδιά μου, εἶπε ὁ Βὰν Ντόρτεν. Τὰ «γκνοῦ» θὰ τὰ χάσουν ἄμα χτυπηθοῦν ἀπὸ δυὸ μεριές!

Ἐπεριμένα με ἀγωνία. Ἔκανε μεγάλη ζέστη καὶ ἡ γυναῖκα μου μια στιγμὴ ἔβγαλε τὸ γκρίζο μαντό της κ' ἔμεινε μὲ τὸ κόκκινο κορσάζ. Αὐτὸ δὲν τὸ παρετήρησε ὁ ξεναγός μας, ἀλλὰ ἐγώ, ὅμως, δὲν ἔδωκα καμμιὰ σημασία, γιατὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ, πῶς σὲ λίγο τὸ ἀρελές ἐκεῖνο κίνημα τῆς γυναίκας μου θὰ ἐπροκαλοῦσε μιὰν ἀφάνταστη τραγῳδία.

— Ἑτοιμασθῆτε, εἶπε ξαφνικὰ ὁ γέρο-Μπόερ. Βλέπω μιὰ μικρὴ κίνηση στὴν ἄκρη τοῦ ποιμνίου. Τὰ ζῷα φαίνονται ἀνήσυχα. Φαίνεται πῶς θὰ ἔννοιωσαν τοὺς γυιοὺς μου... Τώρα πρέπει νὰ χυμήξουμε ὁλοταχῶς ἐπάνω στὰ «γκνοῦ» κ' ἐγὼ θὰ καλπάζουν νὰ τοὺς ρίξουμε ὅσους μποροῦμε περισσότερους πυροβολισμούς!

Ἐσπηρουνιάσαμε γρήγορα τὰ ἄλογά μας, βγήκαμε ἀπ' τὰ χαμόκλαδα καὶ ὡρμήσαμε στὴν πεδιάδα, σὲ λίγων ἑκατοντάδων μέτρων ἀπόσταση ἀπὸ τὰ «γκνοῦ», ποὺ τὰ χάσανε ἀμέσως. Τὴν ἴδια στιγμὴ φανήκανε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Βὰν Ντόρτεν καὶ λυκοὶ τουφεκισμοὶ μᾶς ἔδωκαν νὰ ἐννοήσουμε, πῶς εἶχαν ἀρχίσει τὸ κυνῆγι.

Τὰ ζῷα, κατατρομαγμένα, δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ πάνε, τὶ νὰ κάνουν, ἐσφίγγοντο τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ξεφύγουν πρὸς βορρᾶν.

Ξαφνικὰ ὁ Βὰν Ντόρτεν εἶδε τὴν γυναῖκα μου τὴ Σουζάννα ποὺ ἐκάλπαζε καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ ἐμᾶς καὶ εἶχε σκοτώσει μὲ τὴ καραμπίνα της ἕνα ζῷο. Ὁ Μπόερ ξαφνιάστηκε ἀμέσως καὶ μοῦπε κατατρομαγμένος:

— Τραβῆχτε τὴ γυναῖκα σας μιὰ ὥρα ἀρχήτερα μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ κυνηγιοῦ, γιατὶ διαφορετικὰ κινδυνεύει ἡ ζωή της.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησα γεμάτος ἐκπλήξη.

— Γιατὶ φορεῖ κόκκινο κορσάζ. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν τὸ παρετήρησε ἐγκαίρως. Τὰ «γκνοῦ», ἐμμος, ποὺ εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνα, γίνονται ἔξω φρενῶν, σὰν τοὺς ταύρους, ἂν μὲ κάποιο τρόπο ἀντικρύσουν κόκκινο χρῶμα!

Δὲν ἐστάθηκα ν' ἀκούσω περισσότερα. Ἔσπηρουνιασα τὸ ἄλογό μου καὶ προσπάθησα, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ «γκνοῦ» νὰ φθάσω τὴ γυναίκα μου.

Ἡ Σουζάννα εἶχε σκοτώσει κ' ὅλας τὸ δεύτερο ζῷο, ἔτσι ἐξαφνικά, ἕνα μεγάλο ἀρσενικό, ποὺ εἶδε τὸ κόκκινο κορσάζ τῆς, χύθηκε κατ' ἐπάνω της μαζὶ μὲ τρία ἄλλα, ποὺ τὸ ἀκολούθησαν σὲ λίγο. Ἐπυροβόλησα τότε νευρικὰ καὶ τὰ τέσσερα, μὰ ἕνα μόνο, δυστυχῶς σκοτώθηκε.

Ἐσπηρούνιασα τότε περισσότερο τὸ ἄλογό μου κ' ἔφθασα κοντὰ στὴ γυναῖκα μου, ποὺ δὲν εἶχε πάθει ἀκόμα τίποτε. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ πυροβολήσω ἄλλη μιὰ φορά. Ἐκείνη, ὅμως, τὴ στιγμὴ τὸ ἄλογό μου ἐτρόμαξε κ' ἔκανε ἕνα πήδημα. Ἔπεσα κατάχαμα καὶ χωρὶς νὰ τὸ περμένω βρέθηκα κατὰ γῆς, ἐνῶ τὸ πόδι μου ἔμεινε μπλεγμένο στὸν ἀναβολέα. Τὸ ἄλογο τότε ποὺ ἄρχισε νὰ φεύγῃ ὁλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας μου, μ' ἐσερνε στὴ γῆ...

Τὰ τρία ἀρσενικὰ «γκνοῦ» ποὺ εἶχαν γίνῃ μανιῶδη πειθήνιοι ἀκολουθοῦσαν δύο μέτρα ξοπίσω μου καὶ κάποτε μὲ πλησίαζαν τόσο, ὥστε, μ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ τὴ ζάλη μου, αἰσθανόμουν τὴν ἀναπνοὴ τῶν ἀναπνοῶν τους πρόσωπό μου τὸ θερμὸν ἀχνὸ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὰ στόματά τους.

Ἀνάμεσα στὸν τρελλὸ αὐτὸ δρόμο, μὲ τὸ κορμί μου κατακαταμένο καὶ ξεσχισμένα τὰ φορέματά μου, μπόρεσα, ἐπὶ τέλους, ν' ἀρπάξω τὸ πιστόλι μου καὶ ἀδιάσταχτα ἐσημάδεψα τὸ ἄλογό μου. Τὸ φτωχὸ ζῷο ἔπεσε νεκρὸ, ἐνῷ ἐμένα ἔπαυσε τὸ μαρτύριό μου. Ἀνασηκώθηκα μὲ δυσκολία, γεμάτος αἷμα καὶ σκόνη. Τὰ τρία «γκνοῦ» ἐπέρασαν δίπλα μου χωρὶς νὰ μὲ πειράξουν, γιατὶ ἦταν πάντα γοητευμένα ἀπὸ τὸ κόκκινο κορσὰζ τῆς γυναίκας μου.

Ἡ φτωχή μου ἡ Σουζάννα τὰ εἶχε χαμένα πειὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δεκτῆ τὴ μικρὴ ἀραβικὴ φοραδίτσα τῆς. Ἐπιτέλους, χωρὶς ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Βὰν Ντόρτεν ἐλοξοδρόμησεν ἔγκαιρος, ἔφθασε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴ βολὲς τοῦ ὅπλου του καὶ ἔξάλωσε καὶ τὰ τρία ἐξαγριωμένα ζῷα. Ἀδειασε ἀλλὰ τὴ βολὲς τοῦ ὅπλου του καὶ ξάλωσε καὶ τὰ τρία «γκνοῦ» τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου νεκρά.

Ἦταν καιρός. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἡ Σουζάννα ἐλιποθύμησε καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό της.

Ἀλλάφρω; ἐντελῶς γιὰ τὶς πληγές μου ἔτρεξα κοντὰ στὸν ἀναίσθητο τῆς; γυναίκας μου, ὁ ὁποῖος γονατιστὸς κοντά της προσπαθοῦσε νὰ τὴ ρίξῃ στὸ στόμα λίγες σταγόνες οὐΐσκι.

Τὸ ὑπόλοιπο κοπάδι ἔφευγε μακρυά, ἐνῶ στὸν τόπο τοῦ κυνηγιοῦ εἶχαν μείνει καμμιὰ εἰκοσαριὰ ζῷα νεκρά.

Σὲ λίγο μᾶς ἔφθασε καὶ ὁ Βὰν Ντόρτεν.

— Μὰ πῶ; ἔγινε αὐτό, ἐρώτησε, ἐνῶ ἡ κυρία Λαρτιὲ ἦταν ἀνεμπόδιστη γκρίζα στὴν ἀρχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, νὰ βρεθῆ ξαφνικὰ νυμφὴ κοκκινα, τὴ στιγμὴ ἴσα-ἴσα ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποφύγουμε αὐτὸ τὸ χρῶμα;

Ἐξήγησα στὸν ξεναγό μας ὅτι αἰτία ἦταν ἡ μεγάλη ζέστη. Τότε ὁ Μπόερ εἶπε:

— Εἶσαστε τυχεροὶ ποὺ τὴν γλυτώσατε τόσο φτηνά! Μὰ τὴν ἀλήθεια μου, τέτοιο φοβερὸ κυνῆγι δὲν εἶχα κάνει ἐγώ; τούρα! Ἐκεῖνο τὰ παιδιὰ τοῦ Βὰν Ντόρτεν καὶ οἱ δύο Κάφροι ἔμεναν ἐδῶ τόσον γιὰ νὰ προστατεύουν τὰ σκοτωμένα «γκνοῦ» ἀπὸ πιθανὲς ἐπιθέσεις τῶν υἱῶν, ἐμεῖς ἐγυρίσαμε στὸ ἀγροκήπιο γιὰ νὰ στείλουμε ἀμάξια νὰ παραλλάβουν τὸ κυνῆγι μας. Καὶ ὅταν ἔφθασε ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες, ἀφοῦ ἔκλεισαν ἡ πληγές μου, ἐφύγαμε γιὰ τὸ Κεϊπτάουν, ἐφθάσαμε μαζὶ μας καμμιὰ δεκαριὰ κρανία ὄμορφα ἐκεῖνα ποὺ εἶχα θαυμάσει στὴν τραπεζαρία τοῦ γέρο-Μπόερ. Στολίζουν τώρα τὸ γραφεῖο μου στὸ Παρίσι καὶ μᾶς θυμίζουν τὸ δραματικὸ κυνῆγι ποὺ ἐκάναμε μιὰ ἡλιόλουστη μέρα στὴ δυτικὴ Ἀφρική.

Νόρμαν Κίνγκστων

Τὸ ἄλογό μου μ' ἔσερνε στὴ γῆ...

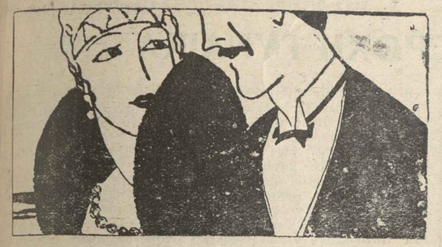

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ἡ «Λουζιτάνια», τορπιλλισθεῖσα ἀπὸ ἕνα γερμανικὸ ἀεροφίλιο, βυθίζεται. Στὴν γέφυρα τοῦ βαπορι ῦ βρίσκονται δυὸ ἐφφίλια, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας κλαίει. Ὁ ἄλλος τότε, τοῦ λέει:

— Τὶ κάθεσαι καὶ κλαῖς, βρὲ ἀδερφέ;... Μήπως εἶνε δικό σου τὸ καράβι;...

***

Ὁ Ἰσαὰκ εἶνε πλαγιασμένος κοντὰ στὴ γυναῖκα του. Μολονότι δὲ εἶνε περασμένη ἡ ὥρα, ἡ Σάρα, τὸν ἀκούει νὰ στριφογυρίζῃ ἀνασταίνοντας στὸ κρεββάτι.

— Μὰ τὶ ἔπαθες τέλος πάντων Ἰσαάκ; τοῦ λέει μὲ ἀνησυχία. Γιατὶ στριφογυρίζεις ἔτσι;... Ἔχεις τίποτε μπελάδες;

— Ὄχι. Δὲν ἔχω μπελάδες.

— Τότε γιατὶ δὲν κοιμᾶσαι;

— Δὲν ἔχω τίποτα σοῦ λέω.

— Ἰσαάκ, λὲς ψέμματα. Πές μου τὶ σὲ βασανίζει.

— Ἴδιο λοιπόν: Αὔριον εἶνε ἡ 31 τοῦ μηνός..

— Ἔ, ναί, εἶνε ἡ 31. Κι' ὕστερα;

— Ξέρεις τὸν Ρόβερτο Μπλοὺμ ποὺ κατοικεῖ ἀπέναντι;

— Ναί, λοιπόν;

— Ἔ, αὔριο λήγει τὸ γραμμάτιο τῶν 5.000 φράγκων ποὺ τοῦ ὀφείλω.

— Ἔ. καὶ τὶ μ' αὐτό;

— Πῶς, «τὶ μ' αὐτό»;;.. Δὲν ἔχω πεντάρα τσακιστὴ ἐπάνω μου...

— Ἀχ. βρὲ ἀδερφέ! Καὶ γι' αὐτὸ δὲν κοιμᾶσαι;...

Ἡ Σάρα σηκώνεται ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ φωνάζει:

— Μπλούμ! Μπλούμ!

Ὁ Μπλοὺμ βγαίνει στὸ παράθυρό του.

— Τὶ συμβαίνει Σάρα; Μήπω; εἶνε ἀρρωστος ὁ Ἰσαάκ;

— Ὄχι.

— Μήπως ἔπασε φωτιὰ τὸ σπίτι σας;

— Οὔτε... Δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο... Ὁ Ἰσαὰκ πρόκειται νὰ σοῦ ἐξοφλήσῃ ἕνα γραμμάτιο πέντε χιλιάδων φράγκων, δὲν εἶν' ἔτσι;...

— Ναί.

— Ἔ, λοιπόν, δὲν θὰ στὸ ἐξοφλήσῃ, γιατὶ δὲν ἔγει πεντάρα!

Ἡ Σάρα κλείνει κατόπιν τὸ παράθυρο καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄνδρα της τοῦ λέει:

— Ὡς τώρα δὲν μποροῦσες νὰ κοιμηθῆς ἐσύ... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κλείσῃ μάτι ὅλος τὸ πρωΐ ὁ Μπλούμ'..

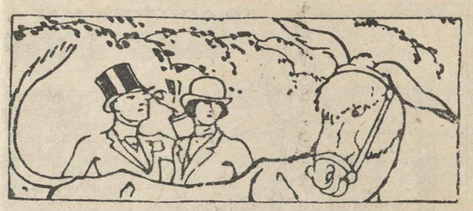

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μαλὲρμπ καὶ τὸ κρύο. Τί ἔκανε γιὰ νὰ μὴ κρυώνῃ. Δώδεκα ζευγάρια κάλτσες, δεκατέσσερα πουκάμισσα!.... Ἕνας μεγαλοφυὴς ἀστυνομικός. Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ Ντὲ Σαρτίν. Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμῖνος ὁ παμφάγος!... Ἡ φιλαργυρία τοῦ Βεσπασιανοῦ. Τὸ ὕψος τῶν θαλασσίων κυμάτων.

Ὁ περίφημος γάλλος ποιητὴς Μαλέρμπ ἦταν τρομερὰ εὐαίσθητος στὸ κρύο. Τὸν χειμῶνα φοροῦσε τόσα ζευγάρια μαῦρες κάλτσες, ὥστε, γιὰ νὰ μὴ κάνῃ λάθος καὶ φορέσῃ περισσότερες στὸ ἕνα πόδι ἀπὸ τἄλλο, κάθε φορὰ ποὺ φοροῦσε ἀπὸ μιὰ κάλτσα ἔριχνε κ' ἀπό...μιὰ κοκκάλινη μάρκα μέσα σ' ἕνα πατάκι! Ὁ φίλος του Ρακὰν τὸν συνεβούλευσε κάποτε, γιὰ νὰ μὴν κάνῃ λάθος νὰ βάζῃ σὲ κάθε ζευγάρι κάλτσας καὶ μιὰ μεταξωτὴ χρωματιστὴ ταινία μὲ ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Τὴν ἑπομένη, μόλις ὁ Μαλέρμπ συνήντησε τὸν φίλο του, τοῦ εἶπε:

—Φορῶ ἕως τὸ Λ!...

Μὲ τὴν φράση αὐτὴ ἐννοοῦσε ὅτι εἶχε φορέσει 12 ζευγάρια κάλτσες!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κάλτσες, ὁ Μαλὲρμπ φοροῦσε συνήθως καί... δεκατέσσερα πουκάμισα!...

***

Ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους ἀστυνομικοὺς ἀπ' ὅσους ἀναφέρουν τὰ ἀστυνομικὰ χρονικὰ ἦταν ὁ κ. ντὲ Σαρτίν, διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ ντὲ Σαρτὶν εἶχε κατορθώσει νὰ ὀργανώσῃ ἕνα τόσο περίπλοκο δίχτυ ἀστυνομικῶν ἀνταποκριτῶν καὶ πρακτόρων, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ παραμικρὴ πληροφορία τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ.

Ὡς παράδειγμα ἀρκεῖ νἀναφέρουμε τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Κάποτε, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Αὐστρίας, τοῦ ἔγραψε ἀπ' τὴ Βιέννη καλώντας τον νὰ συλλάβῃ ἕναν ἐπικίνδυνο κακοῦργο, ὁ ὁποῖος, εἶχε καταφύγει στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ διευθύνῃ μία συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ κ. ντὲ Σαρτὶν ἀπήντησε στὸν αὐστριακὸν ὑπουργὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον καταζητοῦσε δὲν βρισκόταν στὸ Παρίσι ἀλλά...στὴν Βιέννη, ὅτι κατοικοῦσε σὲ ἕνα σπίτι τῶν περιχώρων, ἀνέφερε δὲ συγχρόνως τὶ ὥρες συνήθιζε νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ποῖες μεταμφιέσεις μεταχειρίζετο.

Ὅλες ἡ πληροφορίες αὐτὲς ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς, καὶ ὁ ἔνοχος συνελήφθη!...

***

Ὁ πλέον κοιλιόδουλος ἄνθρωπος ἀπ' ὅσους ἀναφέρει ἡ ἱστορία ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, αὐτοκράτωρ Μαξιμῖνος.

Λένε ὅτι ἡ κοιλιοδουλία του ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νὰ καταβροχθίζῃ στὸ καθημερινό του γεῦμα 40 λίβρες κρέατος καὶ νὰ πίνῃ ἕναν «ἀμφορέα κρασιοῦ!...

***

Οἱ γερουσιαστὰ κάποιας Ἰταλικῆς πόλεως, ἀνήγγειλαν κάποτε στὸν αὐτοκράτορα Βεσπασιανὸ, ὅτι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τοῦ ἀνεγείρουν ἕναν ἀνδριάντα ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσό.

Ὁ φιλάργυρος τότε αὐτοκράτωρ τοὺς ἀπάντησε ἁπλώνοντάς τους τὴν παλάμη του:

—Ἰδοὺ τὸ βάθρον τοῦ ἀνδριάντος! Δὲν τοποθετεῖτε καλύτερα ἐδῶ τὸν χρυσόν!...

***

Ἔς; τώρα μόνον κατὰ προσέγγισιν μποροῦμε νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς τὸ ὕψος τῶν μεγάλων θαλασσίων κυμάτων. Τώρα τελευταία, ὅμως, κάποιο ἀπρόοπτο γεγονὸς ἔδωκε καλύτερες πληροφορίες σχετικῶς.

Ἡ ὑπηρεσία δηλαδὴ τῶν Φάρων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔλαβε μιὰν ἐνδιαφέρουσα ἔκθεση τοῦ φαρφύλακος τοῦ Τέλλα μους-Ρὼκ τοῦ Ὀρεγκών. Μιὰ θυελλώδη νύχτα ἀλλεπάλληλα κύματα ἔσπασαν τὰ κρύσταλλα τοῦ φάρου καὶ ἔσβησαν τὸ φῶς του.

Ὁ φάρος αὐτὸς; εἶνε κτισμένος σ' ἕνα βράχο, εἰς ὕψος 29 μέτρων καὶ 2ῆ ἑκατοστῶν. Ἡ κορυφὴ τοῦ φάρου βρίσκεται 11 1)2 μέτρα ψηλότερα. Τὰ κύματα, λοιπόν, εἶχαν φθάσει σὲ ὕψος 4 μέτρων! Ὁ φαφυφύλαξ, μάλιστα, βεβαιώνει, ὅτι εἶχαν περάσει καὶ τὸ ὕψος αὐτὸ καὶ ὑπολογίζει ὅτι ἀντίκρυσε κύματα ὕψους 18 1)2 μέτρων!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΡΙΣΑΡ Ο' ΜΟΝΡΟΥΑ

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

—Ποῦ τὴνεύρῆκες ἀλήθεια αὐτὴν τὴν ὑπέροχη γυναίκα. Τὴν ἡμέρα ποὺ θά μοῦ βῆς κ' ἐμένα μάν ὅμοια, εὐχαρίστως κάνω τὸ μέγα πήδημα πρός τὸ ἄγνωστον τοῦ γάμου!

— Τὴν ἐγνώρισα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Καὶ ἡ γνωριμία μας εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία.

Ἔλα, λοιπόν, διηγήσου την.

. . . . . .

Κατά τά μέσα τοῦ μεγάλου πολέμου, τότε πού βρισκόμαστε κλεισμένοι στά χαρακώματά μας, στὴν Καμπανία, καὶ ἡ ὧρες μᾶς ἐφαίνοντο μονότονες καὶ ἐκνευριστικές, θυμᾶσαι πὼς ἀναζητούσαμε, γιά νὰ διασκεδάσουμε λίγο, ἀλληλογραφίες μὲ γυναίκες...

— Ὤ, ὄχι σύ...

— Ἀλήθεια ὄχι ἐγώ. Μοῦ ἔφθαναν τότε τά γράμματα τῆς οἰκογενείας μου, τά γράμματα που μοῦ ἔστελνεν ἡ μητέρα μου, ἡ ἀδελφή μου, ἡ ἐξαδέλφη μου. Ὄχι ἐγώ, ἀλήθεια δὲν εἶχα ἀλληλογραφία μὲ ἄγνωστες, ἀλλά κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας ἕνας καλλιτέχνης πού ἀναζητοῦσε πάντα συγκινήσεις καὶ ἦταν πάντα ἕτοιμος νὰ ἐκτεθῆ στὸν κίνδυνον—σ' ὅλους τοὺς κινδύνους, ἀκόμα καὶ στοὺς ἐρωτικούς.

Αὐτός ζητοῦσε «γουνές» διὰ μέσου τῶν εἰδικῶν στηλῶν τῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων. Τὶς παρατοῦσε ὅμως τὴν μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλην, γιατὶ τὰ ἀσήμαντα λόγια τους τὸν ἐκούραζαν γρήγορα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς «γουνὲς» αὐτὲς ὧς τόσο τὸν αἰχμαλώτησε μὲ τὸ παιγνιδιάρικο γράψιμό της καὶ μὲ τὸν πρωτότυπο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον παρουσίαζε καὶ τὰ πειὸ ἀσήμαντα ἀκόμα γεγονότα. Ἡ ἐπιστολογράφος αὐτὴ λεγότανε Ρόζα Φορτιέ.

Ὡς τὸ τέλος σχεδὸν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐξακολούθησε ἡ ἀλληλογραφία τους. Ὁ Παῦλος, ἔτσι ἐλέγετο ὁ σύντροφός μου, μᾶς ἐδιάβαζε τὰ γράμματα ποὺ ἔγραφεν εἰς τὴν δεσποινίδα Φορτιὲ ὅπως κι' ἐκεῖνα ποὺ λάβαινε ἀπὸ αὐτήν. Καὶ τὰ δυὸ ἦταν γεμάτα ὡραῖες λέξεις.

Κάποτε, ὅταν ἔγινε γνωστὸν, ὅτι τὸ σύνταγμά μας θὰ ἐπήγαινε στὸ Μακεδονικὸ μέτωπο, τῆς ἀνήγγειλε μὲ χαρὰ αὐτὴν τὴν εἴδησι:

«Ἀτρεύω τὰ ταξείδια, τῆς ἔγραφε, *καὶ καταλαβαίνετε πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ φεύγω. Τὸ νὰ γνωρίσω τὴν Ἀνατολήν, θὰ εἶναι ἡ πραγματοποίησις τοῦ καλλίτερου ὀνείρου μου!»*

Ἐκείνη τότε τοῦ ἀπάντησεν:

«Καταλαβαίνω τὸν πόθο αὐτὸ τῆς ἀλλαγῆς ποὺ αἰσθάνεσθε, λυποῦμαι ὅμως γιατὶ θάστε τόσο μακρυὰ καὶ ἐκτεθειμένος χωρὶς ἄλλο σὲ κινδύνους. Ἐγὼ τοὐλάχιστον εὔχομαι νὰ μὴ φύγετε!»

Ἡ εὐχὴ αὐτὴ πραγματοποιήθηκε. Ὁ Παῦλος τῆς ἐξέφρασε ὅλη του τὴ θλίψι. Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε.

«Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ τὰ ταξείδια θὰ σᾶς διηγηθῶ ἐκεῖνα πού ἔκανα ἐγώ. Ἡ ἰδέες μου ἄλλωστε ἐπλησίαζαν νὰ τελειώσουν, καὶ τὰ ταξείδια μου θὰ μοῦ δώσουν «θέμα» ὅπως λένε οἱ δημοσιογράφοι».

Πραγματικῶς τρεῖς ὁλόκληρες μῆνες τοῦ διηγεῖτο στὶς ἐπιστολές της μ' ἐκπληκτικὴ χάρι καὶ ζωηρότητα περιγραφῆς ταξείδια στὴν Ἰταλία, ἕνα ἄλλο στὴν Ἑλλάδα κ' ἔπειτα ἕνα ταξειδάκι στὴν Μεσόγειον, μὲ προσεγγίσεις σ' ὅλους τοὺς λιμένες τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ ἐπιστολογράφος ἐζωντάνευε τὶς περιγραφές της μὲ ἐλαφρὲς πινελιές, χωρὶς δασκαλίστικο ὕφος καὶ διηγεῖτο τὶς προσωπικές της ἐντυπώσεις μὲ μιὰ ἄφθαστη ἀνάλαφρη χάρι.

***

Μιὰ μέρα εἶπαμε τοῦ Παύλου:

— Ἀφοῦ ἔχει δῆ καὶ ξέρει τόσα πράγματα ἡ νονά σου, δὲν θὰ εἶναι καὶ πάρα πολὺ νέα.

Κατὰ βάθος ἐζηλεύαμε αὐτὴ τὴ πνευματικὴ ἐπικοινωνία καὶ μὲ εὐχαριστησὴ μας, προερχομένη ἀπό κάποια ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ἐπροσπαθούσαμε νὰ κοροϊδεύουμε τὴν ἐπιστολογραφικὴ ἐκείνη εὐτυχία.

Ὁ Παῦλος τῆς ἀνεκοίνωσε τὶς ὑπόνοιές μας κ' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε:

«Οἱ σύντροφοί σας δὲν ἀπατῶνται διόλου. Ἔχω περάσει, εἶνε ἀλήθεια, τὴν πρώτη νεότητα. Αὐτὸ ὅμως συντελεῖ στὸ νὰ ξεύρω καλλίτερα τὴ ζωή. Ἂν καὶ τὰ μαλλιά μου δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄσπρα, ἔχω ἐντοῦτοις τὴν πεῖρα μιᾶς γιαγιᾶς. Γι' αὐτὸ ἐννοῶ πολλὰ πράγματα, ἀκόμη καὶ τὶς νεανικὲς φαντασιοπληξίες σας».

Ἡ ἐξομολόγησις αὐτὴ ἐψύχρανε παράξενα τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Παύλου γιὰ τὴ νονά του.

Πολλὲς φορὲς ἔπαιρνε ἄδεια καὶ ἔφευγε ἀπὸ τὸ μέτωπο, ποτὲ ὡς τόσο δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν δεσποινίδα Φορτιέ. Ἐπὶ τέλους συμφώνησε μαζί της μόλις θὰ τελείωνε ὁ πόλεμος νὰ ἐπήγαινε νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὸ Παρίσι καὶ τότε πειὰ θὰ ἔβλεπε τὴ νονά του, τὴν ὁποίας ὁ πατέρας ἦτο ἀρχιτέκτων.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ της πολὺ λίγα ἤξερε ὁ Παῦλος, σχεδὸν μόνο ὅτι ἦτο ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα.

Ἐξ αἰτίας τοῦ γραψίματός της μὲ τοὺς κανονικοὺς καὶ καλοσχηματισμένους χαρακτῆρας, ἐξ αἰτίας τοῦ ὕφους ποὺ εἶνε μιὰ νότα προσωπικὴ καὶ ξεχωριστὴ χάρι, ἐξ αἰτίας τοῦ ροῦ χαρισοῦ τῆς ἀλληλογραφίας ποὺ μετεχειρίζετο, ὁ Παῦλος τὴ φανταζότανε νέα. Γι' αὐτὸ αἰσθάνθηκε μεγάλη ἀπογοήτευσι ὅταν ἔμαθε ὅτι ἦταν σχεδὸν γρηά.

— Τὶ ὡραία! ἐμουρμούριζε. Κι' ἐγὼ ποὺ εἶχα πλάσει ὁλόκληρη μυθιστόρημα γιὰ τὴν συνάντησή μας!

Καὶ βέβαια ἡ δεσποινὶς Φορτιὲ δὲν φταίει διόλου γι' αὐτό. Ἐκείνη ἀπ' ἐναντίας, ἀπέφυγε κάθε αἰσθηματικὸ τόνο, σὰν ἐκεῖνο ποὺ μεταχειρίζονται τὰ κοριτσάκια ὅταν μᾶς γράφουν... Ἔνας νέος ὅμως εἴκοσι πέντε χρονῶν σὰν ἐμένα, ἀναζητεῖ βέβαια πρὶν ἀπ' ὅλα μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Δὲν μοῦ ἀρέσον ἡ γεροντοκόρες. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ...

Τοῦ εἶπα ἐγὼ τότε:

— Τῆς χρεωστεῖς, ἐν τούτοις, κάποιαν εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ σοῦ ἔχαρισε μὲ τὰ χαριτωμένα γράμματά της. Τὴν ἴδια ἄγνωστη εὐγνωμοσύνη τῆς χρεωστοῦμε ὅλοι... Κ' ἂν μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια, θὰ πάω νὰ τὴν δῶ ἐγώ.

— Πήγαινε... Ἐγὼ φαντάζομαι πὼς εἶναι μιὰ λογία ἐξ ἐπαγγέλματος.

— Ἂν εἶναι ἀλήθεια, ὅπως βεβαιώνει ὁ Λαμπουγιὲρ πὼς ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἔγκειται στὸ νὰ ἐκφράζῃ ὁλοκάθαρο κανείς ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ πῇ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ στὴν ἐντέλεια ἐκεῖνο ποὺ βλέπει, ἡ ἐπιστολογράφος μας, εἶνε χωρὶς ἄλλο καλλιτέχνις ἐκ γενετῆς. Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἂν μπορέσω νὰ τὴν συναντήσω...

— Δικαίωμά σου!

—Ἡ ἀχαριστία σου μὲ κάνει ἔξω φρενῶν... Ὅσον χρόνον καὶ ἂν εἶναι, ὅσα κι' ἂν τῆς λείπουνε φυσικὰ θέλγητρα, ἐγὼ νομίζω πὼς εἶναι ὑποχρέωσή μου νὰ τὴν εὐχαριστήσω γιὰ τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ μᾶς ἐχάρισε ἡ ἀλληλογραφία της, τὸν καιρὸ ποὺ ἐπλήτταμε στὰ χαρακώματα!

***

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν συμφωνία μας αὐτὴ μόλις ἔγινε ἡ ἀνακωχή, ὁ φίλος μας Παῦλος ἀνάγγειλε τὴν ἐπίσκεψίν του στὴ δεσποινίδα Φορτιέ. Δὲν ἔπῃρε ὅμως αὐτὸς ἐκεῖ ἄλλα ἐγώ.

Ἐκτύπησα στὴν κιγκλιδωτὴν ἐξώθυραν ἑνὸς κήπου καὶ μὲ ἐπιγαγον ἀμέσως σὲ μιὰ βίλλα.

Ἐμπῆκα μέσα σ' ἕνα ἐντελῶς μοντέρνο σαλόνι, διευθετημένο μὲ μεγάλο γοῦστο. Ἐπρόλαβα νὰ θαυμάσω σπάνια μπιμπελό ἐπάνω σ' ἔπιπλα ἀπὸ ξύλο γκρίζο καὶ τὶς κρεμασμένες στοὺς τοίχους μεγάλες εἰκόνες τοπείων. Ἤμουν γεμάτος ἀπὸ ἀνυπομονησία ἐνῶ περίμενα τὴν ἐμφάνισι τῆς ἐπιστολογράφου μας.

Ξαφνικὰ φάνηκε στὸ σαλόνι μιὰ κομψὴ καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἐμορφιὰ νέα ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσεν ἕνα μικρότερο κορίτσι κ' ἔνα ἀγοράκι 5—6 χρονῶν.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς βλέπω! ἐφώναξε. Μοῦ ἄρεσαν τόσο πολὺ τὰ γράμματά σας, καθὼς ἦσαν γεμάτα ἀπὸ εὐθυμία καὶ ἀπὸ ἤρεμο θάρρος...

— Ἀλλοίμονο, ὄχι, δεσποινίς! Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔγραφα ποτέ μου.

— Τί;

— Ἐδιάβαζα μόνον τὰ γράμματα ποὺ σᾶς ἔστελεν ὁ σύντροφός μου καὶ στὰ ὁποῖα εἴχατε τὴν καλοσύνη νὰ ἀπαντᾶτε. Ὁ Παῦλος δὲν μπόρεσε τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος. Ἔστειλε σᾶς φέρνω τὶς εὐχαριστίες του καὶ τὶς εὐχαριστίες ὅλης τῆς μονάδος μας συντροφιᾶς ποὺ ἀπελάμβανε ἐξ ἴσου μ' αὐτὸν τὴν ἀλληλογραφία σας...

Τὰ μάτια τῆς νέας ἐζωήρευσαν,—τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα μάτια, ἀνάμεσον τῶν ὁποίων εἶχα ἀρχίσει νὰ διακρίνω ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τοῦ κόσμου.

— Δὲν μπόρεσε, εἶπατε;... Τὸ λέτε ἀλήθεια;... Ἡ μόρφωσις βάθηκε τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ θὰ αἰσθανότανε βλέποντάς με; Τὴν ἀπογοήτευσι αὐτὴ τὴν προαισθάνθηκα ἀνάμεσα στὶς γραμμὲς τῶν ἐπιστολῶν του ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ ἔγραψα πὼς εἶμαι γριὰ τοκόρη... Ἀλήθεια, ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς μ' ἔκανε γριά... Μπορεῖ νὰ εἶμαι εἴκοσι δύο χρονῶν, ἀντιπαστεγνωμένη ὅμως πολὺ νέα τὴν μητέρα μου ποὺ ἀπέθανε. Ἀνάθρεψα πέντε ἀδέλφια καὶ ἀδελφές. Αὐτὰ τὰ δυὸ ἐδῶ ποὺ σᾶς παρουσιάζω εἶναι τρία ἄλλα, ποὺ ξηγαίνουν στὸ σχολεῖο. Ἔχω νὰ τέτοιος ἀκούσιος ρόλος μητέρας κατὰ τὴν ὥρμηση μιᾶ νέα.

—Μὰ τὰ ταξείδια σας πότε τὰ ἐκάνατε;

— Ἐγώ; Δὲν ἔχω κάνει ποτὲ ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Γαλλία. Λίγο μόνο καιρὸ ἔμεινα στὴ Κυανῆ Ἀκτή. Ἔτσι γνώρισα τὴ Μεσόγειο. Ὅσο γιὰ τὶς περιγραφές μου μπορῶ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ, ὅτι τὶς ἐφεύρισκα γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάζω... Ἔπαιρνα τὶς βάσεις ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς γεωγραφίας καὶ τὶς ἀπέλιζα ἀναλόγως, μὲ τὴ φαντασία μου. Ἔπρεπε βλέπετε, μέ κάθε θυσία, νὰ ζωογονῶ μιὰν ἀλληλογραφία ποὺ, ὅπως λέγατε, σᾶς ἔκανε νὰ περνᾶτε πολὺ εὐχάριστα τὸν καιρό σας... Ὄχι, σεῖς, ἀλλὰ ὁ φίλος σας, ὁ θαυμάσιος φίλος σας, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ γνωρίσω ποτέ, ὅπως καταλαβαίνω.

***

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε καὶ ὁ κύριος Φορτιέ, ὁ πατέρας της. Μὲ κάτησαν στὸ γεῦμα· τὸν ἐξετίμησα πολύ, μὲ ἐξετίμησε κι' ἐκείνος.

Μὲ προσκάλεσε νὰ τοὺς ἐπισκέπτωμαι συχνὰ καὶ δέχθηκα εὐχαριστῶς τὴν πρόσκλησί του, ἐπειδὴ μάλιστα ἡ Ρόζα μὲ ἐνέδυνε μὲ τὴ στάσι της. Πολὺ γρήγορα ἐπὶ τέλους ἤλθε καὶ ἡ ἡμέρα... Ἔτσι, φίλε μου, ἡ τύχη μᾶς ἔκανε τοὐλαχιστὸν τὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου, τὴ γυναίκα μου...

— Καὶ ὁ Παῦλος τὶ εἶπε;

— Ὁ Παῦλος; Δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἀκόμα τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἀνοησία του.

Ρισὰρ Ο' Μονρουὰ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Ι. ΡΟΣΝΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὁ Σάρλ Νιμὲζ ἀγαποῦσε τὴν Ζακελὶν Ντερεβὰρ καὶ ἴσως θάπρεπε νὰ τῆς τὸ πῇ σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμή. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Νιμὲζ ἦτανε ἀναβλητικοῦ χαρακτῆρος, ἀργησε λιγάκι νὰ τῆς ὁμολογήσῃ τὸν ἔρωτά του. Ἡ ἀργοπορία αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ παιγνίδι καὶ ὑπῆρξε καταστρεπτικὴ καὶ γι' αὐτὴν τὴν Ζακελίν.

Γιατὶ παρουσιάστηκε ἔξαφνα ὁ Φιλὶπ Λιράντ, ποὺ δὲν ἦτανε οὔτε ντροπαλός, οὔτε διστακτικὸς καὶ ποὺ μὲ τὴν ἀκατανίκητη χάρη του ξετρέλλανε τὴν νέα καὶ τὴν παντρεύτηκε στὸ τέλος.

Ἡ Ζακελὶν ὑπῆρξε εὐτυχὴς τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου της. Στοὺς πρώτους μῆνες ὁ ἄντρας της ἔδειχνε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε, κ' ἔταν ἀκόμα ἡ γυναίκα του ἔμεινε ἔγγυος, αὐτὸς ἐξαπολυόθησε νὰ τὴν περιποιεῖται, ἀλλὰ ἔπιασε συγχρόνως καὶ διάφορες φίλες, χωρὶς αὐτή, ποὺ ἦτανε ἀφελὴς κοὶ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη, νὰ τὸ παρατηρήσῃ.

Ἔξαφνα ὅμως ἀνακάλυψε τὰ πάντα καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ ἄντρας της ἐρωτεύτηκε μὲ τὴν ὡραία κ. Λ... μὲ τὴν ὁποίαν ἐσύγκλεε στὰ διάφορα κέντρα καὶ ἔκανε ταξείδια ποὺ βαστοῦσαν πολλὲς φορὲς πέντε κι' ἕξη ἑβδομάδες.

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἔκανε τὴ Ζακελίν νὰ σπαραχθῆ. Ἡ δύστυχη γυναίκα πότε ἀπελπιζότανε ὁλότελα καὶ πότε πίστευε ὅτι τὰ βάσανά της θὰ τελείωναν. Πότε νόμιζε ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ πότε φανταζότανε ὅτι,ὁ ἄνδρας της εἶχε βαρεθεῖ πιὰ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ θὰ ξαναγύριζε στὴν οἰκογενειακὴ ἑστία.

Πραγματικῶς ὁ Φιλὶπ εἶχε καὶ τὶς καλές του ἡμέρες, τὶς ἡμέρες ποὺ ξαναγύριζε κουρασμένος κοντὰ στὴν οἰκογένειά του, μὰ αὐτὸ δὲν διαρκοῦσε πολύ. Ξανάρχιζε τὰ ἴδια καὶ παρατοῦσε τὴν γυναῖκα του ὁλόκληρους μῆνες!

Ἄλλοτε πάλι τὴς ἔκανε κόρτε σὰν νὰ μὴν ἦτανε γυναίκα του καὶ δὲν δυσκολευότανε καθόλου νὰ τὴν ξευκατατήσῃ, νὰ τὴν κάνῃ νὰ λησμονήσῃ...

***

Τρία χρόνια περάσανε ἔτσι. Ἡ Ζακελὶν εἶχε τώρα πειὰ δυὸ παιδιά, ὅταν ἄξαφνα ὁ Φιλὶπ ἀγάπησε μιὰ γυναίκα μὲ πάθος καὶ χώρισε ἐντελῶς ἀπ' τὴν γυναίκα του. Ἄφησε τὴν φτωχὴ Ζακελὶν χωρὶς χρήματα, ἡ μικρή τους προῖκα εἶχε φαγωθεῖ. Φτωχὸς ἄνθρωπος, ἦταν πειὰ καὶ ὁ Φιλίπ. Ἡ περιουσία εἶχε σκορπισθεῖ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ἀναγκαζότανε νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα. Κέρδιζε ὅμως ἀρκετὰ χρρῆς καὶ μεγάλο κόπο, συνθέτοντας μικρὰ τραγουδάκια ποὺ τὰ τραγουδοῦσεν στὴν Ἀμερικὴ, μὰ ἡ φίλη του τοῦ κόστιζε τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του, δὲν ἀστεῖνε τίποτα στὴν γυναίκα του, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιο δῶρο γιὰ τὰ παιδιά...

Ἔνα γραμματάκι συνώδευε πάντα τὰ δῶρα αὐτά, γραμμένο μὲ τρόπο εὐγενικὸ καὶ ποὺ ἔκανε τὴν Ζακελὶν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λέῃ ἀναστενάζοντας:

— Ἔχει καλὴ καρδιά!... Ἔχει καλὴ καρδιά!

***

Ἡ Ζακελὶν κατώρθωσε τελευταία νὰ κερδίζῃ χρήματα χάρις στὸ ταλέντο ποὺ εἶχε νὰ ἀντιγράφῃ μ.νιατοῦρες καὶ μικρὲς παληὲς εἰκόνες, μὲ τέλεια τέχνη, ποὺ ἔκανε καὶ τοὺς εἰδικοὺς ἀκόμα νὰ τὶς θαυμάζουν...

Μολαταῦτα ἡ Ζακελὶν περνοῦσε πολλὲς φορὲς δύσκολες ἡμέρες. Δυστυχοῦσε!...

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ συναντήθηκε ἄξαφνα μὲ τὸν Σάρλ Νιμὲζ, τὸν παλιὸ φίλο της, τὸν Σάρλ ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε ἄλλοτε!...

Ὁ Σάρλ ποὺ ἤξερε τὶ τῆς συμβαίνει δὲν ἔλειψε στὴν πρώτη της συνομιλία νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν λύπη του καὶ νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἄντρα της. Ἡ Ζακελὶν παραδέχτηκε ὅτι ἦτανε πραγματικὰ ἀξιολύπητη, ἀλλὰ δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτα ἐναντίον τοῦ ἀνδρός της.

— Ἔχει τόσο καλὴ καρδιά! εἶπε μὲ καλοσύνη.

— Μὰ σᾶς ἀφίνει νὰ ὑποφέρετε, εἶπε ὁ Σάρλ.

— Δὲν πειράζει... εἶνε τόσο γενναιόδωρος καὶ λατρεύει τόσο τὰ παιδιά του!

Μιλοῦσε μὲ τέτοιο ἐνθουσιασμό, ὥστε ὁ Σάρλ δὲν τόλμησε νὰ ξαναπῆ τίποτα...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Σάρλ πῆγε πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι τῆς Ζακελίν, τὴν ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀγαπᾷ καὶ πάλι, βαθύτερα μάλιστα ἀπὸ πρίν. Ἀλλ' ὁ ἔρωτάς του ἦταν ἕνας ἔρωτας χωρὶς ἐλπίδα. Ἡ Ζακελὶν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της παρ' ὅλες του τὶς ἀπιστίες...

Ἔξαφνα ὅμως συνέβη κάτι ποὺδωσε νέες ἐλπίδες στὸν Σάρλ. Ὁ Φιλὶπ πέθανε στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ γρίπη!... Μετέφεραν τὸ πτῶμα του στὴ Γαλλία καὶ τὸν ἔθαψαν στὸ Παρίσι.

Ἡ λύπη τῆς Ζακελίν, μόλις τὸ ἔμαθε ἦταν εἰλικρινῶς μεγάλη, ἀπαρηγόρητη.

Μῆνες ὁλόκληρους πήγαινε κάθε Κυριακὴ λουλούδια στὸν τάφο τοῦ ἀνδρός της καὶ πολλὲς φορὲς ὁ Σάρλ τὴν ἄκουγε νὰ λέῃ:

— Ἦτανε τόσο καλός! τόσο καλός!... εἶχε τόσο καλὴ καρδιά!

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἄρχισε νὰ συμπαθῆ καὶ τὸν Σάρλ ποὺ φαινόταν τόσο καλὸς μαζύ της καὶ πού τὸν ἀγαποῦσαν τόσο τὰ παιδιά της!

Ὁ Σάρλ ἐμάντεψε τὶς διαθέσεις της καὶ μιὰ μέρα τῆς πρότεινε νὰ γίνῃ γυναίκα του. Ἡ Ζακελὶν ἔκλαψε στὴν ἀρχὴ γεμάτη πόνο, μὰ στὸ τέλος δέχτηκε νὰ τὸν κάμῃ πατέρα τῶν παιδιῶν της...

Ὁ δεύτερος αὐτὸς γάμος στάθηκε γιὰ τὴ Ζακελὶν τόσο εὐτυχισμένος ὅσο κακότυχος ἦταν ὁ πρῶτος της μὲ τὸν Φιλίπ.

Ὁ Σάρλ τῆς κουβαλοῦσε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, τὴν ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς.

Τὴν περιποιότανε πάντα μὲ λεπτότητα καὶ καλοσύνη καὶ θὰ πήγαινε στὴν ἄκρη τοῦκόσμου ἀκόμα γιὰ νὰτὴν εὐχαριστήσῃ. Κάποτε μάλιστα ποὺ ἡΖακελὶν ἀρρώστησε τῆς ἔδειξε συγκινητικὴ ἀφοσίωσι.

Γιὰ νὰ ζῇ ὁ Σάρλ, χώθηκε σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις, κέρδισε πολλὰ χρήματα μὲ τὴν δραστηριότητά του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του, καὶ μπόρεσε σιγὰ-σιγὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὶς δυὸ μεγάλες φιλοδοξίες τῆς Ζακελίν: Τὸ πολύτιμο μαγαζιαρένιο κολλιὲ καὶ τὴν ρομαντικὴ λιμουζίνα πολυτελείας, ποὺ τόσο τὰ ποθοῦσε ἡ ἀγαπημένη του γυναικοῦλα!...

Τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκε τὸ νεοαγορασμένο αὐτοκίνητό τους στὸ γκαράζ τοῦ μεγάρου τους, ἡ Ζακελὶν συγκινημένη σὲ μεγάλο βαθμὸ ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της, ψιθυρίζοντας:

— Εἶσαι σχεδὸν σὰν κ'... *Ἐκεῖνον* καλός!...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Σάρλ ζαλίσθηκε μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά. Τοῦ φάνηκε σὰν κάποιος νὰ τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι. Δὲν εἶχε ξεχάσει λοιπὸν τὸν πρῶτο ἄντρα τῆς ἡ Ζακελίν; Τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ νεκρό, αὐτόν, τὸν ἄπιστο, τὸν προδότη;...

Κύτταξε τότε τὴ γυναίκα του στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε μὲ εἰρωνικὴ πικρία:

— Καὶ μ' ἀγαπᾶς *σχεδὸν σὰν κ' Ἐκεῖνον*;...

Ἡ Ζακελὶν κατάλαβε τὸ λάθος της. Χαμήλωσε κατακόκκινη τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

— Ναί, τὸν ἀγαποῦσα πολύ!... Ἴσως γιατὶ ἦταν τέτοιος... Γιατὶ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω!...

Ι. Ροσνὺ

ΜΠΟΥΚΕΤΙΣΤΑΙ... ΜΠΟΥΚΕΤΟΦΙΛΟΙ

Ἑτοιμασθῆτε... Χαρῆτε... Πανηγυρίσατε !.!.

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Πανηγυρικὸν—Πολυτελὲς—Πολύχρωμον !... **Μὲ 54 σελίδες !...**

Θαῦμα ἐκδόσεως, θαῦμα ἐμφανίσεως, θαῦμα ἰδέσθαι !... Συνεργασία ὅλων τῶν Ἑλλήνων λογίων... Νέον μυθιστόρημα «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ», ἀφαντάστως περιπετειῶδες καὶ συναρπαστικόν !...

Ὅλα δὲ αὐτὰ δραχμὰς 5 μόνον. Θὰ ἐκδοθοῦν δηλαδὴ εἰς ἓν τεῦχος πανηγυρικὸν τὸ τακτικὸ φύλλο τῆς ἑβδομάδος τοῦ Θωμᾶ, καὶ ἕνα ἔκτακτο φύλλο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα.

Προσέξτε λοιπόν!... Πάσχα χωρὶς ἀμνὸν γίνεται, χωρὶς «*Μπουκέτο*» ὄχι!... Θὰ κυκλοφορήσῃ σ' 100 χιλ. ἀντίτυπα καὶ θ' ἀποτελέσῃ ἐκδοτικὸν γεγονὸς γιὰ τὴν Ἑλλάδα !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἀπ' ὅλες τὶς συντροφιὲς προτιμῶ ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες καθένας μιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του: Δὲν γίνεται τοὐλάχιστον, κουτσομπολιό...

Ρισπὲν

Μόνον ὅσο εἶνε κανεὶς εὐτυχὴς ἔχει πολλοὺς φίλους.

Ὀβίδιος

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΈ CASTAING

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ

Ὁ Λωσσενὰκ γίνηκε διαμιᾶς ἔνδοξος. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ μεγάλο ὑπερωκεάνειο ἡ «Βαλυτέβια» τοῦ ὁποίου ἦταν πλοίαρχος, καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν τὸ καύχημα τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Γαλλίας εἶχε χτυπήσει σ' ἕναν ὕφαλο κ' εἶχε βυθισθῆ. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια ἀκόμη ὅτι ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν ἐπιβατῶν τοῦ πλοίου, γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ὁποίων ἦταν ὑπεύθυνος, ὁ Λωσσενὰκ, δὲν εἶχε πνιγῆ οὔτε ἕνας. Μὲ μιὰ τερασία δύναμι ἐνεργητικότητος καὶ μὲ τὸ μεγαλείτερο θάρρος εἶχε διευθύνη αὐτοπροσώπως ψύχραιμα καὶ ἀποφασιστικὰ ὅλη τὴν ἐργασία τῆς σωτηρίας τῶν ἐπιβατῶν καὶ τοῦ πληρώματος καὶ εἶχε κατωρθώση νὰ τοὺς σώση ὅλους.

Καὶ ὅταν πιὰ καὶ ὁ τελευταῖος ναύτης τοῦ πληρώματος εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ πλοῖο ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ βυθισθῆ, ὁ Λωσσενὰκ προχώρησε γιὰ νὰ μπῆ κ' αὐτὸς στὴν τελευταία βάρκα, ἡ ὁποία ὅμως ἦταν τόσο γεμάτη ἀπὸ ναυαγούς, ὥστε ἐκινδύνευε νὰ βουλιάξη ἀπ' τὸ βάρος τους. Ὁ Λωσσενὰκ κάνοντας τότε πὼς δὲν ἀκούει τὶς φωνές τους ποὺ τὸν προσκαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, τοὺς κύτταζε λίγο κ' ἔπειτα ρώτησε ἁπλὰ καὶ ἤρεμα :

—Πόσοι εἶσαστε μέσα ;

—Εἰκοσιτρεῖς καπετάνιε!

—Τότε φύγετε, παιδιά μου. Δὲν χωράω ἐγὼ μαζί σας. Θὰ βαρύνῃ περισσότερο ἡ βάρκα καὶ θὰ σᾶς πάρω στὸν λαιμό μου.

Καὶ ξανανέβηκε ἤρεμα στὸ κατάστρωμα, ἐνῶ ἡ «Βαλυτέβια» ἐβούλιαζε ὁλοένα περισσότερο.

Προσπαθοῦσα νὰ ἀναπαραστήσω μέσ' στὸν νοῦ μου τὸ ναυάγιο ἀπ' τὶς ἐνθουσιώδεις καὶ συγκινητικὲς περιγραφὲς ποὺ εἶχαν δημοσιεύσει ἡ ἐφημερίδες, ἐνῶ γύρω μου, συνωστισμένο κάτω ἀπὸ τὰ λάβαρα καὶ τὶς σημαίες ποὺ τὶς φυσοῦσε ἕνας δυνατὸς βορρᾶς, ἕνα πλῆθος ὁλόκληρο ἦταν συγκεντρωμένο στὴν μεγάλη πλατεῖα γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ἥρωα. Ἦταν ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ μικρὴ παράλια πόλις—ἡ γενέτειρα τοῦ Λωσσενὰκ—ἐπρόκειτο νὰ ἐπισημοποιήσῃ τὴν δόξα του καὶ νὰ παραδώση σεοὺς μεταγενεστέρους τὸ ὄνομά του, χαραγμένο μὲ χρυσὰ γράμματα ἐπάνω στὸ μαρμάρινο κενοτάφιο ποὺ εἶχε στήσει ἐπίτηδες γι' αὐτόν. Στρυμωγμένος κ' ἐγὼ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἀναπολοῦσα τὸν δυστυχισμένο φίλο μου, τὶς ἀτέλειωτες ὧρες ποὺ ζήσαμε μαζύ. Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ βαθειὰ ἐπιβλητικὴ σιγὴ ἁπλώθηκε στὴν πλατεῖα καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος συγκινημένο ἀτένιζε μὲ συγκίνηση τὴν χῆρα καὶ τὸν ὀρφανὸ πειὰ γυιὸ τοῦ δυστυχισμένου φίλου μου, ποὺ κατάμαυρα ντυμένοι προχωροῦσαν ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ κενοτάφιο.

Τὸ βλέμμα του καρφώθηκε ἐπάνω μου

Ἄκουσα τότε κάποιος νὰ ψιθυρίζῃ πίσω μου :

—Γι' αὐτοὺς ἔφεξε. Θὰ τσιμπήσουν τὶς πενταχόσιες χιλιάδες ποὺ μάζεψε ὁ δημοτικὸς ἤρανος γι' αὐτούς. Πνίγηκε ὁ Λωσσενὰκ γιὰ νὰ καλοζήσῃ ἡ μάνα καὶ ὁ γυιός του.

Γύρισα ἀμέσος πίσω μου καὶ κοίταξα ἄγρια τὸν αὐθάδη ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ νὰ βεβηλώσῃ τὴν ἱερὴ ἐκείνη σιγμή. Ἀλλὰ καθὼς κοίταζα αὐτόν, τὸ βλέμμα μου ἔφτασε πιὸ πέρα, στὶς τελευταῖες σειρὲς τοῦ πλήθους... ἔκει... ἐκεῖ... Καὶ εἶδα μιὰ φυσιογνωμία πού... Μὰ δὲν ἦταν δυνατόν... Αὐτὰ τὰ πυκνὰ φρύδια, αὐτὰ τὰ γαλαγὰ μάτια μὲ τὴν σκληρὴ ἔκφρασι ἦταν τὰ μάτια του...Ἂν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ πυκνὴ κατσαρὴ γενειάδα, ὁ ναυτικὸς του σκοῦφος, ἡ μπλοῦζα του, θὰ ὁρκιζόμουν πὼς ἔβλεπα ἐκεῖ πέρα τὸ Λωσσενάκ.

Κοίταζα τὸν παράξενο ἐκεῖνον ἄνθρωπον σαστισμένος. Σὲ μιὰ στιγμὴ με εἶδε κ' ἐκεῖνος κ' ἐνῶ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε ἐπάνω μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ μαγνητίσῃ, τὸν εἶδα νὰ φέρνη τὸ δάχτυλό του στὰ χείλη του καὶ νὰ μοῦ συνιστᾷ σιωπή...

Αὐτὸς ἦταν ! Ὁ Λωσσενὰκ !

Ταραγμένος, συγκινημένος, μὴν ξέροντας τὶ κάνω ἀνοιξα δρόμο μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος του. Ὅταν ἔφθασα ὅμως ἐκεῖ ἐκεῖνος εἶχε φύγει. Τὸν εἶδα ν' ἀπομακρύνεται βιαστικὰ σ' ἕναν στενὸ δρομάκο. Τὸν ἀκολούθησα τρέχοντας.

Ἐκεῖνος ἄκουσε τὰ βήματά μου καὶ γύρισε ἀπότομα μὲ ὕφος ἄγριο.

—Λοιπόν ! Τὶ τρέχει ; μοῦ εἶπε τότε μ' ἕνα ὕφος σκληρὸ κι' ἀποφασιστικό.

Ἔμοιαζε μὲ θηρίο τὴν ὥρα ποὺ τὸ ζυγώνει ὁ κυνηγός του, καὶ ἀποφασισμένο ν' ἀμυνθῆ μέχρι θανάτου, νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Ἀμέσως ὅμως ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του ἤμερεψε καὶ μοῦ εἶπε μὲ τόνο μαλακό:

—Βερνιέρ, φίλε μου, εἶμαι πραγματικὰ εὐτυχισμένος ποὺ σὲ βλέπω. Συγκρατήσου ὅμως ὅσο μπορεῖς καὶ μὴ μὲ προδώσης. Νά ! Ἂς μποῦμε ἐδῶ μέσα.

Καὶ μοῦ δεῖξε μιὰ ἀπόμερη ταβέρνα. Μπήκαμε ἀμέσως μέσα, καθήσαμε σὲ μιὰ μακρυνὴ καὶ σκοτεινὴ γωνιὰ καὶ παραγγείλαμε ποτά.

Ὁ Λωσσενὰκ ζωντανός ! Ναὶ ἦταν ζωντανὸς, μπροστά μου.

Μ' ἀνέκφραστη χαρὰ μὲ εἶχε πλημμυρίσει. Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ταβέρνα καὶ νὰ τρέξω ἐκεῖ στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, στὴν ἀπαρηγόρητη γυνοίκα του καὶ στὸ ἔρημο παιδί του γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλω τὸ χαρμόσυνο γεγονός.

Ἐκεῖνος φαινόταν σὰν νὰ εἶχε μαντέψη τὴν σκέψι μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη :

—Δὲν θὰ πῆς τίποτε παληέ μου φίλε. Δὲν θὰ μαρτυρήσῃς τὸ κανέναν πώς μὲ εἶδες, πὼς εἶμαι ζωντανός. Ὁ Λωσσενὰκ εἶνε νεκρὸς, νεκρὸς γιὰ πάντα καὶ γιὰ ὅλους !... Ἄ, εἶνε καλύτερα ἔτσι, πολὺ καλύτερα.

Ἐγὼ διαμαρτυρήθηκα ἀμέσως...

—Μά...ἡ γυναίκα σου ! τοῦ εἶπα : Τὸ παιδί σου !...

—Ἀκριβῶς, Βερνιέρ, γι' αὐτοὺς τὸ κάνω. Μόνο γι' αὐτοὺς γιὰ χάρι τους, πρέπει νὰ μείνω γιὰ πάντα νεκρός... Καὶ ὅμως ὅταν ἀποβιβάσθηκα στὸ Μπρουντὼ προχθὲς, ἔπειτα ἀπὸ δέκα τρισὶν μηνῶν πεῖνα, ἀθλιότητα, στερήσεις, κακουχίες καὶ βάσανα ἀνεδιήγητα, βιαζόμουνα πότε νὰ φθάσω ἐδῶ πέρα, πότε νὰ τοὺς σρίξω στὴν ἀγκαλιά μου, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ στῆθος, ποὺ τόσα εἶχε ὑποφέρει...Γιατὶ νὰ μὴν τοὺς γράψω ;...γιατὶ νὰ μὴ τοὺς τηλεγραφήσω θὰ μοῦ πῆς ;... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί...Δὲν ἐσκεπτόμουν τίποτ' ἄλλο παρὰ πότε νὰ φύγω, πῶς νὰ φθάσω γρηγορώτερο, νὰ βρεθῶ κοντὰ τους, μπροστά τους ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ ὄχι ἕνα ἀψυχο χαρτί... Ὅταν ὅμως ἔφθασα ἐδῶ σήμερα τὸ πρωὶ μὲ τὸν ναυτικό μου σάκκο στὴν πλάτη καὶ μ' αὐτὴν τὴν γενειάδα ποὺ εἶνε καλλίτερη ἀπὸ κάθε προσωπίδα, ἡ πόλις μου, ἡ πατρίδα μου μὲ ὑποδέχθηκε μὲ τὶς ἀγκαλάγτες τῆς καὶ μὲ τὴν ἑορτάσιμη ὄψι της. Ρώτησα μερικοὺς πολίτες ποὺ δὲν μ' ἀναγνώρισαν κάτω ἀπὸ τὴν γενειάδα μου κ' ἐκεῖνοι μοῦ ἐξήγησαν, μοῦ τὰ εἶπαν ὅλα. Ἕνας ἄλλος Λωσσενὰκ γιὰ τὸν ὁποῖο στήθηκε τὸ κενοτάφιο, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου μάζευαν γιὰ τὴν χῆρα του καὶ τὸ παιδί του πενταχόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἐγὼ ἤμουν νεκρὸς κ' ἔπρεπε νὰ μείνω νεκρός. Ἄ ! Εἶνε ὡραία βέβαια ἡ δόξα...Εἶνε ὡραία τὰ χάδια της καὶ τὰ φιλιά της...Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὰ εἶχα στὸν λογαριασμό μου. Ἐγὼ εἶχα ποθήσει κάτι ἄλλο χάδια, κάτι ἄλλα φιλιά...τὰ φιλιὰ τοῦ γυιοῦ μου, τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ μου καὶ τὰ χάδια τῆς ἀγαπημένης μου γυναικούλας. Αὐτὰ δὲν θὰ τ' ἀπολαύσω ποτέ...ποτέ...ποτέ... Εἶμαι νεκρός.

—Αὐτὸ εἶνε τρέλλα ! ἐφώναξα ἐγώ. Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολὴ ρομαντισμοῦ ἀνάξια γιὰ σένα Λωσσενάκ, ποὺ πάντα διακρινόσουν γιὰ τὴν ὀρθοφροσύνη σου, γιὰ τὸ ὀξὺ μυαλό σου...Μὰ ἐσὺ εἶσαι ὁ Λωσσενὰκ ποὺ τόσο ἀγαποῦσα ;

—Εἶμαι πάντα ὁ Λωσσενὰκ ποὺ ἀγαποῦσες, φίλε μου. Ἀλλὰ ἄκουσε δῶ, Βερνιὲρ, ἀκουσέ με καὶ θὰ μὲ καταλάβῃς. Ξέρεις βέβαια τὶ ἄνθρωπος ἤμουν. Φτωχὸς, ταπεινὸς καὶ ἄσημος, ποὺ μὲ βασάνιζαν τρομερὲς φιλοδοξίες καὶ ὄνειρα ἀπραγματοποίητα. Δὲν εἶν' ἔτσι ; Ποιὸς εἶνε σήμερα ὁ Λωσσενὰκ ; Ἕνα εἶδος θεοῦ γιὰ τοὺς συμπατριώτες του, ἕνα εἴδωλο γιὰ τοὺς ναυτικούς, ἕνα ὄνομα διάσημο πειά,ποὺ ἀνήκει στὴν ἱστορία. Λοιπόν ! Ὅλα αὐτὰ σκέφθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ τὰ κληροδοτήσω στὸν γυιό μου, στὸ κακόμοιρο αὐτὸ παιδάκι ποὺ χθὲς ἀκόμη προσωριζόταν γιὰ τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀσημότητα. Ναί, ναί, αὐτὴ τὴν δόξα κ' αὐτὰ τὰ πλούτη, τὶς πενταχόσιες χιλιάδες, ἔχω καθήκον νὰ τὰ κληροδοτήσω στὸ παιδί μου... καὶ στὴν γυναίκα μου ! Ξέρεις Βερνιὲρ, τὶ θὰ πῆ νὰ ξέρῃς πὼς τὸ παιδί σου εἶνε πλούσιο; Καὶ πορὰ λίγο θἄβγαινα μπροστά τους σήμερα, μπροστὰ στὸν κόσμο καὶ θὰ τοὺς ἔδιωχνα αὐτὴ τὴν δόξα κι' αὐτὰ τὰ πλούτη. Βέβαια,ἔκανα τὸ καθῆκον μου στὸ ναυάγιο. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Αὐτὴ ἡ δόξα κι' αὐτὰ τὰ πλούτη, αὐτὸ τὸ κενοτάφιο δὲν εἶνε γιὰ τὴν ἀκτέλεσι τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ γιὰ τὸν θάνατό μου.

Ἔπιασε τὸ ποτῆρι του μὲ χέρι τρεμάμενο. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένος ἕνας ἀπέραντος πόνος;

Ἄδειασε τὸ ποτῆρι του κ' ἐξηκολούθησε μὲ τόνο ἀπολύτως ἤρεμο.

—Βερνιὲρ, ἔχω τὸν λόγο σου ὅτι θὰ σωπάσῃς, δὲν εἶν' ἔτσι ; Δὲν θὰ μιλήσῃς σὲ κανέναν. Ναί ; Πὲς ναί.

Χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρω τὶ κάνω τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα. Ἔπειτα ἐμείναμε ἐκεῖ μιλῶντας ὧρες ὁλόκληρες,ἀτέλειωτες, ὅσπου νύχτωσε. Ἄδειασε ἀκόμη ἕνα ποτῆρι καὶ σηκώθηκε βάζοντας τὸ χέρι του μὲς στὸ δικό μου.

—Καὶ τώρα, μοῦ εἶπε μὲ τόνο φωνῆς σταθερόν, τώρα χρειάζεται ἡρωϊσμὸς περισσότερος ἀπὸ ὅτι χρειάσθηκε στὸ ναυάγιο καὶ σ' ὅλες τὶς τρικυμίες.

Μὲ παρέσυρε καὶ βγήκαμε ἔξω. Τὸν ἀκολούθησα ἀμίλητος, προαισθανόμενος ποῦ θὰ μὲ ὁδηγοῦσε.

Ἀφοῦ βαδίσαμε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζῃ.

—Φθάσαμε ! ἐδῶ εἶνε !

Ἡ ἔπαυλι ποὺ μοῦ ἔδειξε, ἕνα μονόροφο σπιτάκι, χωμένο στὸ βάθος ἑνὸς κήπου μὲ πολὺ χαμηλὰ κάγκελα ἦταν ἡ κατοικία τῶν δικῶν του. Τὸ μονωδικὸ παράθυρο ποὺ εἶχε μείνη ἀνοικτὸ ἄφινε νὰ βγαίνη λίγο φῶς ἔξω.

Ὁ Λωσσενὰκ εἶχε σταθῆ ἀκίνητος καταμεσῆς τοῦ δρόμου καρφωμένος στὴν θέσι του καὶ ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία.

—Βερνιὲρ, μοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ἀδύνατη, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρι...γιατὶ ἐγώ... ἂν προχωρήσω ὡς ἐκεῖ δὲν θὰ κρατηθῶ...θὰ πάω μέσα γιὰ μέσα.

Ἐγὼ προχώρησα, πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κήπου μαντεύοντας τὶ ἤθελε.

—Δὲν ζητάω πολλὰ πράγματα, ἐξακολούθησε ὁ Λωσσενὰκ...Μιὰ μικρὴ χάρι...Ἐκεῖ, νὰ ἐκεῖ, δεξιὰ στὴν εἴσοδο, ἀνάμεσα στὰ κάγκελα... Βάλε τὸ χέρι σου μέσα...Εἶνε μιὰ τριανταφυλλιὰ ποὺ τὴν ἔχω φυτέψει μὲ τὸ χέρι μου...Κόψε σὲ παρακαλῶ, ἕνα τριαντάφυλλο...Ἕνα μόνο, ἕνα... ἔτσι !...Δῶσε μοῦ το. Εὐχαριστῶ.

Πῆρε τὸ λουλοῦδι ποὺ τοῦ ἔδωσα καὶ γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κύτταζε τὸ σπίτι του, τὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ Λωσσενὰκ. σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ χορτάσῃ μὲ τὰ μάτια του, ἀκίνητος ἐκεῖ μὲσ' στὴν σκιά. Ἐγὼ τὸν κύτταζα ἀμίλητος.

Τέλος διέκοψα τὸ σιωπηλὸ ἐκεῖνο προσκύνημα.

—Βερνιὲρ, ἀντίο, παληέ μου σύντροφε. Ἀντίο τελείωσαν ὅλα.

Μοῦ ἔσφιξε τὰ δυὸ χέρια μὲ στοργή, μ' ἐφίλησε κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, σὰν κλέφτης...

André Castaing

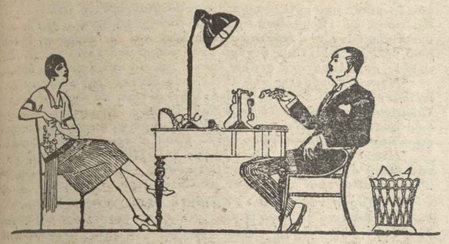

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΤΕΡΓΑΡΕΩΝ

Ὁ Λεβὴ πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸν φίλο του Μπλόχ :

– Μπλόχ, τοῦ λέει, ξέρεις ὅτι αὔριο παντρεύω τὴν κόρη μου ;

– Ναί.

– Ξέρεις ἐπίσης ὅτι τῆς δίνω ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα προῖκα ;

– Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω.

– Ναί, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι δὲν ἔχω παρὰ μόνον πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Δάνεισέ μου ἐσὺ τὶς ἄλλες πενῆντα χιλιάδες...

– Ὁ Μπλὸχ ξύνει τὸ κεφάλι του :

– Δυσευχῶς, μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σ' εὐχαριστήσω. Μόλις σήμερα ἔκαμα κάτι ἐπείγουσες πληρωμές, κ' ἔχω μείνει χωρὶς πενταρα. Μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ δώσω μιὰ θαυμασία συμβουλή.

– Σὲ ἀκούω.

– Ἰδοὺ λοιπόν : Ὅταν πᾶτε στὸ συμβολαιογραφεῖο καὶ σοῦ ζητήσουν τὰ χρήματα τῆς προίκας, βγάλε τα ἀπὸ τὴν τσέπη σου καὶ φρόντισε νὰ τὰ τοποθετήσης μπρὸς σ' ἕνα καθρέφτη. Πενῆντα χιλιάδες δικές σου, καὶ πενῆντα χιλιάδες ποὺ θὰ φαίνονται μὲς στὸν καθρέφτη μᾶς κάνουν ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα !...

– Μὰ αὐτὸ σοφίστηκα κ' ἐγώ. Δυστυχῶς ὅμως ἔχω μόνο τὶς πενῆντα χιλιάδες... τοῦ καθρέφτη !...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅλες ἡ πρωτεύουσες τοῦ κόσμου ἔχουν φυσικὰ τὶς βιβλιοθῆκες τους. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ μερικὲς ποὺ εἶνε ξεχωριστὲς ὑπὸ ἄποψιν πλούτου βιβλίων.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων ἔχει 3.500.000 τόμους. Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Κογκρέσου τῆς Βασιγκτῶνος ἔχει 2.918.256 τόμους. Ἡ Δημοσία Βιβλιοθήκη τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει 2.637.505 τόμους. Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου τοῦ Λονδίνου ἔχει 2.500.000 τόμους. Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρδ εἶς τὸ Καίμπριτς ἔχει 2.101.000 τόμους. Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βερολίνου ἔχει 1.750.000 τόμους. Ἡ δὲ Βιβλιοθήκη τοῦ Μονάχου ἔχει 1.350.000 τόμους.

Ἔρχονται κατόπιν διάφορες ἄλλες βιβλιοθῆκες μὲ πολὺ λιγώτερους τόμους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ δικές μας.

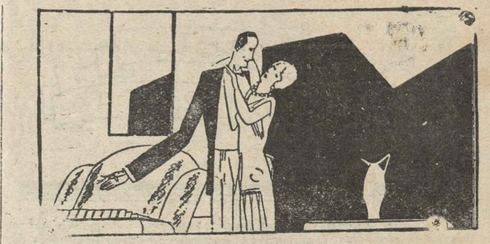

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΗΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

Τὰ οἰκογενειακὰ τῶν πριγκήπων. Τὸ μῖσος τοῦ Ντὲ Λὶν πρὸς τὸν γυιό του. Ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ ἐνοχλητικὸς φίλος του. —«Ἀπέθανα !...» Κριγιὸν καὶ Ἐρρῖκος ὁ Δ'. Ὁ Πιρόν, ὁ φασιανὸς καὶ ἡ τραγωδία. Ἡ πατρὶς τοῦ Διογένους. Ἡ Γαλλία ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Μιὰ διαβολικὴ σύμπτωσις...

Ὁ πατέρας τοῦ πρίγκηπος ντὲ Λὶν ἦταν ἐκκεντρικώτατος τύπος, μισοῦσε δὲ ἐξαιρετικὰ τὸν γυιό του. Ὅταν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἔγινε δεκαέξη ἐτῶν, προβιβάσθηκε σὲ συνταγματάρχη καὶ ἐτοποθετήθη στὴν μεραρχία τοῦ πατέρα του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ αὐτῇ ἔγραψε στὸν γέρο πρίγκηπα τὴν ἑξῆς ἐπιστολή:

«Ἐξοχώτατε

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὁ βασιλεὺς μὲ ὠνόμασε συνταγματάρχη τῆς μεραρχίας σας. Μὲ βαθύτατο σεβασμό...» κ.τ.λ.

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ πατέρας του τοῦ ἔγραψε :

«Κύριε

Μετὰ τὸ ἀτύχημα ποὺ μοῦ ἐπεφύλασσεν ἡ μοῖρα νὰ σᾶς ἔχω γυιό, τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πλήξῃ βαθύτερα ὅσο τὸ νὰ σᾶς ἔχω καὶ συνταγματάρχη στὴ μεραρχία μου !...»

***

Ὁ βιογράφος τοῦ Βολταίρου Μαρκήσιος ντὲ Λυσσὲ δ.ηγεῖται ὅτι κάποτε, ὁ διάσημος Γάλλος φιλόσοφος θέλοντας νὰ ξεφορτωθῇ ἕναν ἐνοχλητικὸ γνωστό του ποὺ τοῦ ἔγραφε κάθε μέρα ζητῶντας τοῦ διάφορα ρουσφέτια, τοῦ ἔστειλε τὸ ἑξῆς γράμμα :

«Σᾶς ἀναγγέλλω, φίλε κύριε, ὅτι... πέθανα. Συνεπῶς, δὲν θὰ μπορῶ πλέον νὰπαντῶ στὰ γράμματα ποὺ θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ στέλνετε !...»

***

Ὁ γενναῖος στρατάρχης Κριγιὸν ἔγραψε μιὰ μέρα λακωνικότατα στὸν Ἐρρῖκο Δ'. ἔχοντας ἀνάγκη χρημάτων :

— *«Μεγαλειότατε, τρεῖς λέξεις μόνον:* **Χρήματα ἢ Ἄδειαν.**

— *«Κριγιόν,* ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, *τέσσερες λέξεις :* **οὔτε χρήματα οὔτε ἄδειαν !»**

***

Ἕνας νεαρὸς ποιητὴς ποὺ ἦταν πολὺ συνδεδεμένος μὲ τὸν διάσημο σατυρικὸ ποιητὴ Πιρόν, τοῦ ἔστειλε κάποτε, ἕνα τετράπαχο φασιανό.

Τὴν ἑπομένη πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, καὶ σαν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Πιρόν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μία... τραγωδία κ' ἑτοιμάσθηκε νὰ τοῦ τὴν διαβάσῃ.

— Τώρα μόλις ἀντιλαμβάνομαι τὴν παγίδα ! φώναξε ἀμέσως ὁ Πιρόν. Προκειμένου ὅμως νὰ μοῦ μείνη στὸ στομάχι ὁ φασιανός σου πάρ' τον πίσω καὶ αὐτὸν καὶ τὴν τραγωδία σου!...

***

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν Διογένη ποιὰ εἶναι ἡ πατρίς του.

— Ἡ γῆ ! ἀπήντησεν ὁ κυνικὸς φιλόσοφος.

***

Ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ 3ου ἡ Γαλλία ὁλόκληρος ἐσπαράσσετο ἀπὸ θρησκευτικοὺς ἐμφυλίους πολέμους. Ὁ φανατισμὸς, σὲ ἀμφότερες τὶς διαμαχόμενες μερίδες, ἔδινε κι' ἔπαιρνε. Κάποτε, οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως Βυλφράνς, στὸ Περιγκόρ, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκστρατεύσουν τὴ νύχτα κρυφὰ ἐναντίον τῆς γειτονικῆς τοῦ πόλεως Ντομπαζιέ. Ἀλλὰ κατὰ ἐξωφρενικὴν σύμπτωσιν, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Μομπαζιὲ ἀπεφάσισαν, τὴν ἴδια νύχτα, νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τῆς Βυλφράνς ! Κατὰ διαβολικὴ δὲ σύμπτωσι ἀκολούθησαν καὶ οἱ δυὸ διαφορετικὸ δρόμο ὁ καθένας, καὶ δὲν ἔτυχε νὰ συναντηθοῦν. Τόσον ἡ Βυλφράνς ὅσο καὶ ἡ Ντομπαζιὲ, ἦσαν φυσικὰ, ἀνυπεράσπιστες. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴ χαρὰ τῶν δύο στρατῶν ὅταν κατώρθωσαν νὰ μποῦν στὶς ἐχθρικὲς πύλες χωρὶς νὰ συναντήσουν καμίαν ἀντίστασι... Ὅλη τὴ νύχτα λεηλατοῦσαν, ἔκλεβαν καὶ πλιατσικολογοῦσαν ! Ὅταν τέλος ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, ἐκκίνησαν, κατάφορτοι ἀπὸ λάφυρα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὰ ἴδια... Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ὀδυνηρή τους κατάπληξη, ὅταν ἔφθασαν στὰς πόλεις των καὶ τὶς βρῆκαν λεηλατημένες !...

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ματθίλδην Κυριώτου, Κέρκυραν. Ἔχουμε ἐπεραρκετὸν προσωπικόν. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. W. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Διαβάστε. Ἐπὶ πλέον ἀνορθογραφίτε φριχτά. Χ ι-Χ ι, Κων/πολιν. Ζητᾶτε ὑπερβολικὰς τιμές. Ἑλλὴν, Ἐνταῦθα. Ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχὲς τὸ πεζό σας. Περιμένουμε ἀϊ σᾶς κάτι καλύτερο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Νικ. Παπαηλιοῦ, Ἐνταῦθα. Τὰ σατυρικά σας ποιήματα ἀνεπιτυχῆ. Νίκον Τόσκαν, Ἀμαρουσίον. Δυστυχῶς αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιατί ὁ μὲν «Μπαλαῶν» τελειώσε, ἡ δὲ «Γυναῖκα ποὺ πρόδωσε» τελειόνει σ' ἑνα-δυὸ φύλλα. Τάκην Ἀφετόπουλον, Λάρισσαν. Τὸ πεζογράφημά σας ἀνεπιτυχές, ὅπως εἶνε συνήθως· τὰ λογοτεχνήματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Χρειάζεται δυνατὸ ταλέντο γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς ἐπιτυχῆ πρόζα. Τάκην Ζαφειρίου, Λάρισσα. Καὶ σὲ σᾶς ἐπαναλαμβάνουμε ὅ,τι γράφουμε στὸν ἀνωτέρω φίλον μας. Κ. Καδδήν, Ἐνταῦθα. Καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνουμε τὸ ἴδιο. Βασιλικὴ Ἀγιμάκη, Ἐνταῦθα. Καὶ ὅμως δὲν ἔχετε δίκηο. Πολλοὶ ποὺ μᾶς στέλνουν παρόμοια «ἀριστουργήματα» δὲν ἀστειεύονται διόλου. Μᾶς τὰ στέλνουν σοβαρώτατα καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔγραψαν πράγματι ἀριστουργήματα. Ἀνδ. Χρ. Σταύρόπουλον, Ἄργος. Τὸ θέμα τοῦ ποιήματός σας κοινόν, ἡ δὲ ἐκτέλεσίς του χολαίνει πολύ. Διαβάστε στιχουργικὴ γιὰ νὰ μάθετε νὰ γράφετε καλοὺς καὶ μὴ χωλαίνοντας στίχους. Σ. Βαφειάδην, Λάρισσαν. Ὁ «Βαρκάρης τοῦ Βόλγα» ἀνεπιτυχῆς. Η. Μαγκλῆν, Ἄστρος. Τὸ σατυρικόν σας διήγημα δὲν μᾶς ἔκανε, ὅπως ἔπρεπε, νὰ εὐθυμήσωμεν. Ἀπεναντίας, διαβάζοντάς το, ἐπλήξαμεν ἀρκετά. Λ. Σ. Σ. Πειραιά. Νέα ποιήματά σας χρησιμοποιεῖτε κακῶς καὶ ἀναμιξὴ δημοτικὴ καὶ καθαρευούσαν, ἐνῶ εἶνε πιὰ παγκόλως παραδεδεγμένον ὅτι ἡ δημοτικὴ εἶνε ἡ γλῶσσα τῆς ποιήσεως.

Τσοπανόπουλο Κυνουρίας, Κυνουρίαν. Τὸ γράμμα σας μᾶς κατασυνεκίνησε καὶ τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ :

Βουνὰ Κυνουρίας; 20 τοῦ Μάρτη τοῦ 1928

«Χρυσό μου Μπουκέτο.

Νἄξερες τὰ βάσανα ποὺ ἔχω ὑποφέρει γιὰ σένα θὰ ἐδικαιολογοῦσες τὴ φράση μου «Χρυσό μου». Καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ μὲ χαρακτηρίσῃς γιὰ κόλακα θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ διηγηθῶ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία μου.

Ἤτανε Ἰούνιος τοῦ 192... τελείωσαν τὰ μαθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ ὁ μαθητικός μου βίος. Στὸ χωριὸ ὁ ξάδελφός μου ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα μοῦ ἄφησε ἕνα τόμο περιοδικά, στὰ ὁποῖα ἔλαμπες ἐσὺ μέσα! Ἐγὼ φτωχόπαιδο τῆς μοίρας, ἀποπαῖδι-ποὺ λέει καὶ ὁ Περεσιάδης, στὴ «Γκόλφω», —ἀκολούθησα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα μου, ἔγινα βουκόλος. Κάθε ἡμέρα κεῖ ποὺ ἔβοσκα τὰ πρόβατά μου διάβαζα καὶ ἕνα σου φύλλο ποὺ εἶχα πάρει μαζί μου. Πολλὲς φορὲς ὁ νοῦς μου ξεχνιόταν στὴν ἀνάγνωσι καὶ τὰ πρόβατα ἔκαναν ζημίες στὰ ξένα ἀμπέλια γιαυτὸ μὲ ἔδειωξε τὸ ἀφεντικό μου. Μὰ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ βρῆκα ἄλλο.

Ἤτανε Γεννάρης τοῦ 192... τὰ φύλλα σας τὰ εἶχα διαβάσει ὅλα, δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε τότε καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὸ ἄρμεγμα ἐνῶ ἀνέβαινα γιὰ τὸ μεγάλο χωριό, πέρασα στὸ μοναδικό πρακτορεῖο κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα τάλληρο καὶ ζήτησα νὰ σ' ἀγορίσω. Μὲ λύπη ὅμως ἄκουσα ἕνα γερω-ξεκουτιάρη νὰ μοῦ λέῃ : —«Τσοπάνης κα «Μπουκέτο» δὲν τρώγεται !...» Θύμωσα τότε ὑπερβολικὰ καὶ μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὰ κάνω θάλασσα μὲ τὴ γκλίτσα μου μὰ συγκρατήθηκα... Ἀχ! ὅς πότε θὰ κυβερνᾶνε τ' ἀφεντικά! ποὺ λέει καὶ ὁ Ἰστράτης. Τῇ λύσῃ μου τέλος τὴ δέχτηκε ἡ χαρὰ ὅταν πῆρα στὰ χέρια μου σένα. Μὲ τρελὸς ροβόλησα στὴ στάνη ἄναψα φωτιὰ καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω.

Ἤτανε Αὔγουστος τοῦ 192... στὶς ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ ἐπλωμένος κάτω ἀπὸ μιὰ πλατάνα ἀγνάντευα τὰ πρόβατά μου πολαίμαργα ρουφοῦσαν τὸ νερὸ τοῦ Τάνου. Ἔριχνα κι' ὅλες κρυφὲς ματιὲς στὸ «Μπουκέτο» γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρῃ χαμπάρι τὸ ἀφεντικό μου ποὺ τραγουδοῦσε δίπλα μου! ὦ ἀφεντικά! ἀφεντικά!...

Ἤτανε κατόπιν Ὀκτώμβρης τοῦ 192... καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἀγόρασα δέκα πρόβατα στὶς Τριπολιτσᾶς τὸ παζάρι. Τώρα αἰσθάνομαι τὸ σβέρκο μου ἐλεύθερο.

Τὸ Μάρτη τοῦ 1928 τὰ πρόβατά μου γέννησαν. Θεέ μου φλαξέ τα ἀπὸ τὸ φετεινὸ χιονιὰ γιὰ νὰ γλυτώσῃ καὶ νὰ μεγαλώσῃ κ' ἡ δική μου στάνη! Τώρα παρ' ὅλο τὸ κρῦο χωμένος σὲ μιὰ σπηλιὰ γράφω κυττάζοντας ποὺ καὶ ποὺ τὰ πρόβατά μου ποὺ τρῶν τὸ πράσινο χορταράκι τῆς Ξερόραχης. Γράφω—τί νομίζῃς; —ποιήματα! Σᾶς ἱκετεύω μὴν γελάσετε. Ἐγὼ ἔτσι νομίζω πὼς σᾶς μένει νὰ τὸ κρίνετε.

Τώρα ἀγαπητό μου «Μπουκέτο» ποὺ ἔγινα λεύθερος ἀνθ' Θεὸς μ' ἀφήσῃ στὴ ζωή, ἡ συντροφιά μου στὶς ράχες τῆς Κυνουρίας χειμῶνα καλοκαίρι θὰ εἶσαι σύ!...»

Σὲ χαιρετῶ μὲ βουκολικὴ ἀγάπη

Τσοπανόπουλο τῆς Κυνουρίας

Νὰ τώρα καὶ τὸ ποίημά μου :

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Γιατὶ βοσκὲ σταμάτησες νὰ παίζῃς τὴ φλογέρα.
νὰ νανουρίζῃς τὰ βουνὰ καὶ τὸ γλυκὸν ἀέρα
γιατ' ἔπαψες πειὰ νὰ ξυπνᾶς τὴ πλάση νάντικρύζῃς
τὸ σκάσιμο ταύγεριονοῦ τὰ πράϊτα νὰ σκαρίζῃς...

Στὶς νύχτες τὶς ἀτέλειωτες στὸ κρῦο τοῦ Γεννάρη
ἔχασα τὴν ἀγάπη μου, μοῦπαν πὼς θὲ νὰ πάρῃ
τῆς ἄλλης ρούγας γέννημα γιὰ ἄντρα της τὸ βλάψῃ
τὸ μάτι μου ἐθόλωσε σκοτείνιασε ἡ πλάση!...

Τραβάω τὴ φλογέρα μου καὶ μοιρολόϊ ἀρχίζω
τὸ πόνο μου δὲν ἔβρισκα κι' ἀπὸ καρδιᾶς δακρύζω
φύσιξα ξαναφύσιξα μὲ πόνο [τὴ φλογέρα
καὶ κείνη ἀπὸ τὸ πόνο μου [ἔσκασε στὸν ἀέρα!...

Καὶ τώρα ἐπειδὴ ἀφιβάλουμε λιγάκι περὶ τοῦ ἂν εἶσαι βοσκός, σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μὴ στελλέστε, πρὸς διάλευση πάσης ἀμφιβολίας, ὅ,τι παράγει ἡ στάνη σας ὅτι δηλαδὴ οὔτε σ' ὄψιν μας δὲν βλέπουμε ἐδῶ στὴν Ἀθήναν Κ. Δ. Καστορίαν. Πολὺ-πολὺ καὶ μεταφρασμένο. Δὲν πέρνει καθόλου διώρθωσι. Τὰ χειρόγραφα ἐπιστρέφουν καὶ δυστυχῶς εἰ ἐπρεπε νὰ γράψουμε ἰδιαίτερον ἐπιστολὴν γιὰ νὰ γίνεται αὐτό. Ν. Λιγέρην, Βαθυ (Σάμον). Τὰ τραγουδάκια σας ἀρκετὰ καλά. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ πρῶτο :

"Οταν θἀρθῇς μπρὸς μου σκυφτή, μὲ μιὰ φωνὴ μαγ- [γὴ θὲμφ
καὶ ψιθυρίσῃς μὲς τ' ἀστε- [δειὰ μεταποιωμένη
πὼς ἔννοιωσες πραγματικὰ, [κεῖνον ποὺ ἔφερε ν' ἀγαπᾶ
κι' ἡ δόλια σου καρδιὰ γτυπᾶ κι' εἶσ' ἔτσι δὰ θὲμφ- [μένη...

— Θὲ νὰ σὲ διώξω μονομᾶς, [χωρὶς ἀγάπη κι' ἀποστὰ
νὰ ἰδῇς γιαγκὶ ν' ἡ λη- [σμονιά, ποὺναι γιὰ μιὰ ἀνυ- [μένη,
κι' ὕστερα θἄριω νὰ σοῦ πῶ [μ' ἐρωτικό, γλυκὸ σκοπὸ
πὼς μόνον σένανε ἀγαπῶ, [σένα τὴ ποιμένη.

Θεφ. Γρηγοριάδην, Λ. Καπιτσογλου, Βαθυ (Σάμον). Θέλετε νὰ μᾶς διαφωτίσετε φιλολογικῶς; Πολὺ εὐχαρίστως τὸ ἀποχρώμαστε. Προηγουμένως μᾶς δίνετε νὰ μάθετε, ἀδιστοχῶ πάντως, ἐπὶ δὲν γράφουν σὲν πάσι περιπτώσεις τὸ πᾶσι μὲ γιωτὰ, ὅτι σὲ μιὰ περιφέρεια τὸ ἐκ δὲν τονίζεται, ὅτι τὸ «ἐκεῖνο» περιπτάται, ὅτι τὰ «περιέχω» τὸ χον γράφεται ἀδιόρθωτον, κτλ. κτλ. Δ. Τ σαν ἐν ἐμπορικὸν. Τὸ ποίημά σας ἄτεχνο. Τὰ καλά σας λόγια ἀφορᾶς σᾶς εὐχαριστοῦμεν, Τάσον Βάκον, Ρόδον. Θέμα τοῦ διηγήματός σας δὲν κατάλληλο. Γράψτε καὶ στείλτε μας κάτι ἄλλο..

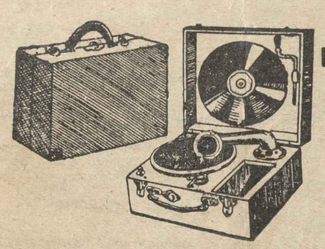

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ STARR MASTERTONE ΕΙΝΑΙ

ἀπὸ ἀπόψεως τιμῆς ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ : Στοὰ Ἀρσακείου 12. Τηλ. νέον 8-31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Ὁδὸς Φίλωνος 48. Τηλ νέον 10-26

CREME IDEAL ANDALUSIA

ΖΩΗ ΘΑ ΠΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΩΜΟΡΦΙΑ ΖΩΗ

ΚΡΕΜΑ IDEAL "ANDALUSIA"

ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΑΙΣΘΑΝΘΗΤΕ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

Πωλεῖται παντοῦ "ANDALUSIA"

ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ διατηρήσητε ἢ νὰ ἐπαναεύρετε μίαν Κομψότητα καὶ ἄρθρον, ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ Ο,ΤΙ ΥΠΑΓΟΡΕΥΕΙ Η ΦΡΟΝΗΣΙΣ καὶ κάμετε μόνον χρῆσιν ἑνὸς προϊόντος ἐπιστημονικοῦ χρησιμοποιουμένου καὶ ὑπ' αὐτῶν των ἰατρῶν καὶ οὐτινος ἡ παγκόσμιος φήμη ὀφείλεται εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστον δρᾶσιν τοῦ ΠΕΤΡΟΛΙΟΥ ἐπὶ τῶν τριχῶν

ΤΟ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Εἶνε τὸ φυσικὸν, ἐξαιρετικὸν Φρόγκκον τῶν τριχῶν· δὲν εἶνε ΕΥΦΛΕΚΤΟΝ, εἶνε ἐντελῶς ἀπαλλαγμένον τῆς ὀσμῆς τοῦ πετρελαίου καὶ λεπτότατα ἀωμετισμένον. Ἐνεργεῖ καὶ ἐπὶ ὅλης τὰς περιπτώσεις τῆς ΓΡΙΧΟΠΓΩΣΕΩΣ εἴτε ἀπὸ ἀδυναμίας, πρὸς χρῆσιν αὐτῆς Γραφειῆς κυρεῖον — Ὀστρακίνον — Ἀλκρὺν κ.λ.π] εἴτε ἀπὸ Γοκεῖν — Ἀνκιμίαν — Ὑπερκότσιν κ.λ.π. Καταστρέφει τὴν ΠΥΤΥΡΙΔΑ, καὶ κρατεῖ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ εἰσέρχεται μέχρι τῆς ρίζης τῶν τριχῶν. τῆς ὁποίας διεγείρει τὴν ὁλοκλήρον εἶνε ποιοῦν ἀποκαίτητον διὰ μίαν καθημερινὴν ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ. καὶ προλαμβάνει ὅλας τὰς ἀσθενείας τῶν τριχῶν

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠ'ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Διαφ. «ΦΟΙΝΙΞ»

Η ΓΝΗΣΙΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΠΟΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΔΙΣΚΙΩΝ ΤΗΣ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ASPIRIN 0,5

εἶνε ἐγγυημένη μόνον ἀπὸ τὴν πρωτότυπον συσκευὴν (κυτὶα πλατέα καὶ μικρὰ ἐκ χαρτονίου μὲ 20 δισκία ἐντός) μὲ κυανόλευκον ταινίαν περισυνδέουσαν ἔξωθεν τὸ κυτίον. Ἰδοὺ τὸ συμφέρον σας ἀποφεύγετε κάθε ἄλλην συσκευὴν

ASPIRIN

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσητε ἕνα καινούργιο καὶ μοδέρνο φόρεμα;
Βαφτε μόνη σας μὲ πολὺ ἁπλὸ τρόπο μὲ Γερμανικὴν βαφὴν ὑφασμάτων

ARTI

καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε φόρεμα παλαιὸ καὶ βαμμένο.
Πωλοῦνται στὰ Ἐμπορικὰ καταστήματα.
Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι Λέκα 21α

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Θέλετε νὰ ἔχητε δέρμα καθαρὸν καὶ ἄνευ ρυτίδων, μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμα ΚΡΙΝΟΣ, ἥτις εἶνε ἀβλαβὴς καὶ βαλσαμική, ἐξαλείφει τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ γήρατος. Κεντρικὴ ἀποθήκη Φαρμακεῖον Ν. Χριστοπούλου, ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 48. Τιμὴ δοχείου δρ. 15 διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 20.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου Δὲν κόπτει τὰς τρίχας ἀλλὰ τὰς δυναμώνει. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα. Δὲν εἶνε ἐπιβλαβής. Κεντρικὴ ἀποθήκη 48 Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθῆναι Φαρμακεῖον Ν. Χριστοπούλου. Τιμὴ δρ. 50, διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 60.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν Βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας.

Crème Simon

Ἕνα μασάζ, μὲ Κρέμαν Σιμὸν εἶναι φωτεινὸ διὰ τὸ πρόσωπον. Ὅθεν ξαφνίνει, ὅθεν ὀνομαίνει, ἀλλὰ ἐνεργεῖ λιπτρόφητος ὅπου διεισδύει ἐνεργῶν τῶν πόρων τοῦ δέρματος.

Η ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ

ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν ἐλαστικοποιεῖ καὶ δίδει ζωηρότητα εἰς τὴν φυσικὴν χροιὰν τοῦ προσώπου σας. Τὴν ἐπαλείφετε ἐπὶ τοῦ δέρματος ὑγροῦ ὄντος.

ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΩΝ ΣΙΜΟΝ PARIS

ΣΤΟΜΑΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ & Α. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗ

Θεραπεύονται διὰ τῆς Opotherapie κατὰ τὴν τελευταίαν μέθοδον τῶν ἐν Παρισίοις καὶ Βιέννῃ καθηγητῶν ὅλα τὰ νοσήματα.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΕΝΤΕΡΩΝ ὡς καὶ τὸ ΠΡΟΩΡΟΝ ΓΗΡΑΣ δι' ἐνέσεων.

Ἕλκη στομάχου, δυσεντερία, ἐντεροκωλίτιδες, νοσήματα ἥπατος, κατσουφοκίλα.

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24. 8—12 4—6

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ διὰ τοῦ SANOGYL τοῦ ἐν Παρισίοις Institut La Biotherapie

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΑ ΟΥΛΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γ. Ν. ΚΑΤΑΠΟΔΗΣ

Μακρᾶς Στοᾶς 47 Πειραιᾶς

ΣΑΜΠΑΝΙΑ MUMM

ΤΗΣ SOCIETÈ VINICOLE DE CHAMPAGNE REIMS

CORDON ROUGE

CORDON ROUG

CORDON VERT

EXTRA DRY

Ἡ Σαμπάνια **MUMM** *δίνει κέφι τρελλὸ καὶ σὲ κάνει νὰ διασκεδάσῃ, ὁ πλᾶ.*

Δίνει δύναμι γιὰ νὰ ξανορχίσῃ τὸ γλέντι.

ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΚΑΙ ΘΑ ΙΔΗΣ

CORDON VERT

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΔΙΑ ΝΑ ΡΑΠΤΗΤΕ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ

ΣΙΓΓΕΡ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΗΣ ΔΩΡΕΑΝ

Περιλαμβάνει τ' ἀκόλουθα μαθήματα :

1). Ράψιμον διὰ μηχανῆς
2) Κέντημα διὰ μηχανῆς
3). Μαντάρισμα διὰ μηχανῆς
4). Κοπὴ ἐνδυμάτων διὰ τῶν Ἰχναρίων Σίγγερ

ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ (ΠΑΤΡΟΝ)

διὰ φορέματα καὶ ἐπώρρουχα, γυναικεῖα καὶ παιδικά, τελεως ΜΟΔΕΡΝΑ, θὰ εὕρητε εἰς πλουσίαν συλλογὴν εἰς τὰ Καταστήματα **ΣΙΓΓΕΡ** *καὶ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν.*